BENDROJO TEISMO (devintoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. rugsėjo 4 d.*

„Sąjungos finansiniai teisės aktai – Sąjungos biudžeto vykdymas netiesioginio valdymo būdu, patikėtas tarptautinei organizacijai – Sprendimas, kuriuo atsisakoma juridiniam asmeniui pripažinti tarptautinės organizacijos statusą – Ieškinys dėl panaikinimo – Ieškovės advokatams suteikto įgaliojimo teisėtumas – Priimtinumas – Sprendimas, priimtas vykdant Teisingumo Teismo sprendimą – SESV 266 straipsnis – *Res judicata* galia – Gero administravimo principas – Teisinis saugumas – Reglamentas (ES, Euratomas) Nr. 966/2012 – 58 straipsnis – Deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 1268/2012 – 43 straipsnis – Reglamentas (ES, Euratomas) 2018/1046 – 156 straipsnis – Sąvokos „tarptautinė organizacija“ ir „tarptautinis susitarimas“ – Teisės klaidos – Akivaizdi vertinimo klaida – Deliktinė atsakomybė“

Byloje T-509/21

International Management Group (IMG), įsteigta Briuselyje (Belgija), atstovaujama advokatų L. Levi ir J.-Y. de Cara,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą J. Baquero Cruz, J.-F. Brakeland, S. Delaude ir L. Puccio,

atsakovę,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas L. Truchot (pranešėjas), teisėjai H. Kanninen, R. Frendo, M. Sampol Pucurull ir T. Perišin,

posėdžio sekretorius L. Ramette, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį, be kita ko, į 2022 m. sausio 11 d. sprendimą sustabdyti bylos nagrinėjimą, kol Teisingumo Teismas priims sprendimą byloje, kurioje buvo priimtas 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimas *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722),

įvykus 2023 m. lapkričio 22 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 Savo ieškiniu ieškovė *International Management Group* (IMG) prašo, pirma, remiantis SESV 263 straipsniu, panaikinti 2021 m. birželio 8 d. sprendimą, kuriuo Europos Komisija atsisakė atgaline data nuo 2014 m. gruodžio 16 d. pripažinti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą, numatytą Europos Sąjungos finansiniuose teisės aktuose dėl Sąjungos lėšų panaudojimo netiesioginio valdymo būdu (toliau – ginčijamas sprendimas), ir, antra, remiantis SESV 268 straipsniu, atlyginti jos patirtą turtinę ir neturtinę žalą.

I. Ginčo aplinkybės

A. Administracinės aplinkybės

2 Ieškovė, pirminiu pavadinimu *International Management Group – Infrastructure for Bosnia and Herzegovina* (IMG-IBH), kurios pagrindinė buveinė dabar yra Belgrade (Serbija), buvo įsteigta 1994 m. lapkričio 25 d., siekiant sudaryti sąlygas valstybėms ir tarptautinėms organizacijoms, dalyvaujančioms atstatant Bosniją ir Hercegoviną, turėti tam skirtą įstaigą. Nuo to laiko ji palaipsniui išplėtė savo veiklą rekonstrukcijos ir plėtros srityse.

3 2013 m. lapkričio 7 d. Komisija, remdamasi 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES, Euratomas) Nr. 966/2012 dėl Sąjungos bendrajam biudžetui taikomų finansinių taisyklių ir kuriuo panaikinamas Tarybos reglamentas (ES, Euratomas) Nr. 1605/2002 (OL L 298, 2012, p. 1), 84 straipsniu, priėmė Įgyvendinimo sprendimą C(2013) 7682 *final* dėl 2013 m. metinės veiksmų programos dėl Mianmaro / Birmos finansavimo iš Sąjungos bendrojo biudžeto. Tame sprendime, be kita ko, buvo numatyta prekybos plėtros programa, kurios išlaidas, įvertintas 10 mln. EUR, turėjo finansuoti Sąjunga ir kurios įgyvendinimas turėjo būti užtikrintas taikant bendrą valdymą su ieškove.

4 2014 m. vasario 17 d. Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) pranešė Komisijai, kad pradėjo tyrimą dėl ieškovės statuso. 2014 m. gruodžio 15 d. Komisija gavo ataskaitą, parengtą OLAF pabaigus jos tyrimą (toliau – OLAF ataskaita), prie jos buvo pridėtos rekomendacijos. Toje ataskaitoje OLAF iš esmės nusprendė, kad ieškovė nėra tarptautinė organizacija, kaip tai suprantama pagal 2002 m. birželio 25 d. Tarybos reglamentą (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 dėl Europos Bendrijų bendrajam biudžetui taikomo finansinio reglamento (OL L 248, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 74) ir Reglamentą Nr. 966/2012. Be to, OLAF rekomendavo Komisijai taikyti sankcijas ieškovei ir susigrąžinti sumas, kurios jai buvo pervestos dėl šio statuso.

5 2014 m. gruodžio 16 d. Komisija nusprendė patikėti šio sprendimo 3 punkte nurodytame Įgyvendinimo sprendime C(2013) 7682 *final* numatytos prekybos plėtros programos įgyvendinimą netiesioginio valdymo būdu kitai nei ieškovė organizacijai (toliau – 2014 m. gruodžio 16 d. sprendimas).

6 Galiausiai Komisija 2015 m. gegužės 8 d. nusiuntė ieškovei raštą, norėdama pranešti apie veiksmus, kurių ji ketino imtis po OLAF ataskaitos, ir jame informavo, kad, nors daugumos OLAF pateiktų rekomendacijų nevykdys, ji, be kita ko, nusprendė, kad, kol nėra visiško tikrumo dėl ieškovės kaip tarptautinės organizacijos statuso, jos tarnybos nebesudarys su ja naujo susitarimo dėl įgaliojimų perdavimo remiantis netiesioginio valdymo būdu, numatytu Reglamente Nr. 966/2012 (toliau – 2015 m. gegužės 8 d. sprendimas).

B. Teisminės aplinkybės

7 Pirmuoju ieškiniu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2015 m. sausio 21 d., įregistruotas su nuoroda T-29/15) ieškovė prašė panaikinti 2014 m. gruodžio 16 d. sprendimą, vėliau – antruoju ieškiniu, pateiktu 2015 m. liepos 14 d. ir įregistruotu su nuoroda T-381/15 – panaikinti 2015 m. gegužės 8 d. sprendimą ir atlyginti dėl jo padarytą žalą.

8 2017 m. vasario 2 d. Sprendimu *International Management Group / Komisija* (T-29/15, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:56) ir 2017 m. vasario 2 d. Sprendimu *IMG / Komisija* (T-381/15, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:57) Bendrasis Teismas atmetė ieškovės ieškinius dėl 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimų.

9 Dviem 2017 m. balandžio 11 d. pateiktais apeliaciniais skundais, įregistruotais su nuoroda C-183/17 P ir C-184/17 P, ieškovė prašė panaikinti abu šio sprendimo 8 punkte minėtus sprendimus.

10 2019 m. sausio 31 d. Sprendimu *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) Teisingumo Teismas, pirma, panaikino abu šio sprendimo 8 punkte minėtus sprendimus, antra, panaikino 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus, trečia, grąžino bylą T-381/15 Bendrajam Teismui, kad šis priimtų sprendimą dėl ieškovės prašymo atlyginti žalą, galimai padarytą 2015 m. gegužės 8 d. sprendimu.

11 2020 m. sausio 10 d. Teisingumo Teismo kanceliarija gavo ieškovės prašymą išaiškinti 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) rezoliucinės dalies 1–3 punktus. 2020 m. birželio 9 d. Nutartimi *International Management Group /Komisija* (C-183/17 P-INT, EU:C:2020:507) Teisingumo Teismas atmetė prašymą dėl išaiškinimo kaip akivaizdžiai nepriimtiną.

C. 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo International Management Group / Komisija (C-183/17 P ir C-184/17 P) administracinės pasekmės

12 2019 m. gegužės 6 d. raštu Komisija, vykdydama 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), paprašė ieškovės pateikti tam tikrus dokumentus, kad ji įrodytų, jog iš tikrųjų tenkina reikalavimus dėl galimybės dirbti su ja netiesioginio valdymo būdu.

13 2019 m. birželio 25 d. rašte ieškovė iš esmės paprašė Komisijos nebeginčyti jos, kaip tarptautinės organizacijos, statuso.

14 2019 m. liepos 18 d. rašte (toliau – 2019 m. liepos 18 d. raštas) Komisija teigė, kad, siekiant įvykdyti 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), reikalaujama ne „automatiškai pripažinti [ieškovę] tarptautine organizacija, o iš naujo įvertinti jos teisinį statusą atsižvelgiant į turimą informaciją ir taikytinus finansinius teisės aktus“. Taigi Komisija pakartojo ieškovei prašymą pateikti 2019 m. gegužės 6 d. rašte nurodytus dokumentus, minėtus šio sprendimo 12 punkte, ir patikslino, kad jeigu ši atsisakytų, ji tiesiogiai kreiptųsi į valstybes, kurias ieškovė laikė savo narėmis.

15 2019 m. lapkričio 26 d. Komisija paklausė Belgijos, Danijos, Vokietijos, Graikijos, Ispanijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų, Austrijos, Portugalijos, Suomijos, Švedijos, Jungtinės Karalystės, Kanados, Norvegijos, Rusijos, Šveicarijos ir Turkijos, ar jos mano, kad ieškovė yra

tarptautinė organizacija, ar šios valstybės yra šios organizacijos narės ir ar jos pasirašė tarptautinį ar tarpvyriausybinį susitarimą, kuriuo ieškovė įsteigta kaip tarptautinė organizacija. Jei atsakymas būtų teigiamas, Komisija paprašė minėtų valstybių pateikti jai patvirtintą šio susitarimo kopiją ir įrodymą, kad jį pasirašiusios šalys turėjo įgaliojamuosius raštus jį pasirašyti, arba šio susitarimo ratifikavimo dokumento kopiją.

16 2020 m. sausio 27 d., o vėliau 2020 m. kovo 11 d. Komisija pakartojo šio sprendimo 15 punkte nurodytą Belgijai, Danijai, Vokietijai, Graikijai, Ispanijai, Prancūzijai, Austrijai, Švedijai, Jungtinei Karalystei, Kanadai ir Turkijai skirtą 2019 m. lapkričio 26 d. prašymą pateikti informaciją.

17 2020 m. gegužės 25 d. Komisija dar kartą pakartojo šio sprendimo 15 punkte minėtą 2019 m. lapkričio 26 d. prašymą pateikti informaciją Belgijai, Danijai, Vokietijai, Graikijai, Ispanijai, Prancūzijai, Švedijai, Kanadai ir Turkijai, o 2020 m. spalio 14 d. – Vokietijai ir Turkijai.

18 2021 m. vasario 19 d. raštu Komisija informavo ieškovę, kad ketina priimti sprendimą atsisakyti jai suteikti tarptautinės organizacijos statusą, ir paragino ją pateikti pastabas.

19 2021 m. kovo 5 ir 30 d. ieškovė, atsakydama į šio sprendimo 18 punkte nurodytą 2021 m. vasario 19 d. Komisijos raštą, pateikė rašytines pastabas.

20 2021 m. birželio 8 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

D. 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo International Management Group / Komisija (C-183/17 P ir C-184/17 P) teisminės pasekmės

21 2019 m. rugsėjo 26 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovės ieškinį, įregistruotą su nuoroda T-645/19, juo prašė, pirma, panaikinti 2019 m. liepos 18 d. raštą ir, antra, atlyginti turtinę ir neturtinę žalą, tariamai patirtą dėl šio rašto.

22 2020 m. rugsėjo 9 d. Nutartimi *IMG / Komisija* (T-645/19, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:388) Bendrasis Teismas atmetė šį ieškinį kaip nepriimtiną.

23 Be to, 2020 m. rugsėjo 9 d. Sprendimu *IMG / Komisija* (T-381/15 RENV, EU:T:2020:406) Bendrasis Teismas atmetė ieškovės prašymą atlyginti žalą, tariamai patirtą dėl 2015 m. gegužės 8 d. sprendimo.

24 2020 m. lapkričio 19 d. ieškovė pateikė du apeliacinius skundus (įregistruoti su nuoroda C-619/20 P ir C-620/20 P) dėl atitinkamai šio sprendimo 22 ir 23 punktuose nurodytų nutarties ir sprendimo panaikinimo.

II. Faktinės aplinkybės, susiklosčiusios po ieškinio pareiškimo

25 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimu *IMG / Commission* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722) Teisingumo Teismas, pirma, atmetė apeliacinį skundą byloje C-619/20 P, pateiktą dėl šio sprendimo 22 punkte nurodytos nutarties, antra, iš dalies panaikino šio sprendimo 23 punkte nurodytą sprendimą ir, trečia, grąžino bylą T-381/15 RENV Bendrajam Teismui, kad šis priimtų sprendimą dėl ieškovės prašymo atlyginti turtinę žalą, tariamai padarytą 2015 m. gegužės 8 d. sprendimu.

III. Šalių reikalavimai

26 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą;

– priteisti iš Komisijos sumokėti jai 23 671 903 EUR įvairiai turtinei ir neturtinei žalai atlyginti;

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

27 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį;

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

IV. Dėl teisės

A. Dėl priimtinumo

28 Prieš vertindamas ieškinio A.24 priedo ir dubliko C.1 priedo, kurie, Komisijos teigimu, yra nepriimtini, priimtinumą, Bendrasis Teismas turi išnagrinėti ieškovės savo advokatams suteikto įgaliojimo teisėtumo klausimą.

1. Dėl ieškovės advokatams suteikto įgaliojimo teisėtumo

29 Per teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą dėl ieškovės organo, kompetentingo pareikšti ieškinį, Komisija teigė, kad 2021 m. rugpjūčio 12 d. ieškovės advokatams suteiktame įgaliojime, pateiktame ieškinio A.3 priede, nenurodytas jos nuolatinio komiteto sprendimas, todėl galima suabejoti tokio sprendimo buvimu.

30 Ieškovė ginčija Komisijos teiginių pagrįstumą.

31 Šiuo klausimu reikia priminti, kad klausimai, susiję su ieškinio dėl panaikinimo priimtinumu, yra su viešąja tvarka susiję klausimai, kuriuos Sąjungos teismai turi nagrinėti bet kuriuo metu, net ir savo iniciatyva (žr. 2023 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products ir kt. / Komisija*, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 42 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

32 Konkrečiai kalbant, pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 19 straipsnio trečią ir ketvirtą pastraipas, taikomas Bendrajam Teismui pagal šio statuto 53 straipsnio pirmą pastraipą ir Bendrojo Teismo procedūros reglamento 51 straipsnio 1 dalį, tam, kad juridiniai asmenys, išskyrus valstybes nares, Sąjungos institucijas ir valstybes, 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3) šalis, taip pat ELPA priežiūros instituciją, kuriai taikomas tas susitarimas, galėtų Sąjungos teismuose pareikšti ieškinį, jiems turi atstovauti advokatas, įgaliotas atstovauti valstybės

narės arba kitos valstybės, kuri yra to susitarimo šalis, teisme (šiuo klausimu žr. 2023 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products ir kt. / Komisija*, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 91 punktą).

33 Taigi, kilus ginčui dėl šalies savo advokatui suteiktų įgaliojimų teisėtumo, ši šalis turi įrodyti jų teisėtumą, o Bendrasis Teismas turi tai patikrinti (šiuo klausimu žr. 2023 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products ir kt. / Komisija*, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 93 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

34 Vis dėlto, nors Sąjungos teismai turi reikalauti, kad šalis įrodytų savo advokatui suteikto įgaliojimo teisėtumą, jei priešinga šalis jį ginčija, toks reikalavimas taikomas tik tiek, kiek šis ginčijimas grindžiamas pakankamai konkrečiais ir tiksliais įrodymais (2023 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products ir kt. / Komisija*, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 97 punktas).

35 Nagrinėjamu atveju, pirma, ieškovės įstatų 18 straipsnio d punkte, nieko nepatikslinant, nurodyta, kad ji turi teisinį subjektiškumą, būtiną jos pareigoms vykdyti ir tikslams pasiekti, visų pirma procesinį veiksnumą.

36 Antra, per teismo posėdį apsiribodama teiginiu, kad ieškovės advokatams išduotame įgaliojime nebuvo nuorodos į jos nuolatinio komiteto sprendimą, Komisija šio įgaliojimo teisėtumo ginčijimo nepagrindė pakankamai konkrečiais ir tiksliais įrodymais.

37 Taigi nepriimtinumu grindžiamas prieštaravimas, susijęs su ieškovės advokatams suteikto įgaliojimo neteisėtumu, turi būti atmestas.

2. Dėl ieškinio A.24 priedo priimtinumo

38 Per teismo posėdį Komisija teigė, kad ieškinio A.24 priedas nepriimtinas, nes jame pateikta jos teisės tarnybos 2015 m. sausio 16 d. nuomonė, kurios ji neleido atskleisti.

39 Ieškovė ginčija šio nepriimtinumu grindžiamo prieštaravimo pagrįstumą.

40 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Sąjungos teisėje galioja laisvo įrodymų vertinimo principas, pagal kurį, jeigu įrodymas buvo gautas teisėtai, jo priimtinumas negali būti ginčijamas Bendrajame Teisme (šiuo klausimu žr. 2018 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Infineon Technologies / Komisija*, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 65 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

41 Pagal suformuotą jurisprudenciją pripažinimas, kad tokie vidaus dokumentai gali būti pateikiami nagrinėjant bylą Sąjungos teisme, nors atitinkama institucija neleido arba šis teismas neįpareigojo pateikti tokio dokumento, prieštarautų viešajam interesui, pagal kurį reikalaujama, kad institucijos galėtų gauti savo teisės tarnybos nuomones, pateikiamas visiškai nepriklausomai (šiuo klausimu žr. 2022 m. liepos 12 d. Sprendimo *Nord Stream 2 / Parlamentas ir Taryba*, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 136 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

42 Pateikdamas tokią teisinę nuomonę be leidimo, ieškovas per procedūrą, susijusią su ginčijamo akto galiojimu, priešpriešina atitinkamą instituciją su jos pačios teisės tarnybos nuomone, pateikta rengiant šį aktą. Iš esmės pripažinus, kad šis ieškovas gali prie bylos medžiagos pridėti institucijos teisinę nuomonę, kurios ši institucija nedavė leidimo atskleisti, būtų pažeisti teisingo

bylos nagrinėjimo reikalavimai ir apeita prašymo leisti susipažinti su dokumentu procedūra, įtvirtinta 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, 2001, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 331) (šiuo klausimu žr. 2022 m. vasario 16 d. Sprendimo *Vengrija / Parlamentas ir Taryba*, C-156/21, EU:C:2022:97, 54 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

43 Žinoma, reikia atsižvelgti į skaidrumo principą, įtvirtintą ESS 1 straipsnio antroje pastraipoje ir 10 straipsnio 3 dalyje, taip pat SESV 15 straipsnio 1 dalyje ir 298 straipsnio 1 dalyje, kuris, be kita ko, leidžia, užtikrinti didesnį administracijos teisėtumą, veiksmingumą ir atskaitingumą piliečiams demokratinėje sistemoje. Be to, skaidrumu, pagal kurį leidžiama atvirai aptarti įvairių nuomonių skirtumus, prisidedama prie didesnio piliečių pasitikėjimo (žr. 2022 m. vasario 16 d. Sprendimo *Vengrija / Parlamentas ir Taryba*, C-156/21, EU:C:2022:97, 55 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

44 Vis dėlto tik išimtiniais atvejais skaidrumo principas gali pateisinti institucijos dokumento, kuris nebuvo viešai paskelbtas ir kuriame pateikta teisinė nuomonė, atskleidimą teismo procese. Todėl dokumento, kuriame pateikta institucijos teisinė nuomonė, palikimas bylos medžiagoje nepateisinamas jokiu viršesniu viešuoju interesu, jei, pirma, ši nuomonė nesusijusi su teisėkūros procedūra, kuriai reikia didesnio skaidrumo, ir, antra, šio palikimo svarba pasireiškia tik atitinkamo ieškovo galimybe remtis minėta teisine nuomone kilus ginčui. Bet kuriuo atveju tokios nuomonės pateikimas atrodo grindžiamas paties ieškovo interesais pagrįsti savo argumentus, bet ne kokiu nors viršesniu viešuoju interesu, pavyzdžiui, kad ginčijamo akto priėmimo procedūra būtų vieša (žr. 2022 m. vasario 16 d. Sprendimo *Vengrija / Parlamentas ir Taryba*, C-156/21, EU:C:2022:97, 56 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

45 Pirma, nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad šio sprendimo 38 punkte minėta 2015 m. sausio 16 d. Komisijos teisės tarnybos nuomonė, kurios ši institucija neleido atskleisti, nėra susijusi su teisėkūros procedūra, kuriai reikalingas didesnis skaidrumas.

46 Antra, atsakydama į Komisijos nurodytą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą, ieškovė nenurodė kito intereso nei tas, kad šia teisine nuomone būtų galima remtis šioje byloje, todėl atrodo, kad jos pateikimas grindžiamas ne viršesniu viešuoju interesu, o pačios ieškovės interesais.

47 Šiomis aplinkybėmis reikia pritarti A.24 priedo nepriimtinumu grindžiamam prieštaravimui ir pripažinti šį priedą nepriimtinu.

3. Dėl dubliko C.1 priedo priimtinumo

48 Komisija teigia, kad ieškovė nepateisino vėlavimo pateikti jos nuolatinio komiteto pirmininkės 2022 m. spalio 13 d. liudijimo, pateikto dubliko C.1 priede (toliau – 2022 m. spalio 13 d. liudijimas), ir taip pažeidė Procedūros reglamento 85 straipsnio 2 dalyje nustatytus reikalavimus.

49 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Procedūros reglamento 85 straipsnio 2 dalį dublike arba triplike pagrindinės šalys gali papildomai pateikti įrodymų ar pasiūlymų pateikti įrodymų, kad pagrįstų savo argumentus, su sąlyga, kad vėlavimas juos pateikti yra pagrįstas.

50 Remiantis jurisprudencija, nors pagal Procedūros reglamento 85 straipsnyje numatytą teisės praradimo taisyklę šalys turi nurodyti priežastis, dėl kurių uždelsė pateikti įrodymus ar pasiūlymus pateikti naujų įrodymų, Bendrasis Teismas turi patikrinti motyvo, dėl kurio buvo

vėluojama pateikti šiuos įrodymus ar pasiūlymus pateikti įrodymų, pagrįstumą ir juos atmesti, jei toks pavėluotas pateikimas nėra pagrįstas ar pakankamai teisiškai pagrįstas. Tai, kad šalis pavėluotai pateikė įrodymų ar pasiūlymų pateikti įrodymų, be kita ko, gali būti pateisinama tuo, kad ši šalis negalėjo anksčiau turėti atitinkamų įrodymų, arba tuo, kad kitai šaliai pavėluotai pateikus įrodymus galima pateisinti bylos medžiagos papildymą, kad būtų užtikrintas rungimosi principo laikymasis (šiuo klausimu žr. 2020 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *BP / FRA*, C-669/19 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2020:713, 41 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

51 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad dubliko 51 punkte ieškovė nepagrindė 2022 m. spalio 13 d. liudijimo, kurį parengė jos nuolatinio komiteto pirmininkė ir kurį ji pridėjo „jeigu to reikėtų“, pavėluoto pateikimo.

52 Žinoma, 2022 m. spalio 13 d. liudijimas buvo parengtas po to, kai jį pasirašęs asmuo, buvusi Prancūzijos diplomatinio korpuso narė, kuri nurodė, kad dalyvavo 1995 m. tvirtinant ieškovės įstatus, 2022 m. birželio 29 d. buvo išrinkta jos nuolatinio komiteto pirmininke, taigi po ieškinio pareiškimo dienos, t. y. 2021 m. rugpjūčio 18 d.

53 Vis dėlto ieškinio 25 punkto penktoje įtraukoje ieškovė patikslina, kad pateikė OLAF ir Bendrajam Teismui šios diplomatės pareiškimą ir elektroninį laišką, kurių datos atitinkamai 2014 m. gegužės 20 d. ir rugsėjo 19 d., patvirtinančius, kad ji tikrai dalyvavo pasirašant įstatus, kai ieškovė buvo steigiama.

54 Be to, ieškinio 104 punkto pirmoje įtraukoje ieškovė tvirtina, kad ankstesni šios diplomatės pareiškimai patvirtino, jog visos 1994 m. lapkričio 25 d. susitikime dalyvavusios valstybės pasirašė jos steigimo dokumentą, todėl visos jos turi būti laikomos jos steigėjomis.

55 2022 m. spalio 13 d. liudijimą pasirašęs asmuo jį pasirašė ne dėl naujos aplinkybės, susijusios su savo, kaip ieškovės nuolatinio komiteto pirmininkės, pareigomis, bet dėl savo dalyvavimo steigiant ieškovę 1994 m. ir 1995 m., todėl tai nėra nauja aplinkybė, apie kurią ieškovė anksčiau nežinojo.

56 Be to, 2022 m. spalio 13 d. liudijimas taip pat nėra priešingas įrodymas, pateiktas gavus naują įrodymą, kurį Komisija pridėjo prie atsiliepimo į ieškinį.

57 Todėl C.1 priedą reikia atmesti kaip pateiktą pavėluotai, taigi kaip nepriimtiną.

B. Dėl reikalavimo panaikinti

58 Grįsdama savo reikalavimą dėl panaikinimo, ieškovė nurodo keturis pagrindus, grindžiamus, pirma, keliomis teisės klaidomis, be kita ko, SESV 266 straipsnio, *res judicata* galios ir negaliojimo atgal principo pažeidimu, antra, teisės į gerą administravimą, visų pirma pareigos motyvuoti ir rūpestingumo pareigos pažeidimu, trečia, teisinio saugumo principo pažeidimu ir, ketvirta, akivaizdžiomis vertinimo klaidomis ir kitomis teisės klaidomis.

59 Konkrečiai kalbant, antrąjį ieškinio pagrindą iš esmės sudaro trys dalys, susijusios su, pirma, pareigos motyvuoti pažeidimu, antra, rūpestingumo pareigos pažeidimu ir, trečia, nešališkumo pareigos pažeidimu.

60 Komisija ginčija šių ieškinio pagrindų pagrįstumą.

61 Bendrasis Teismas nagrinės ieškinio antrojo pagrindo pirmą dalį, susijusią su pareigos motyvuoti pažeidimu, tada – ieškinio pirmąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį pagrindus, ir galiausiai – ieškinio antrojo pagrindo antrą ir trečią dalis, atitinkamai susijusias su rūpestingumo ir nešališkumo pareigų pažeidimu.

1. Dėl ieškinio antrojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su pareigos motyvuoti pažeidimu

62 Ieškovė teigia, kad ginčijamas sprendimas yra nepakankamai motyvuotas, nes Komisija nepaminėjo, kad, nepaisydama kartotinių ieškovės prašymų, ji atsisakė bet kokių susitikimų, diskusijų ar pasikeitimo informacija. Ieškovė taip pat priekaištauja Komisijai dėl to, kad ši nepaaiškino, kodėl jos turimi dokumentai neleidžia padaryti pakankamai teisiškai užtikrintos išvados, kad valstybės, kurios tariamai yra ieškovės narės, teisėtai sutiko ją įsteigti kaip tarptautinę organizaciją, ir nepateikė įrodymų, pateisinančių pakartotinį jos statuso įvertinimą, kai jos faktinė ir teisinė padėtis nepasikeitė.

63 Šiuo klausimu pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 41 straipsnio 2 dalies c punktą teisė į gerą administravimą apima, be kita ko, „administracijos pareigą pagrįsti savo sprendimus“.

64 Pagal suformuotą jurisprudenciją SESV 296 straipsnyje ir Chartijos 41 straipsnio 2 dalies c punkte reikalaujamas Sąjungos institucijų aktų motyvavimas turi atitikti ginčijamo teisės akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti šį teisės aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtą aktą pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – įvertinti jos teisėtumą. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į visas bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir asmenų, kuriems skirtas aktas, ar kitų asmenų, kurie konkrečiai ir tiesiogiai su juo susiję, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Nereikalaujama, kad motyvuojant būtų nurodytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes nustatant, ar teisės akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio ir Chartijos 41 straipsnio 2 dalies c punkto reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jo tekstą, bet ir į priėmimo aplinkybes bei visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (šiuo klausimu žr. 2020 m. birželio 4 d. Sprendimo *Vengrija / Komisija*, C-456/18 P, EU:C:2020:421, 57 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2018 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Malta / Komisija*, T-653/16, EU:T:2018:241, 53 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

65 Be to, motyvų nebuvimas gali būti konstatuotas, net jei ginčijamame sprendime yra tam tikrų motyvų. Pavyzdžiui, prieštaringi ar nesuprantami motyvai prilygsta motyvų nebuvimui. Tas pats pasakytina ir tuo atveju, kai ginčijamame sprendime esantys motyvai yra tokie neišsamūs, kad jo adresatui, atsižvelgiant į sprendimo priėmimo aplinkybes, neįmanoma suprasti jo autoriaus argumentų (šiuo klausimu žr. 2020 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija / Di Bernardo*, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 55 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

66 Nagrinėjamu atveju iš ginčijamo sprendimo matyti, kad jį sudaro 2021 m. birželio 8 d. Komisijos raštas ieškovei ir dvidešimties puslapių priedas „Galutinis IMG teisinio statuso įvertinimas siekiant nustatyti, ar ji atitinka netiesioginio valdymo reikalavimus“ (toliau – galutinis vertinimas); prie paties šio priedo pridėti dar du priedai.

67 Pirmiausia 2021 m. birželio 8 d. rašte Komisija informavo ieškovę, kad atlikusi galutinį vertinimą padarė išvadą, jog pagal Sąjungos biudžetui ir Europos plėtros fondams taikomus finansinius teisės aktus ji neatitinka reikalavimų, kad galėtų vykdyti Sąjungos biudžetą netiesioginio valdymo būdu kaip tarptautinė organizacija.

68 Be to, Komisija pažymėjo, kad galutinis vertinimas ir jo išvada reiškia 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) įgyvendinimą ir kad ginčijamas sprendimas taikomas nuo 2014 m. gruodžio 16 d., t. y. vieno iš šiuo Teisingumo Teismo sprendimu panaikintų sprendimų įsigaliojimo dienos.

69 Toliau iš galutinio vertinimo matyti, kad jį sudaro keturios dalys, susijusios, pirma, su Komisijos ieškovei suteikta galimybe pateikti pastabas dėl sprendimo projekto, antra – su ieškovės pastabų vertinimu, trečia – su ieškovės komentarais dėl Komisijos apklaustų valstybių atsakymų ir ketvirta – su išvada.

70 Pirma, galutinio vertinimo pirmos dalies pirmajame poskyryje Komisija nurodė, kad 2019 m. sausio 31 d. Sprendimu *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) Teisingumo Teismas panaikino 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus iš esmės dėl to, kad Komisijos abejonės dėl ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, statuso kilo dėl ieškovės narių mažumos, t. y. penkių iš šešiolikos valstybių, pozicijos, todėl tam teismo sprendimui įgyvendinti reikėjo išsamiai iš naujo įvertinti ieškovės teisinį statusą, siekiant nustatyti, ar ji, kaip tarptautinė organizacija, atitiko Sąjungos biudžeto vykdymo netiesioginio valdymo būdu reikalavimus.

71 Antra, galutinio vertinimo pirmos dalies trečiajame ir ketvirtajame poskyriuose Komisija priminė paeiliui priimtas Sąjungos finansinių teisės aktų nuostatas, kuriose nustatytos atitikties reikalavimams sąlygos, kad nuo 2014 m. gruodžio 16 d. tarptautinės organizacijos įgyvendintų Sąjungos lėšas netiesioginio valdymo būdu.

72 Šiuo klausimu Komisija nusprendė, kad Sąjungos finansiniuose teisės aktuose vartojamos sąvokos „tarptautinė organizacija“ apibrėžtis turi būti aiškinama laikantis 1969 m. gegužės 23 d. Vienos konvencijos dėl tarptautinių sutarčių teisės (*Jungtinių Tautų sutarčių serija*, 1155 t., p. 331, toliau – Vienos konvencija) 2 straipsnio 1 dalies i punkto ir Tarptautinių organizacijų atsakomybės straipsnių projekto, kurį 2011 m. 63-iojoje sesijoje priėmė Jungtinių Tautų tarptautinės teisės komisija ir pateikė Generalinei Asamblėjai minėtos sesijos darbo ataskaitoje (A/66/10) (*Tarptautinės teisės komisijos metinis leidinys*, 2011, II t., toliau – straipsnių projektas), 2 straipsnio 1 dalies a punkto.

73 Tuo remdamasi Komisija padarė išvadą, jog tam, kad būtų galima taikyti Sąjungos teisės aktuose numatytą netiesioginį valdymą, tarptautinė organizacija turi būti įsteigta tarpvyriausybiniu ar tarptautiniu susitarimu, kaip jis apibrėžtas Vienos konvencijos 2 straipsnio 1 dalies a punkte, 7 straipsnio 1 dalyje bei 8 ir 11 straipsniuose.

74 Taigi Komisija nurodė, jog tam, kad atitinkamas subjektas galėtų pretenduoti į netiesioginį valdymą kaip tarptautinė organizacija, jis turi būti įsteigtas kaip tarptautinė organizacija tarptautinės teisės reglamentuojama sutartimi, kurią turi būti sudariusios bent dvi valstybės, o jų sutikimą turi būti išreiškę įgaliojamuosius raštus turintys atstovai arba laikantis Vienos konvencijos 11 straipsnyje numatytų formalumų.

75 Trečia, galutinio vertinimo pirmos dalies penktajame poskyryje Komisija rėmėsi 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 94 ir 95 punktais ir iš jų padarė išvadą, kad nors valstybės, kurios tariamai yra organizacijos narės, pareiškia nedavusios galiojančio sutikimo prisijungti prie tarptautinės sutarties ar šios organizacijos steigimo susitarimo, arba pareiškia, kad nėra arba nebėra

organizacijos narės, Komisija neturi teisinio pagrindo, leidžiančio jai savo iniciatyva nuspręsti, kad šis subjektas yra tarptautinė organizacija, kaip tai suprantama pagal Sąjungos finansinius teisės aktus.

76 Konkrečiai kalbant, Komisija nusprendė, kad jei viena valstybė visiškai pripažįsta savo dalyvavimą tarptautinėje organizacijoje arba pripažįsta, kad davė sutikimą būti saistoma šios organizacijos steigimo sutarties, tokių aplinkybių nepakanka, kad Komisija galėtų laikyti šią organizaciją tarptautine organizacija pagal Sąjungos finansinius teisės aktus, nes tokios organizacijos ir tarptautinio susitarimo buvimui reikia bent dviejų valstybių dalyvavimo.

77 Ketvirta, galutinio vertinimo pirmos dalies šeštajame poskyryje, susijusiame su dokumentais, kuriuos Komisija gavo ir į kuriuos atsižvelgė, iš naujo vertindama ieškovės teisinį statusą, Komisija priminė, kad suinteresuotasis asmuo nepateikė nė vieno iš jos 2019 m. gegužės 6 d. ir liepos 18 d. raštuose, nurodytuose atitinkamai šio sprendimo 12 ir 14 punktuose, prašytų dokumentų, ir kadangi jos turimi dokumentai neleido jai padaryti pakankamai teisiškai saugios išvados, kad galimi ieškovės organizacijos nariai teisėtai sutiko ją įsteigti kaip tarptautinę organizaciją ir buvo jos nariai, 2019 m. lapkričio mėn. ji apklausė ieškovės interneto svetainėje nurodytų valstybių, pristatytų kaip jos narės, valdžios institucijas.

78 Penkta, galutinio vertinimo pirmos dalies septintajame poskyryje (toliau – A.7 poskyris), susijusiame su preliminariu ieškovės atitikties netiesioginio valdymo reikalavimams būnant tarptautine organizacija vertinimu, Komisija nagrinėjo, viena vertus, klausimą, ar ji pati iš tikrųjų dalyvavo steigiant ieškovę, ir, kita vertus, valstybių, kurias ji apklausė šio sprendimo 15–17 punktuose nurodytomis aplinkybėmis, atsakymus.

79 Pirma, dėl Komisijos dalyvavimo steigiant ieškovę Komisija konstatavo, kad nei Europos bendrija, nei po jos – Sąjunga nesudarė tarptautinio susitarimo pagal iš pradžių EB sutarties 228 straipsnio 2 dalyje numatytas nuostatas, siekdamos įsteigti ieškovę kaip tarptautinę organizaciją, todėl Sąjunga negali būti laikoma tokios organizacijos nare. Komisija pridūrė, kad net jei ji būtų sudariusi susitarimą dėl ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, įsteigimo, toks susitarimas galėtų būti laikomas tarptautiniu susitarimu tik tuo atveju, jeigu prie jo būtų prisijungusios bent dvi valstybės.

80 Antra, kiek tai susiję su valstybių, tariamai ieškovės narių, atsakymais, Komisija konstatavo, kad nė viena iš šių valstybių nepripažino pasirašiusi tarptautinį ar tarpvyriausybinį susitarimą, kuriuo ieškovė buvo įsteigta kaip tarptautinė viešoji organizacija, kad jos būtų išsiuntusios signatarus, turinčius įgaliojimus šių valstybių vardu pasirašyti tarptautinį ar tarpvyriausybinį susitarimą, turintį tokį tikslą, kad jos būtų taikiusios vidaus procedūras siekdamos šiuo tikslu ratifikuoti tarptautinį ar tarpvyriausybinį susitarimą ar kad būtų įsteigusios ieškovę kaip tarptautinę viešąją organizaciją.

81 Be to, Komisija patikslino, kad tik Austrija pripažino esanti ieškovės narė ir kad, šios valstybės valdžios institucijų teigimu, ieškovės įsteigimo dieną ji buvo laikinas, nepriklausomas tarptautinis organas, turintis ribotą teisinį subjektiškumą, o ne tarptautinė organizacija.

82 Komisija taip pat nusprendė, kad nors kai kurios tarptautinės organizacijos nebuvo oficialiai įsteigtos sutartimi ir šį statusą įgijo praktiškai, valstybės, kurios buvo jų narės, ir įvairios tarptautinės organizacijos buvo aiškiai ir plačiai pripažinusios šias organizacijas tokiomis, o ieškovės atveju taip nebuvo.

83 Be to, konkrečiai paminėjusi Belgijos, Italijos, Austrijos ir Suomijos atsakymus, Komisija nusprendė, kad kai kurių valstybių, su kuriomis buvo susisiekta, pareiškimai, kuriais jos patvirtino, kad pasirašė 1994 m. lapkričio 25 d. dokumentą dėl IMG-IBH įsteigimo (toliau – 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija), dalyvavo tą pačią dieną vykusiame susitikime, per kurį buvo priimtas minėtas dokumentas, ir buvo ieškovės valdymo komiteto narės, neįrodo, kad ieškovė yra tarptautiniu susitarimu įsteigta tarptautinė organizacija.

84 Šešta, galutinio vertinimo antroje ir trečioje dalyse Komisija išnagrinėjo ieškovės 2021 m. kovo 30 d. rašte pateiktus prieštaravimus ir nusprendė, kad nė vienas iš jų negali paneigti preliminarios išvados, kad ji nepagrindė tarptautinės organizacijos statuso, todėl 2014 m. gruodžio 16 d. negalėjo naudoti Sąjungos lėšų netiesioginio valdymo būdu kaip tarptautinė organizacija.

85 Atsižvelgiant į visas šias aplinkybes, reikia konstatuoti, kad ginčijamame sprendime pakankamai išdėstyti teisiniai ir faktiniai argumentai, kuriais jis buvo pagrįstas ir kurie leido ieškovei įvertinti jo teisėtumą, o Bendrajam Teismui – vykdyti kontrolę.

86 Galiausiai ieškovės teiginiai, kad kai kurie ginčijamo sprendimo motyvai yra nepakankamai tikslūs, negali paneigti šio sprendimo 85 punkte padarytos išvados.

87 Pirma, kalbant apie tai, kad ginčijamame sprendime nenurodyta, jog Komisija atsisakė surengti bet kokį susitikimą, diskusiją ar pasikeitimą informaciją su ieškove, nepaisant kartotinių jos prašymų, pažymėtina, kad toks elgesys, darant prielaidą, kad jis įrodytas, neturi reikšmės nustatant, ar minėtas sprendimas yra pakankamai motyvuotas.

88 Iš tiesų galimo Komisijos ir ieškovės pasikeitimo informacija prieš priimant ginčijamą sprendimą paminėjimas susijęs su šio sprendimo priėmimo procedūra, o ne su jo pagrįstumu. Vadinasi, kadangi tokia nuoroda neturi reikšmės faktiniams ir teisiniams motyvams, kuriais grindžiama ginčijamame sprendime Komisijos padaryta išvada, ieškovė negali pagrįstai priekaištauti Komisijai dėl nepakankamo motyvavimo, nes ši nieko nenurodė šiuo klausimu.

89 Antra, kalbant apie ieškovės teiginius, kad Komisija nepaaiškino priežasčių, dėl kurių jos turimų dokumentų nepakako nustatyti, ar ieškovė turi tarptautinės organizacijos statusą, pažymėtina, kad iš ginčijamo sprendimo, ypač iš galutinio vertinimo pirmos dalies šeštojo poskyrio matyti, kad Komisija nusprendė, jog šie dokumentai, kuriuos ji išvardijo minėto vertinimo 23 išnašoje, jos nuomone, nebuvo tinkamo teisinio saugumo lygio, o tai išties yra glausti, bet pakankami motyvai.

90 Trečia, dėl ieškovės teiginių, kad Komisija nepateikė įrodymų, pateisinančių ieškovės teisinio statuso pakartotinį vertinimą, kai jos faktinė ir teisinė padėtis nepasikeitė, pažymėtina, jog iš ginčijamo sprendimo, visų pirma iš galutinio vertinimo pirmos dalies pirmojo poskyrio matyti, kad Komisija nusprendė, jog toks pakartotinis vertinimas yra būtinas siekiant įvykdyti 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78).

91 Taigi antrojo pagrindo pirmą dalį, susijusią su nepakankamu ginčijamo sprendimo motyvavimu, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, grindžiamo keliomis teisės klaidomis, be kita ko, SESV 266 straipsnio, „res judicata“ galios ir negaliojimo atgal principo pažeidimu

92 Pirmąjį ieškinio pagrindą iš esmės sudaro trys dalys, pirmoji susijusi su SESV 266 straipsnio pažeidimu ir 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) *res judicata* galios pažeidimu, antroji – su Sąjungos finansinių teisės aktų ir 2015 m. sausio 7 d. Komisijos gairių dėl tarptautinių organizacijų statuso vertinimo ir galimybės ne pelno organizacijas prilyginti tarptautinėms organizacijoms (toliau – gairės) bei įvairių principų, be kita ko, negaliojimo atgal principo pažeidimu ir, trečia, lygybės principo pažeidimu.

a) Dėl pirmos dalies, grindžiamos SESV 266 straipsnio pažeidimu ir 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo International Management Group / Komisija (C-183/17 P ir C-184/17 P) „res judicata“ galios pažeidimu

93 Ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį sudaro du argumentai, pirmasis susijęs su SESV 266 straipsnio pažeidimu, o antrasis – su *res judicata* galios pažeidimu.

1) Dėl pirmojo argumento, susijusio su SESV 266 straipsnio pažeidimu

94 Ieškovė teigia, kad pagal SESV 266 straipsnį institucija, priėmusi panaikintą aktą, privalo priimti naują atgaline data taikomą aktą tik tuo atveju, jei šios institucijos kompetencija yra ribota, ir Teisingumo Teismas tai patvirtino 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722) 113 punkte. Taigi, panaikinus sprendimus pagal 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), Komisija, kaip teigia ieškovė, negalėjo teisėtai *a posteriori* persvarstyti jai pripažinto tarptautinės organizacijos statuso kvalifikavimo.

95 Pagal suformuotą jurisprudenciją iš SESV 266 straipsnio matyti, kad institucija, kurios aktas buvo panaikintas, privalo imtis priemonių sprendimui, kuriuo panaikintas šis aktas, įvykdyti, o tam, kad būtų visiškai įvykdytas minėtas sprendimas, laikytis ne tik šio sprendimo rezoliucinės dalies, bet ir atsižvelgti į motyvus, kurie pagrindžia rezoliucinę dalį, nes jie būtini norint nustatyti tikslią rezoliucinės dalies reikšmę (žr. 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija*, C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 101 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

96 Vis dėlto SESV 266 straipsnyje nenurodytos priemonės, kurių turi imtis panaikintą aktą priėmusi institucija, kad įvykdytų tokią šio sprendimo 95 punkte nurodytą pareigą, ir šias priemones turi nustatyti minėta institucija, turėdama plačią diskreciją jas pasirinkti, su sąlyga, kad laikosi šio akto panaikinimo sprendimo rezoliucinės dalies ir ją pagrindžiančių motyvų (žr. 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija*, C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 102 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

97 Konkrečiai kalbant, iš jurisprudencijos matyti, kad priemonė, kurios imtasi sprendimui, kuriuo panaikinamas aktas, įvykdyti, išimties tvarka gali būti taikoma atgaline data, kai to reikalauja siekiamas tikslas, t. y. jei atgaline data priimtu sprendimu siekiama bent vieno bendrojo intereso tikslo ir jei tinkamai atsižvelgiama į suinteresuotųjų asmenų teisėtus lūkesčius (šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 28 d. Sprendimo *Éditions Odile Jacob / Komisija*, C-514/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2016:55, 50 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

98 Taigi atgaline data taikomu sprendimu, kuris buvo priimtas vykdant teismo sprendimą dėl panaikinimo ir kuriuo siekiama ištaisyti tame teismo sprendime konstatuotą pažeidimą, siekiama bendrojo intereso tikslo, t. y. užtikrinti, kad administracija elgtųsi teisėtai ir paisytų *res judicata* galios principo (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 5 d. Sprendimo *Éditions Odile Jacob / Komisija*, T-471/11, EU:T:2014:739, 106 punktą).

99 Iš jurisprudencijos matyti, kad panaikinus aktą Sąjungos teisme šis aktas atgaline data pašalinamas iš teisinės sistemos ir kad kai panaikintas aktas jau buvo įvykdytas, siekiant panaikinti jo pasekmes reikia atkurti ieškovo teisinę padėtį, buvusią iki šio akto priėmimo (žr. 2022 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Casanova / EIB*, T-266/21, nepaskelbtas Rink., EU:T:2022:566, 85 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

100 Be to, taip pat buvo nuspręsta, kad nors teismo sprendimu aktas panaikinamas atgaline data, juo administracija neįpareigojama priimti naujo sprendimo, kurio turinys skirtųsi nuo akto, susijusio su panaikintu sprendimu, jeigu šiam naujam sprendimui ir jo priėmimo procedūrai neturi įtakos tie patys trūkumai, dėl kurių buvo panaikintas pirmasis sprendimas, arba nauji trūkumai (šiuo klausimu žr. 2022 m. birželio 8 d. Sprendimo *Darment / Komisija*, T-92/21, nepaskelbtas Rink., EU:T:2022:341, 49 punktą)

101 Nagrinėjamu atveju iš 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 57–59, 61 ir 88–90 punktų matyti, kad Komisija privalo įsitikinti, jog subjektai, kuriems ji patikėjo ar ketina patikėti biudžeto vykdymo užduotis pagal Sąjungos finansinius teisės aktus, susijusius su netiesioginiu Sąjungos biudžeto valdymu per tarptautines organizacijas, turi tokį statusą, kaip tai suprantama pagal šiuos teisės aktus. Be to, kilus abejonių šiuo klausimu, ši institucija privalo jas išsklaidyti ir surinkti visą informaciją, būtiną jos sprendimui teisiškai ir faktiškai pagrįsti, atsižvelgiant į šio sprendimo teisines pasekmes atitinkamam subjektui (2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija*, C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 111 punktas).

102 Be to, iš 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 92–97 ir 104 punktų, kurių turinys primintas 2020 m. birželio 9 d. Nutarties *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P-INT, EU:C:2020:507) 22 ir 23 punktuose, aiškiai matyti, kad 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimai nėra pagrįsti nei teisiškai, nei faktiškai (2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija*, C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 112 punktas).

103 Atsižvelgiant į šiuos vertinimus ir išvadas, kuriomis grindžiama 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) rezoliucinė dalis, Komisija neprivalėjo atgaline data pripažinti ieškovės reikalaujamo tarptautinės organizacijos statuso, bet galėjo atlikti pareigą vykdyti minėtą sprendimą imdamasi procedūrinių priemonių, kad galėtų ištaisyti Teisingumo Teismo konstatuotą pažeidimą ir galbūt priimti naują aktą, kuriuo būtų pakeisti Komisijos panaikinti sprendimai, gavusi informacijos, jos nuomone, reikalingos šiam naujam aktui teisiškai ir faktiškai pagrįsti (2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija*, C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 113 punktas).

104 Taigi iš 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), kurio reikšmę ir taikymo sritį Teisingumo Teismas priminė 2020 m. birželio 9 d. Nutartyje *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P-INT, EU:C:2020:507), motyvų matyti, kad priėmus tą teismo sprendimą Komisijai nebuvo draudžiama

vėliau iš naujo įvertinti ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, statusą, atsižvelgiant į visas reikšmingas faktines ir teisines aplinkybes (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija*, C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 142 punktą).

105 Taigi atgaline data iš naujo įvertinusi ieškovės teisinį statusą po to, kai buvo priimtas 2019 m. sausio 31 d. Sprendimas *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), Komisija nepažeidė SESV 266 straipsnio, todėl pirmąjį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2) Dėl antrojo argumento, susijusio su res judicata galios pažeidimu

106 Ieškovė mano, kad dėl *res judicata* galios, kurią turi 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 94 ir 104 punktai, jos statusas negali būti vertinamas iš naujo atgaline data.

107 Šiuo klausimu pagal suformuotą jurisprudenciją *res judicata* galia taikoma ne tik atitinkamo teismo sprendimo rezoliucinei daliai, bet ir jo motyvams, kurie yra būtinas jo rezoliucinės dalies pagrindas, todėl yra nuo jos neatskiriami (žr. 2020 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Alfamicro / Komisija*, C-623/19 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2020:734, 37 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

108 Be to, *res judicata* galią turi tik tie faktiniai ir teisiniai aspektai, kurie buvo faktiškai arba neišvengiamai išnagrinėti teismo sprendime (žr. 2020 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Alfamicro / Komisija*, C-623/19 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2020:734, 38 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

109 Kaip nurodyta šio sprendimo 102 punkte, iš 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 92–97 ir 104 punktų matyti, kad 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimai nebuvo teisiškai ir faktiškai pagrįsti, todėl Teisingumo Teismas juos panaikino.

110 Konkrečiai kalbant, 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 92–97 punktuose Teisingumo Teismas pripažino pagrįstais abiejų apeliacinių skundų pagrindus, kuriuose apeliantė priekaištavo Bendrajam Teismui nusprendus, kad Komisija nepadarė teisės klaidos ar akivaizdžios vertinimo klaidos, kai 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus grindė tam tikromis abejonėmis dėl ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, statuso, kaip tai suprantama pagal Sąjungos finansinius teisės aktus.

111 Teisingumo Teismas nusprendė, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai vien nurodė, kad ieškovės pateikti argumentai ir įrodymai nepaneigia Komisijos abejonių dėl jos, kaip tarptautinės organizacijos, statuso, užuot patikrinęs 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimų teisėtumą atsižvelgiant į sąvoką „tarptautinė organizacija“, kaip ji suprantama pagal Sąjungos finansinius teisės aktus.

112 Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas, be kita ko, pažymėjo, kad nė viena iš trijų aplinkybių, kuriomis Komisija rėmėsi priimdama 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus, negalėjo teisiškai pagrįsti abejonių dėl ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, statuso.

113 Remiantis šiomis trimis aplinkybėmis, pirma, penkios Sąjungos valstybės narės, kurias ieškovė apibūdino kaip savo nares, nelaikė savęs jos narėmis, antra, Jungtinių Tautų Organizacijos (JTO) Generalinis sekretorius nurodė, kad ieškovė nėra specializuota JTO agentūra, ir, trečia, buvo neaiškumų dėl asmenų, atstovavusių kai kurioms valstybėms pasirašant ieškovės steigimo aktą, įgaliojimų.

114 Taigi Teisingumo Teismas konstatavo, kad šie trys aspektai buvo susiję tik su penkiomis valstybėmis, kurias ieškovė pristatė kaip savo esamas ar buvusias nares, taip pat su asmenų, atstovavusių šioms valstybėms pasirašant steigimo aktą, įgaliojimais, o ne su visomis valstybėmis, ieškovės narėmis, ar pačios ieškovės statusu.

115 Konkrečiai 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 94 punkte Teisingumo Teismas konstatavo:

„Iš tikrųjų, kalbant apie pirmąjį iš šių aspektų, susijusį su klausimu, ar kelios valstybės, kurias IMG pristatė kaip savo nares, iš tiesų buvo narės, iš pačių Bendrojo Teismo išvadų matyti, kad Komisijos abejonės šiuo klausimu yra susijusios tik su „tam tikrais“ IMG nariais, konkrečiai kalbant – su penkiais iš šešiolikos visų narių. Vis dėlto net jei tokios abejonės yra pagrįstos, pagal tarptautinę teisę dėl jų negalima atimti iš subjekto, kurio narės šios valstybės nėra arba nebėra, „tarptautinės organizacijos“ statuso, ypač kai, kaip ir šioje byloje, šios valstybės sudaro atitinkamo subjekto iš esmės nedidelę dalį“.

116 Galiausiai 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 98–106 punktuose Teisingumo Teismas konstatavo, kad, pirma, konstatavus Bendrojo Teismo padarytas teisės klaidas, reikėtų visiškai panaikinti 2017 m. vasario 2 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (T-29/15, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:56) ir 2017 m. vasario 2 d. Sprendimą *IMG / Komisija* (T-381/15, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:57), antra, buvo galima priimti sprendimus dėl abiejų ginčų, tiek, kiek ieškovė prašė panaikinti 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus, trečia, kad šie du sprendimai yra neteisėti, kaip ir minėti teismo sprendimai, todėl jie taip pat turėjo būti visiškai panaikinti ir, ketvirta, kad dėl prašymo atlyginti ieškovei 2015 m. gegužės 8 d. sprendimu padarytą žalą negalima priimti sprendimo, todėl jis turėjo būti grąžintas Bendrajam Teismui.

117 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 104 punkte Teisingumo Teismas konstatavo:

„Šiuo atveju Teisingumo Teismas turi priimti galutinį sprendimą dėl dviejų ieškinių dėl panaikinimo, dėl kurių gali būti priimtas galutinis sprendimas. Iš tiesų, kaip matyti iš šio sprendimo 92–96 punktų, ginčijami sprendimai yra neteisėti, nes elementai, kuriais Komisija grindžia šiuos sprendimus, nėra tokie, kad dėl jų galėtų kilti abejonių dėl IMG kaip tarptautinės organizacijos statuso, kaip tai suprantama pagal 2002 ir 2012 m. finansinius teisės aktus. Vadinasi, reikia panaikinti visus minėtus sprendimus“.

118 Pirma, iš to, kas išdėstyta, matyti, jog 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 94 ir 104 punktuose nurodytų motyvų negalima aiškinti neatsižvelgiant į to paties sprendimo 92–96 punktus, į kuriuos daroma nuoroda minėto sprendimo 104 punkte ir kurie yra būtinas rezoliucinės dalies, kuria Teisingumo Teismas panaikino 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus, pagrindas. Darytina išvada,

kad 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 94 punkto *res judicata* galia taikoma, be kita ko, ir to sprendimo 104 punktui.

119 Antra, iš ginčijamo sprendimo motyvų, apibendrintų šio sprendimo 66–84 punktuose, nematyti, kad jis būtų grindžiamas vienu iš trijų aspektų, paskatinusių Komisiją suabejoti ir priimti 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus.

120 Vadinasi, kadangi Komisija ginčijamą sprendimą grindė kitais motyvais nei tie, kuriais buvo grindžiami 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimai, kuriuos Teisingumo Teismas 2019 m. sausio 31 d. Sprendimu *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) pripažino neteisėtais, ieškovė klaidingai teigia, kad ginčijamas sprendimas pažeidžia, be kita ko, to teismo sprendimo 94 ir 104 punktuose įtvirtintą *res judicata* galią. Todėl šį argumentą ir visą šio ieškinio pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstus.

b) Dėl antros dalies, susijusios su sąžiningumo principo, principo „nemo auditur propriam turpitudinem allegans“ ir negaliojimo atgal principo pažeidimu

121 Šią dalį sudaro du argumentai, pirmasis iš jų susijęs su sąžiningumo principo ir principo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (toliau – principas *nemo auditur*) pažeidimu ir, antra, su Sąjungos teisės aktų negaliojimo atgal principo pažeidimu.

122 Bendrasis Teismas pirmiausia turi išnagrinėti antrąjį argumentą, susijusį su Sąjungos teisės aktų negaliojimo atgal principo pažeidimu, o tada – pirmąjį argumentą.

1) Dėl antrojo argumento, susijusio su Sąjungos teisės aktų negaliojimo atgal principo pažeidimu

123 Ieškovė teigia, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiamas Sąjungos aktų negaliojimo atgal principas, nes niekas nepateisino jos statuso pakartotinio įvertinimo atgaline data. Be to, ieškovė tvirtina, kad ginčijamo sprendimo galiojimą atgaline data pateisina ne bylos faktinės aplinkybės, o naujos faktinės aplinkybės, analizuojamos atsižvelgiant į naujus teisės aktus.

124 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, remiantis jurisprudencija, įvairiomis formomis pasireiškiančiu pagrindiniu teisinio saugumo reikalavimu siekiama užtikrinti iš Sąjungos teisės kylančių situacijų ir teisinių santykių nuspėjamumą. Pagal teisinio saugumo principą draudžiama, be kita ko, kad nustatyta Sąjungos teisės akto įsigaliojimo data būtų ankstesnė už jo paskelbimo datą (šiuo klausimu žr. 2023 m. kovo 9 d. Sprendimo *Galeote ir Watson / Parlamentas*, C-715/21 P ir C-716/21 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2023:190, 113 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

125 Vis dėlto, kaip matyti iš šio sprendimo 97–99 punktuose nurodytos jurisprudencijos, priemonė, kurios imtasi teismo sprendimui, kuriuo aktas panaikinamas, įvykdyti, išimties tvarka gali būti taikoma atgaline data, pirma, kai to reikia dėl siekiamo tikslo, t. y. jei atgaline data priimtu sprendimu siekiama bent vieno bendrojo intereso tikslo, ir, antra, kai tinkamai atsižvelgiama į suinteresuotųjų asmenų teisėtus lūkesčius.

126 Taigi reikia patikrinti, ar šiuo atveju tenkinamos abi šio sprendimo 125 punkte nurodytos sąlygos.

127 Pirma, dėl pirmosios sąlygos, susijusios su bendrojo intereso tikslo tenkinimu, iš šio sprendimo 98 ir 99 punktuose nurodytos jurisprudencijos matyti, kad atgaline data priimtu sprendimu, kuriuo vykdomas teismo sprendimas dėl panaikinimo ir kuriuo siekiama ištaisyti tame teismo sprendime konstatuotą neteisėtumą, siekiama bendrojo intereso tikslo, nes Sąjungos teismui panaikinus aktą jo autorius privalo užpildyti teisės spragą, atsiradusią panaikinus minėtą aktą, ir atkurti teisinę situaciją, kurioje ieškovas buvo iki šio akto priėmimo (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2014 m. rugsėjo 5 d. Sprendimo *Éditions Odile Jacob / Komisija*, T-471/11, EU:T:2014:739, 106 punktą).

128 Nagrinėjamu atveju išnagrinėjus šio ieškinio pagrindo pirmą dalį ir visų pirma iš šio sprendimo 103 punkto matyti, kad Komisija galėjo atlikti savo pareigą įvykdyti 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), imdamasi procedūrinių priemonių, kad galėtų ištaisyti Teisingumo Teismo konstatuotą pažeidimą ir galbūt priimti naują aktą, skirtą pakeisti jo panaikintus 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus, po to, kai gavo informacijos, kuri, jos nuomone, yra būtina šiam naujam aktui teisiškai ir faktiškai pagrįsti.

129 Vadinasi, kadangi Komisija priėmė ginčijamą sprendimą, siekdama ištaisyti 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimų neteisėtumą ir išvengti teisės spragos po to, kai Teisingumo Teismas juos panaikino, jos padėtis buvo išskirtinė ir tokiomis aplinkybėmis Komisija galėjo nustatyti, kad ginčijamas sprendimas galios atgaline data.

130 Be to, šis galiojimas atgaline data buvo juo labiau būtinas dėl to, kad, kaip matyti iš 2020 m. birželio 9 d. Nutarties *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P-INT, EU:C:2020:507), Teisingumo Teismas 2019 m. sausio 31 d. Sprendime *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) tikrai neišsprendė klausimo, ar, remiantis analize, kurią atliekant nepadaryta teisės klaidos, ir visomis reikšmingomis aplinkybėmis turėjo būti laikoma arba, priešingai, atmesta galimybė, kad priimant 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus ieškovė turėjo tarptautinės organizacijos statusą.

131 Taigi ginčijamo sprendimo negaliojimas atgaline data būtų palikęs abejonių dėl ieškovės galimybės laikotarpiu nuo 2014 m. gruodžio 16 d. iki ginčijamo sprendimo priėmimo dienos reikalauti tarptautinės organizacijos statuso, kuris pagal Sąjungos finansinius teisės aktus leistų jai vykdyti Sąjungos biudžetą netiesioginio valdymo būdu.

132 Iš 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) 57–59, 61 ir 88–90 punktų, taip pat iš 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722) 111 punkto aiškiai matyti, kad Komisija privalo įsitikinti, jog subjektai, kuriems ji patikėjo arba ketina patikėti biudžeto vykdymo užduotis pagal Sąjungos finansinius teisės aktus, susijusius su tarptautinių organizacijų atliekamu netiesioginiu Sąjungos biudžeto valdymu, turi tokį statusą, kaip tai suprantama pagal šiuos teisės aktus.

133 Atsižvelgiant į vaidmenį ir atsakomybę, kurie pagal SESV 310 straipsnio 5 dalį, 317 straipsnio pirmą pastraipą ir finansinius teisės aktus suteikiami Komisijai, kiek tai susiję su Sąjungos biudžeto vykdymu, ši institucija privalo užtikrinti, kad būtų laikomasi patikimo finansų valdymo principo. Darytina išvada, kad jeigu Komisija pasirenka įgyvendinti biudžeto vykdymo būdą, susijusį su trečiojo asmens dalyvavimu, ji bet kuriuo atveju šio įgyvendinimo metu, o vėliau ir atitinkamų biudžeto užduočių vykdymo metu privalo užtikrinti taikytinų sąlygų, kuriomis visų

pirma reglamentuojamas atitinkamų lėšų skyrimas ir vėlesnis naudojimas, laikymąsi (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija*, C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 151 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

134 Taigi ieškovės teisinio statuso paaiškinimas ir pareiga ištaisyti 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimų neteisėtumą yra bendrojo intereso tikslai, kuriais remdamasi Komisija galėjo priimti naują sprendimą, kuris įsigaliotų atgaline data nuo 2014 m. gruodžio 16 d. sprendimo, todėl pirmoji iš šio sprendimo 125 punkte nurodytų sąlygų yra įvykdyta.

135 Antra, dėl antrosios sąlygos, susijusios su teisėtų lūkesčių apsauga, reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją šio principo pažeidimo konstatavimas reiškia, kad kompetentingos Sąjungos valdžios institucijos, remdamosi leistinais ir patikimais šaltiniais, suinteresuotajam asmeniui suteikė tikslių, besąlyginių ir neprieštaringų garantijų (šiuo klausimu žr. 2022 m. birželio 2 d. Nutarties *Arnautu / Parlamentas*, C-573/21 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2022:448, 34 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

136 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas turi patikrinti, ar atitinkamos administracinės institucijos veiksmai apdairiam ir nuovokiam suinteresuotajam asmeniui sukėlė pagrįstų lūkesčių, ir, jei taip, nustatyti šių lūkesčių teisėtumą (žr. 2022 m. birželio 2 d. Nutarties *Arnautu / Parlamentas*, C-573/21 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2022:448, 35 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

137 Vis dėlto iš bylos medžiagos nematyti, kad po to, kai buvo priimtas 2019 m. gruodžio 31 d. Sprendimas *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), Komisija ieškovei suteikė tikslių, besąlyginių ir neprieštaringų garantijų dėl sprendimo, kuriuo jai nuo 2014 m. gruodžio 16 d. atgaline data būtų suteiktas tarptautinės organizacijos statusas, priėmimo.

138 Vadinasi, ginčijamas sprendimas negali būti laikomas priimtu pažeidžiant teisėtų lūkesčių principą, todėl, kadangi abi šio sprendimo 125 punkte primintos sąlygos yra įvykdytos, negalima pripažinti ir to, kad juo pažeistas negaliojimo atgal principas.

139 Trečia, kalbant apie argumentą, kad ginčijamo sprendimo galiojimą atgaline data pateisina ne bylos faktinės aplinkybės, o naujos faktinės aplinkybės, analizuotos atsižvelgiant į naujus teisės aktus, pažymėtina, kad Komisija išties formaliai pradėjo pakartotinį ieškovės teisinio statuso vertinimą po to, kai buvo priimtas 2019 m. sausio 31 d. Sprendimas *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), todėl per šią procedūrą apklaustų valstybių atsakymai buvo pateikti vėliau nei priimti 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimai.

140 Šiuo klausimu iš jurisprudencijos matyti, kad, priimant atgaline data taikomą sprendimą, siekiant laikytis teisės aktų taikymą laiko atžvilgiu reglamentuojančių principų, taip pat reikalavimų, susijusių su teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principais, reikia taikyti materialines normas, galiojusias tuo metu, kai klostėsi nagrinėjamos faktinės aplinkybės, net jei šios normos nebegalioja minėto sprendimo priėmimo dieną (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 14 d. Sprendimo *Komisija / McBride ir kt.*, C-361/14 P, EU:C:2016:434, 40 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

141 Konkrečiai kalbant, vykstant procedūrai, per kurią panaikintą aktą siekiama pakeisti kitu, atitinkama institucija turi atsižvelgti į datą, kai priėmė minėtą panaikintą aktą, kad priimtų jį pakeičiantį aktą, nepaveikdama galimybės naujame sprendime nurodyti kitus motyvus nei tie,

kuriais ji grindė savo pirmąjį sprendimą (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 5 d. Sprendimo *Éditions Odile Jacob / Komisija*, T-471/11, EU:T:2014:739, 58 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

142 Taigi ieškovė pagrįstai teigia, kad negaliojimo atgaline data principas, kuris yra viena iš teisinio saugumo principo sudedamųjų dalių, draudžia šiai institucijai vykdant teismo sprendimą dėl panaikinimo priimti sprendimą atgaline data, remiantis faktinėmis aplinkybėmis, kurios nebuvo reikšmingos atsižvelgiant į to sprendimo taikymo sritį laiko atžvilgiu, arba materialinėmis normomis, kurios negaliojo laikotarpiu, su kuriuo susijęs minėtas sprendimas.

143 Vis dėlto nagrinėjamu atveju ieškovė neįrodė, kad ginčijamas sprendimas, kiek jis galioja atgaline data, grindžiamas materialinėmis normomis, kurios negaliojo laikotarpiu, su kuriuo susijęs tas sprendimas, arba faktinėmis aplinkybėmis, susiklosčiusiomis po 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimų priėmimo.

144 Pirma, iš ginčijamo sprendimo motyvų matyti, kad Komisija rėmėsi 2014 m. gruodžio 16 d. ieškovei taikytinomis Sąjungos finansinių teisės aktų nuostatomis, o vėliau – tų pačių teisės aktų nuostatomis, taikytinomis po šios datos.

145 Iš galutinio vertinimo pirmos dalies trečiojo poskyrio matyti, kad laikotarpiui nuo 2014 m. gruodžio 16 d. iki 2015 m. gruodžio 31 d. Komisija taikė Reglamento Nr. 966/2012 58 straipsnį ir 2012 m. spalio 29 d. Komisijos deleguotojo reglamento (ES) Nr. 1268/2012 dėl Reglamento Nr. 966/2012 taikymo taisyklių 43 straipsnį, laikotarpiui nuo 2016 m. sausio 1 d. iki 2018 m. rugpjūčio 1 d. – tuos pačius reglamentus, iš dalies pakeistus atitinkamai 2015 m. spalio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES, Euratomas) 2015/1929 (OL L 286, 2015, p. 1) ir 2015 m. spalio 30 d. Komisijos deleguotuoju reglamentu (ES) 2015/2462 (OL L 342, 2015, p. 7), o laikotarpiui nuo 2018 m. rugpjūčio 2 d. – 2018 m. liepos 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento 2018/1046 dėl Sąjungos bendrajam biudžetui taikomų finansinių taisyklių, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 ir Sprendimas Nr. 541/2014/ES, bei panaikinamas Reglamentas (ES, Euratomas) Nr. 966/2012 (OL L 193, 2018, p. 1), 62 ir 156 straipsnius.

146 Antra, ieškovė neįrodė, kad valstybių, kurios, kaip ji teigia, yra ar buvo jos narės, pozicijos, į kurias Komisija atsižvelgė priimdama ginčijamą sprendimą, pasikeitė per laikotarpį nuo 2014 m. gruodžio 16 d. iki ginčijamo sprendimo priėmimo dienos, kiek tai susiję su klausimu, ar ji yra tarptautinė organizacija.

147 Tiesa, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija po to, kai buvo paskelbtas 2019 m. sausio 31 d. Sprendimas *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), kreipėsi į valstybes, kurios, jos manymu, yra ar buvo ieškovės narės. Vis dėlto išnagrinėjus tų valstybių atsakymus matyti, kad jie nėra surašyti visiškai taip pat kaip atsakymai, kuriuos tos pačios valstybės pateikė, kai 2014 m. jas apklausė OLAF, bet jų turinys yra iš esmės identiškas.

148 Taigi valstybių pozicijose, pateiktose per konsultacijų procedūrą, vykusią prieš priimant ginčijamą sprendimą, nėra naujų faktinių aplinkybių, kuriomis Komisija būtų rėmusis atgaline data. Jos atspindi tų valstybių nuomonę dėl to, ar ieškovė yra tarptautinė organizacija, kaip ši nuomonė buvo pareikšta OLAF prieš priimant 2014 m. gruodžio 16 d. sprendimą.

149 Šiomis aplinkybėmis antrąjį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2) Dėl pirmojo argumento, susijusio su sąžiningumo principo ir principo „nemo auditur“ pažeidimu

150 Grįsdama pirmąjį argumentą ieškovė teigia, kad ginčijamu sprendimu, tiek, kiek juo atsisakoma nuo 2014 m. gruodžio 16 d. suteikti jai tarptautinės organizacijos statusą, pažeidžiamas sąžiningumo principas ir principas *nemo auditur*.

151 Reikia priminti, jog Procedūros reglamento 76 straipsnio d punkte numatyta, kad pirmojoje instancijoje pareikštame ieškinyje turi būti nurodyti „pagrindai ir argumentai, kuriais remiamasi, ir tokių pagrindų santrauka“. Pagal suformuotą jurisprudenciją Sąjungos teismas neturi atsakyti į šalies pateiktus argumentus, kurie nėra pakankamai aiškūs ir tikslūs, jeigu jie nėra išsamiau išdėstyti ir juose nepateikiama konkrečių juos pagrindžiančių argumentų (žr. 2021 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-107/20 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2021:937, 76 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

152 Pirma, reikia konstatuoti, kad ieškovė nepaaiškino, kokią įtaką ginčijamo sprendimo teisėtumui turi principas *nemo auditur*, pagal kurį „niekas negali remtis savo paties niekšybe“.

153 Taigi argumentas, grindžiamas principo *nemo auditur* pažeidimu, yra nepakankamai pagrįstas, atsižvelgiant į Procedūros reglamento 76 straipsnio d punkte nustatytus reikalavimus.

154 Bet kuriuo atveju, darant prielaidą, kad ieškovė ketino teigti, jog Komisija padarė pažeidimą remdamasi 2019 m. sausio 31 d. Sprendimu *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) tam, kad *a posteriori* pateisintų 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus, išnagrinėjus, viena vertus, ieškinio pirmojo pagrindo pirmos dalies antrąjį argumentą matyti, kad ginčijamas sprendimas nėra grindžiamas tais pačiais motyvais kaip tie sprendimai ir, kita vertus, iš šios dalies antrojo argumento matyti, kad Komisija nepažeidė Sąjungos aktų negaliojimo atgal principo.

155 Todėl argumentą, susijusį su principo *nemo auditur* pažeidimu, galima tik atmesti.

156 Antra, dėl sąžiningumo principo taip pat reikia pažymėti, kad ieškovė taip pat neapibrėžė šio principo taikymo srities ir nuostatų, kuriomis jis grindžiamas.

157 Pirmiausia, darant prielaidą, kad ieškovė ketino remtis sutarties šalims tenkančia pareiga sąžiningai vykdyti minėtos sutarties sąlygas, reikia konstatuoti, kad ginčijamas sprendimas nebuvo priimtas pagal sutartį, sudarytą su Komisija.

158 Be to, reikia pažymėti, kad tai, jog Teisingumo Teismas panaikino 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus, neturi įtakos tam, kad nuo 2014 m. gruodžio 16 d. ieškovės ir Komisijos nesiejo sutartiniai santykiai.

159 Iš tiesų 2014 m. gruodžio 16 d. sprendimu buvo siekiama panaikinti ieškovės, kaip Įgyvendinimo sprendimo C(2013) 7682 *final*, susijusio su 2013 m. metine veiksmų programa dėl Mianmaro / Birmos, adresatės statusą ir taip neleisti jai ir Komisijai šiuo tikslu sudaryti susitarimo.

160 Be to, 2015 m. gegužės 8 d. sprendimu buvo siekiama sustabdyti ieškovės dalyvavimą naujuose Sąjungos finansuojamuose projektuose, kol Komisija išsiaiškins jos teisinį statusą.

161 Taigi panaikinus 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimus nebuvo atkurti Komisijos ir ieškovės sutartiniai santykiai, taip joms tiesiog sudaryta galimybė tarpusavyje sudaryti sutartį dėl prekybos plėtros programos įgyvendinimo Mianmare / Birmoje ir prireikus kitus susitarimus dėl rekonstrukcijos ir plėtros, su sąlyga, kad Komisija, iš naujo įvertinusi ieškovės teisinį statusą, pripažins jos, kaip tarptautinės organizacijos, statusą.

162 Toliau, darant prielaidą, kad ieškovė ketino remtis sąžiningumo principu, kiek jis atitinka paprotinį tarptautinės viešosios teisės principą, reikia priminti, kad pagal šį principą, numatytą Vienos konvencijos 18 straipsnyje, valstybė privalo susilaikyti nuo veiksmų, kurie pažeistų sutarties objektą ir tikslą iki jos įsigaliojimo, jei ji yra pasirašiusi sutartį arba pasikeitusi sutartį, kuri vėliau turi būti ratifikuota, priimta ar patvirtinta, sudarančiais dokumentais, kol ji neišreiškė ketinimo netapti sutarties šalimi arba kai ji yra išreiškusi sutikimą laikyti sutartį įpareigojančia.

163 Nors tiesa, kad sąžiningumo principas privalomas Sąjungos institucijoms (žr. 2007 m. sausio 17 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, T-231/04, EU:T:2007:9, 85 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją), ieškovė savo rašytinėse pastabose dėl šio ieškinio pagrindo neįrodė ir net neteigė, kad Sąjunga pasirašė sutartį, kuria ieškovė buvo įsteigta kaip tarptautinė organizacija, arba pasikeitė tokią sutartį, kuri vėliau turi būti ratifikuota, priimta ar patvirtinta, sudarančiais dokumentais, arba sutiko būti saistoma tokios sutarties.

164 Šiuo klausimu iš jurisprudencijos matyti, kad ieškovas, grįsdamas kiekvieną iš jo nurodytų pagrindų, privalo pakankamai aiškiai išdėstyti teisinius ir faktinius argumentus, kurie galėtų juos pagrįsti, ir Bendrasis Teismas dėl ieškinio struktūros stokos ar nepakankamai tikslaus ar kruopštaus motyvavimo neprivalo jo atkurti, susiedamas įvairias po ieškinį išsklaidytas aplinkybes ir rizikuodamas, kad šis pagrindas bus atkurtas, suteikiant jam tokią apimtį, kurios ieškovas neketino suteikti. Kitoks sprendimas prieštarautų ir geram teisingumo vykdymui, ir dispozityvumo principui, ir atsakovo teisei į gynybą (šiuo klausimu žr. 2020 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Fleig / SEAE*, C-446/19 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2020:918, 60 ir 61 punktus).

165 Taigi argumentą, susijusį su sąžiningumo principo pažeidimu, reikia atmesti kaip nepakankamai pagrįstą, atsižvelgiant į Procedūros reglamento 76 straipsnio d punkto reikalavimus, todėl reikia atmesti visą pirmąjį šios dalies argumentą.

c) Dėl trečios dalies, susijusios su lygybės principo pažeidimu

166 Dublike ieškovė teigia, kad, priešingai nei daugelis teisės subjektų, kurių Komisija nepripažino tarptautinėmis organizacijomis, tačiau kurie yra viešieji subjektai, dėl Komisijos abejonių, kilusių po su ieškove susijusio OLAF tyrimo, ji nebesudarė jokios sutarties taikant netiesioginio valdymo būdą ar sutarties, sudaromos abipusiu sutarimu pagal kitas finansinių teisės aktų nuostatas, numatytas krizinėms ar nepaprastosioms situacijoms, ir nežinojo tokio diskriminacinio požiūrio priežasčių.

167 Ieškovė taip pat teigia, kad Europos saugumo ir bendradarbiavimo organizaciją (ESBO) tarptautine organizacija nėra pripažinusios visos valstybės, kurios prisidėjo prie jos įsteigimo ir veiklos, kad ji neturi steigiamojo akto pagal tarptautinę teisę ir kad šios aplinkybės nesutrukdė Komisijai pripažinti jos, kaip tarptautinės organizacijos, statuso.

168 Šiuo klausimu primintina, kad Chartijos 20 straipsnyje įtvirtintas vienodo požiūrio principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, pagal kurį reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos – vienodai, nebent toks vertinimas būtų objektyviai pateisinamas (žr. 2022 m. liepos 14 d. Sprendimo *Komisija / VW ir kt.*, C-116/21 P–C-118/21 P, C-138/21 P ir C-139/21 P, EU:C:2022:557, 95 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

169 Situacijų panašumo reikalavimas, taikomas siekiant nustatyti, ar buvo pažeistas vienodo požiūrio principas, turi būti vertinamas atsižvelgiant į visas šias situacijas apibūdinančias aplinkybes, ypač į teisės akto, kuriame nustatytas nagrinėjamas skirtumas, dalyką ir tikslą, turint omenyje, kad tam reikia atsižvelgti ir į srities, kuriai šis aktas priklauso, principus ir tikslus. Jeigu situacijos nėra panašios, nevienodas atitinkamų situacijų vertinimas nepažeidžia Chartijos 20 straipsnyje įtvirtintos lygybės prieš įstatymą (žr. 2022 m. liepos 14 d. Sprendimo *Komisija / VW ir kt.*, C-116/21 P–C-118/21 P, C-138/21 P ir C-139/21 P, EU:C:2022:557, 96 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

170 Pirma, reikia pažymėti, kad vienintelis ginčijamo sprendimo tikslas – atsisakyti ieškovei pripažinti tarptautinės organizacijos statusą, numatytą Sąjungos finansiniuose teisės aktuose, Sąjungos lėšoms įgyvendinti netiesioginio valdymo būdu, nedarant poveikio jos galimybei remtis kitomis šiuose teisės aktuose apibrėžtomis taisyklėmis, siekiant galimo jos dalyvavimo vykdant minėtą biudžetą.

171 Vadinasi, kadangi ginčijamas sprendimas nekliudo ieškovei dalyvauti netiesiogiai valdant Sąjungos biudžetą pagal kitas nuostatas nei numatytosios Sąjungos finansiniuose teisės aktuose tarptautinėms organizacijoms, ji negali pagrįstai priekaištauti, kad ginčijamu sprendimu taikytas šio sprendimo 166 punkte apibūdintas galimai diskriminacinis vertinimas.

172 Todėl šio sprendimo 166 punkte apibendrinti ieškovės teiginiai, net darant prielaidą, kad jie pagrįsti, neturi įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui ir todėl yra nereikšmingi.

173 Antra, be to, kad iš bylos medžiagos nematyti, jog Komisija yra pripažinusi ESBO tarptautine organizacija Sąjungos biudžeto netiesioginio valdymo tikslais, reikia konstatuoti, kad ieškovė neįrodė, kad jos padėtis panaši į šios organizacijos padėtį.

174 Iš tiesų ieškovė neginčijo Komisijos teiginių, kad, priešingai nei ieškovė, ESBO tarptautine organizacija yra pripažinę daug tarptautinės teisės subjektų, visų pirma dauguma šios organizacijos narių.

175 Taigi, nesant reikalo priimti sprendimo dėl priimtinumo (šiuo klausimu žr. 2022 m. gegužės 18 d. Sprendimo *TK / Komisija*, T-435/21, nepaskelbtas Rink., EU:T:2022:303, 42 punktą; pagal analogiją taip pat žr. 2002 m. vasario 26 d. Sprendimo *Taryba / Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52 punktą), trečią dalį, taigi ir visą pirmąjį ieškinio pagrindą, reikia atmesti.

3. Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, grindžiamo teisinio saugumo principo pažeidimu

176 Ieškovė teigia, kad Komisija pažeidė teisinio saugumo principą, nes prieš priimdama ginčijamą sprendimą kai kuriose valstybėse, kurios pristatomos kaip ieškovės narės, vykdė tyrimo procedūrą, nors Komisija turėjo reikiamus dokumentus ir gairėse apibrėžtą vertinimo metodą.

177 Šiuo klausimu, pirma, kaip priminta šio sprendimo 124 punkte, įvairiai pasireiškiančiu pagrindiniu teisinio saugumo reikalavimu siekiama užtikrinti Sąjungos teisės reglamentuojamų situacijų ir teisinių santykių nuspėjamumą.

178 Nors šis reikalavimas iš esmės draudžia, kad Sąjungos teisės aktas įsigaliotų anksčiau nei jo paskelbimo dieną, išnagrinėjus ieškinio pirmąjį pagrindą, be kita ko, iš šio sprendimo 149 punkto, matyti, kad ginčijamas sprendimas nebuvo priimtas pažeidžiant negaliojimo atgal principą, kuris yra konkreti teisinio saugumo principo išraiška.

179 Taigi darant prielaidą, kad ieškovė ketino remtis teisinio saugumo principo pažeidimu, kiek jis apima Sąjungos institucijų aktų negaliojimo atgal principą, šį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

180 Antra, iš teisinio saugumo principo taip pat išplaukia, kad Sąjungos teisės aktai asmenims turi būti aiškūs, o jų taikymas – numatomas teisės subjektams, ir šis teisinio saugumo reikalavimas vertinamas labai griežtai, kai teisės aktai gali turėti finansinių pasekmių, kad suinteresuotieji asmenys galėtų tiksliai žinoti jiems šiais teisės aktais nustatytų pareigų apimtį (žr. 2015 m. liepos 9 d. Sprendimo *Medical Veterinar Dr. Tomoiagă Andrei*, C-144/14, EU:C:2015:452, 34 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

181 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad nagrinėjamu atveju ginčijamas sprendimas nepatenka į Sąjungos teisės aktų taikymo sritį, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 180 punkte nurodytą jurisprudenciją, o yra individualaus pobūdžio sprendimas, priimtas pagal Sąjungos teisės aktus ar finansinius teisės aktus.

182 Be to, iš ginčijamo sprendimo motyvų matyti, kad Komisijos atliktą pakartotinį ieškovės teisinio statuso vertinimą lėmė ne Sąjungos finansinių teisės aktų, reglamentuojančių Sąjungos biudžeto vykdymo netiesioginio valdymo būdu sąlygas, esminis pakeitimas ar Komisijos pateiktas naujas šių teisės aktų aiškinimas.

183 Reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 1605/2002 53 straipsnio c punktą ir 53d straipsnį, Reglamento Nr. 966/2012 58 straipsnio 1 dalies c punktą ir Reglamento 2018/1046 62 straipsnį Komisijai priskirta atsakomybė vykdyti Sąjungos biudžetą, numatant kelis šio biudžeto vykdymo būdus, kurių vienas, pirmajame šių reglamentų vadinamas „bendru valdymu su tarptautinėmis organizacijomis“, o kituose dviejuose – „netiesioginiu valdymu“, leidžia šiai institucijai „pavesti biudžeto vykdymo užduotis“ tokioms organizacijoms; pasinaudodama šia teise ji turi plačią diskreciją (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 148 punktą).

184 Sąvoka „tarptautinė organizacija“, paminėta Reglamento Nr. 1605/2002 53 straipsnio c punkte ir 53d straipsnyje, Reglamento Nr. 966/2012 58 straipsnio 1 dalies c punkto ii papunktyje ir 8 dalyje bei Reglamento 2018/1046 62 straipsnio 1 dalies c punkto ii papunktyje, beveik identiškai apibrėžta 2002 m. gruodžio 23 d. Komisijos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 2342/2002, nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 įgyvendinimo taisykles (OL L 357, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 357), 43 straipsnio 2 dalyje, o vėliau – Deleguotojo reglamento Nr. 1268/2012, kuriuo panaikintas ir pakeistas Reglamentas Nr. 2342/2002, 43 straipsnio 1 dalyje ir Reglamento 2018/1046 156 straipsnyje. Taigi pagal pastarąsias tris nuostatas ši sąvoka apima tarptautinės viešosios teisės

reglamentuojamas organizacijas, įsteigtas tarptautiniais susitarimais (šiuo klausimu žr. 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78, 91 punktą).

185 Darant prielaidą, kad ieškovė ketino remtis teisinio saugumo principo, kaip jis apibrėžtas šio sprendimo 180 punkte, pažeidimu, ji negali pagrįstai teigti, kad ginčijamas sprendimas priimtas pagal neaiškius Sąjungos teisės aktus ar taisykles arba kad tai yra nenuspėjamas Sąjungos teisės aktų ar finansinių taisyklių taikymas.

186 Trečia, iš šio sprendimo 111 punkte minėto 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722) 101 punkto ir patikimo finansų valdymo principo matyti, kad Komisija privalo įsitikinti, jog subjektai, kuriems ji patikėjo ar ketina patikėti biudžeto vykdymo užduotis pagal finansinius teisės aktus, susijusius su netiesioginiu tarptautinių organizacijų vykdomu Sąjungos biudžeto valdymu, turi tokį statusą, kaip tai suprantama pagal šiuos teisės aktus.

187 Viena vertus, ieškovė nepaaiškino priežasčių, dėl kurių teisinio saugumo principas tokiu atveju, kaip nagrinėjamasis šioje byloje, neleistų Komisijai, laikantis patikimo finansų valdymo principo, kreiptis į valstybes, galimas tarptautinės organizacijos nares, siekiant patikrinti, ar ši organizacija turi tokį statusą ir atitinka Sąjungos finansinių teisės aktų reikalavimus, susijusius su netiesioginiu Sąjungos biudžeto valdymu.

188 Kita vertus, darant prielaidą, kad ieškovė, remdamasi teisinio saugumo principu, siekė remtis teisėtų lūkesčių principu, išnagrinėjus pirmąjį ieškinio pagrindą matyti, kad ginčijamas sprendimas nebuvo priimtas pažeidžiant minėtą principą.

189 Todėl šį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

4. Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžiomis vertinimo klaidomis ir kitomis teisės klaidomis

190 Ketvirtąjį ieškinio pagrindą iš esmės sudaro trys dalys, susijusios su akivaizdžiomis vertinimo klaidomis ir teisės klaidomis, padarytomis, kiek tai susiję su pirma dalimi, dėl to, kad Komisija neteisingai nustatė ieškovės narius, kiek tai susiję su antra dalimi, dėl to, kad ji atsisakė ieškovės steigiamąjį dokumentą laikyti tarptautiniu susitarimu, kuriuo įsteigiama tarptautinė organizacija, ir, kiek tai susiję su trečia dalimi, dėl to, kad Komisija atsisakė pripažinti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą, nepaisydama vėlesnės jos narių praktikos ir to, kad Sąjunga ir kai kurios trečiosios valstybės pripažino šį statusą.

191 Pirmiausia reikia priminti, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 183 punkte, Komisija turi plačią diskreciją, kai įgyvendina savo atsakomybę už Sąjungos biudžeto vykdymą, ypač kai nusprendžia vykdyti šį biudžetą netiesioginio valdymo būdu ir kai taikydama šį valdymo būdą biudžeto vykdymo užduotis paveda tarptautinėms organizacijoms.

192 Taigi, kai Komisija naudojasi šio sprendimo 191 punkte apibrėžtais įgaliojimais, asmens nenaudai priimtiems jos sprendimams Bendrasis Teismas taiko ribotą akivaizdžios vertinimo klaidos kontrolę, nedarant poveikio kitų neteisėtumu grindžiamų motyvų, kuriais gali būti remiamasi pareiškiant ieškinį dėl panaikinimo pagal SESV 263 straipsnio antrą pastraipą, nagrinėjimui.

193 Vis dėlto, kai, kaip šiuo atveju, Komisija atsisako patikėti organizacijai biudžeto vykdymo netiesioginio valdymo būdu užduotis, motyvuodama tuo, kad ši organizacija neturi tarptautinės organizacijos statuso, tokio sprendimo teisėtumui taikoma Bendrojo Teismo kontrolė tiek dėl teisės klaidos, tiek dėl akivaizdžios vertinimo klaidos.

194 Pirma, tokiu atveju tai, kaip Komisija įgyvendina bendro pobūdžio normas, leidžiančias apibrėžti ir identifikuoti tarptautines organizacijas, priskiriama prie teisės klaidos kontrolės.

195 Antra, organizacijos, kuri teigia esanti tarptautinė organizacija, siekdama vykdyti Sąjungos biudžetą netiesioginio valdymo būdu, taisyklių aiškinimui ir jos narių pozicijų, kurios gali būti gana sudėtingos, aiškinimui taikoma ribota akivaizdžios vertinimo klaidos kontrolė.

196 Tai patikslinus, prieš nagrinėdamas ieškovės argumentus, Bendrasis Teismas turi patikslinti sąvokos „tarptautinė organizacija“ apibrėžtį, numatytą Sąjungos finansinėse taisyklėse dėl Sąjungos biudžeto vykdymo netiesioginio valdymo būdu.

a) Dėl Sąjungos finansinėse taisyklėse numatytos sąvokos „tarptautinė organizacija“ apibrėžties

197 Pirmiausia reikia priminti, kad sąvoka „tarptautinė organizacija“, kaip ji apibrėžta šio sprendimo 184 punkte nurodytose vėlesnėse Sąjungos finansinių taisyklių nuostatose, apima tarptautinės viešosios teisės organizacijas, įsteigtas tarptautiniais susitarimais.

198 Jeigu nėra tikslesnės sąvokų „tarptautinė organizacija“ ir „tarptautinis susitarimas“ apibrėžties, reikia manyti, kad šios sąvokos, vartojamos Sąjungos finansiniuose teisės aktuose, atitinka tarptautinėje teisėje vartojamas sąvokas (šiuo klausimu žr. generalinio advokato M. Campos Sánchez-Bordona išvados byloje *IMG / Komisija*, C-620/20 P, EU:C:2022:158, 50 punktą).

199 Iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad Sąjungos teisė turi būti aiškinama atsižvelgiant į taikytinas tarptautinės teisės normas, nes ši teisė yra Sąjungos teisinės sistemos dalis ir saisto jos institucijas (žr. 2015 m. sausio 15 d. Sprendimo *Evans*, C-179/13, EU:C:2015:12, 35 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

200 Vis dėlto, kadangi sąvokos „tarptautinė organizacija“ ir „tarptautinis susitarimas“ vartojamos Sąjungos finansiniuose teisės aktuose atsižvelgiant į konkretų jos biudžeto vykdymo tikslą, jos turi būti aiškinamos siaurai, siekiant apsaugoti Sąjungos finansinius interesus (pagal analogiją žr. 2015 m. liepos 2 d. Sprendimo *Demmer*, C-684/13, EU:C:2015:439, 85 punktą ir 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Erzeugerorganisation Tiefkühlgemüse*, C-516/16, EU:C:2017:1011, 58 punktą; šiuo klausimu taip pat žr. generalinio advokato M. Campos Sánchez-Bordona išvados byloje *IMG / Komisija*, C-620/20 P, EU:C:2022:158, 51 punktą).

201 Taigi tokioje byloje, kaip nagrinėjamoji, Bendrasis Teismas turi taikyti tarptautinės viešosios teisės sąvokas, nurodytas Sąjungos finansiniuose teisės aktuose, remdamasis šios teisės aktais, kuriuose apibrėžiamos šios sąvokos, kaip jos aiškinamos jurisprudencijoje.

202 Konkrečiai kalbant, šioje byloje sąvokas „tarptautinė organizacija“ ir „tarptautinis susitarimas“, numatytas Sąjungos finansiniuose teisės aktuose, skirtuose jos biudžetui vykdyti netiesioginio valdymo būdu, reikia aiškinti atsižvelgiant į paprotinės tarptautinės viešosios teisės principus, įtvirtintus, be kita ko, Vienos konvencijoje ir straipsnių projekte.

203 Šiuo klausimu iš Vienos konvencijos 2 straipsnio 1 dalies i punkto matyti, kad sąvoka „tarptautinė organizacija“ apima ir tarpvyriausybinės organizacijos sąvoką. Be to, straipsnių projekto 2 straipsnio a punkte patikslinama, kad ši sąvoka reiškia bet kurią organizaciją, įsteigtą tarptautine sutartimi ar kitu tarptautinės teisės reglamentuojamu dokumentu ir turinčią atskirą tarptautinį teisinį subjektiškumą, ir kad tarptautinės organizacijos narės gali būti ne tik valstybės, bet ir subjektai, kurie nėra valstybės.

204 Pirma, kalbant apie sąlygą, susijusią su įsteigimu tarptautine sutartimi ar kitu tarptautinės teisės reglamentuojamu dokumentu, iš Vienos konvencijos 2 straipsnio 1 dalies a punkto matyti, kad sąvoka „[tarptautinė] sutartis“ suprantama kaip valstybių raštu sudarytas tarptautinis susitarimas, kuriam taikoma tarptautinė teisė, neatsižvelgiant į tai, ar jis įtvirtintas viename ar daugiau susijusių dokumentų, nesvarbu, koks būtų to susitarimo pavadinimas.

205 Taigi tas vienas ar keli dokumentai gali būti dviejų ar daugiau tarptautinės teisės subjektų bendros valios, kuri įtvirtinama šiuose dokumentuose, išraiška (šiuo klausimu žr. 2014 m. spalio 14 d. Nuomonės 1/13 *(Trečiųjų valstybių prisijungimas prie Hagos konvencijos*), EU:C:2014:2303, 37 punktą).

206 Be to, iš tarptautinių teismų jurisprudencijos matyti, kad valstybių pasirašytas dokumentas, nesvarbu, kokia būtų jo politinė reikšmė, negali būti laikomas tarptautiniu susitarimu, jeigu jame nėra nuostatų, sukuriančių teises ar pareigas, su kuriomis šios valstybės sutiko (žr. 2018 m. spalio 1 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo sprendimo *Pareiga derėtis dėl prieigos prie Ramiojo vandenyno (Bolivija prieš Čilę)*, Rink. 2018, p. 507, 105 ir 106 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

207 Antra, dėl sąlygos, susijusios su atskiro tarptautinio teisinio subjektiškumo turėjimu, pirmiausia pažymėtina, kad iš tarptautinių teismų jurisprudencijos matyti, kad tarptautinės organizacijos pripažinimas priklauso nuo to, ar atitinkama organizacija turi juridinio asmens statusą.

208 Valstybių, o atitinkamais atvejais – vienos ar kelių tarptautinių organizacijų įsteigtas subjektas, jeigu jis neturi atskiro teisinio subjektiškumo, yra ne tarptautinė organizacija, o įstaiga, priklausanti nuo ją įsteigusių valstybių (šiuo klausimu žr. 1992 m. birželio 26 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo sprendimo *Tam tikros žemės Nauru, turinčios fosfatų (Nauru prieš Australiją)*, preliminarūs prieštaravimai, Rink. 1992, p. 240, 47 punktą) arba nuo tarptautinės organizacijos, globojančios šį subjektą (šiuo klausimu žr. 2012 m. vasario 1 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo konsultacinės nuomonės dėl Tarptautinės darbo organizacijos administracinio teismo sprendimo Nr. 2867 dėl skundo dėl Tarptautinio žemės ūkio plėtros fondo, Rink. 2012, p. 10, 57 ir 61 punktus).

209 Be to, iš tarptautinių teismų jurisprudencijos taip pat matyti, kad tarptautinės organizacijos iš esmės turi privilegijas ir imunitetus, būtinus jų uždaviniams vykdyti (šiuo klausimu žr. 2002 m. lapkričio 22 d. Nuolatinio arbitražo teismo sprendimo *Dr. Reineccius ir kt. prieš Bank for International Settlements*, bylos Nr. 2000-04, 108 punktą; 2012 m. vasario 1 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo patariamosios nuomonės dėl Tarptautinės darbo organizacijos administracinio teismo sprendimo Nr. 2867 dėl skundo dėl Tarptautinio žemės ūkio plėtros fondo, Rink. 2012, p. 10, 58 punktą ir 2010 m. balandžio 20 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo sprendimo *Popieriaus fabrikai prie Urugvajaus upės (Argentina prieš Urugvajų)*, Rink. 2010, p. 14, 88 punktą).

210 Skirtingai nuo valstybių imuniteto nuo jurisdikcijos, grindžiamo principu *par in parem non habet imperium*, tarptautinių organizacijų imunitetas iš esmės suteikiamas šių organizacijų steigimo sutartimis (šiuo klausimu žr. 2020 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Supreme Site Services ir kt.*, C-186/19, EU:C:2020:638, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją) ir yra funkcinio pobūdžio, t. y. juo siekiama, kad nebūtų trukdoma atitinkamų organizacijų veikimui ir nepriklausomumui (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Komisija / Slovėnija (ECB archyvai)*, C-316/19, EU:C:2020:1030, 73 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

211 Galiausiai iš jurisprudencijos matyti, kad tarptautinių organizacijų steigimo aktai yra ypatingos rūšies tarptautinės sutartys, nes jais siekiama įsteigti naujus, tam tikrą autonomiją turinčius teisės subjektus, kuriems šalys patiki užduotį įgyvendinti bendrus tikslus. Taigi tarptautinėms organizacijoms taikomas konkretumo principas, t. y. jas įsteigusios valstybės suteikia joms įgaliojimus, kurių ribos priklauso nuo bendrų interesų, kuriuos šios valstybės joms paveda puoselėti ir kurie paprastai aiškiai suformuluojami jų steigimo dokumente (šiuo klausimu žr. 1996 m. liepos 8 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo patariamosios nuomonės byloje dėl valstybės naudojamų branduolinių ginklų ginkluotame konflikte, Rink. 1996, p. 66, 19 ir 25 punktus; 1998 m. birželio 11 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo sprendimo *Kamerūno ir Nigerijos sausumos ir jūros sienos*, pirminiai prieštaravimai, Rink. 1998, p. 275, 64–67 punktus ir 2010 m. balandžio 20 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo sprendimo *Popieriaus fabrikai prie Urugvajaus upės (Argentina prieš Urugvajų)*, Rink. 2010, p. 14, 89 punktą).

212 Taigi tarptautinė organizacija negali būti susiaurinta iki šalims suteikto neprivalomo mechanizmo, kurį kiekviena iš jų galėtų naudoti savo nuožiūra. Įsteigdami tarptautinę organizaciją ir suteikdami jai visas jos veikimui būtinas priemones, jos steigėjai išreiškia valią suteikti geriausias stabilumo, tęstinumo ir veiksmingumo garantijas šiai organizacijai patikėtų užduočių vykdymui, todėl jos negali vienašališkai ir kada panorėjusios pasitraukti iš šios sistemos ar pakeisti ją kitais bendravimo kanalais (šiuo klausimu žr. 2010 m. balandžio 20 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo sprendimo *Popieriaus fabrikai prie Urugvajaus upės (Argentina prieš Urugvajų)*, Rink. 2010, p. 14, 90 ir 91 punktus).

213 Atsižvelgdamas būtent į šias apibrėžtis ir šiuos principus Bendrasis Teismas turi išnagrinėti šiam ieškinio pagrindui pagrįsti ieškovės pateiktų argumentų pagrįstumą.

b) Dėl pirmos dalies, susijusios su akivaizdžiomis vertinimo klaidomis ir teisės klaidomis, padarytomis nustatant ieškovės narius

214 Pirmą dalį iš esmės sudaro trys argumentai, grindžiami, pirma, akivaizdžia vertinimo klaida, padaryta dėl to, kad Komisija dirbtinai atskyrė ieškovę įsteigusias valstybes nares, prisidedančiąsias valstybes, jos valdymo komiteto nares ir vyriausybinės paramos grupės (toliau – VPG) narius, antra, akivaizdžia vertinimo klaida, kurią Komisija padarė aiškindama Belgijos ir Austrijos poziciją, ir, trečia, teisės klaidomis ir akivaizdžia vertinimo klaida, nes Komisija nusprendė, kad Sąjunga nebuvo ieškovės narė.

1) Dėl pirmojo argumento, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida dėl dirbtinio ieškovės steigėjų, prisidedančiųjų valstybių ir jos valdymo komiteto narių atskyrimo

215 Ieškovė iš esmės priekaištauja Komisijai, kad ši neteisingai nustatė jos narius, dirbtinai atskyrusi valstybes steigėjas, prisidedančiąsias valstybes, ieškovės valdymo komiteto nares ir VPG nares. Taigi, ieškovės teigimu, visos valstybės ir tarptautinės ar regioninės organizacijos, kurios

finansiškai arba natūra prisideda prie jos vykdomų operacijų, taip pat VPG narės, kurios yra jos steigėjos, turi būti laikomos jos valdymo komiteto narėmis, vadinasi, jos narėmis, net jeigu jos faktiškai neposėdžiauja tame komitete.

216 Pirma, reikia pažymėti, jog iš ginčijamo sprendimo motyvų nematyti, kad Komisija formaliai atskyrė ieškovę įsteigusias valstybes, prisidedančiąsias valstybes, jos valdymo komiteto, 2012 m. keičiant ieškovės įstatus tapusio nuolatiniu komitetu, nares ir VPG nares.

217 Ginčijamame sprendime Komisija tik konstatuoja, kad nė viena iš valstybių, su kuriomis ji konsultavosi po to, kai buvo priimtas 2019 m. sausio 31 d. Sprendimas *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), išskyrus Austriją, nepripažino, kad nuo 2014 m. gruodžio 16 d. buvo organizacijos ieškovės narė.

218 Antra, net darant prielaidą, kad ginčijamas sprendimas gali būti aiškinamas taip, kad jame daromas skirtumas tarp ieškovės steigėjų, prisidedančiųjų valstybių, jos valdymo komiteto narių ir VPG narių, pirmiausia reikia priminti, kad pagal 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pareigą finansiškai prisidėti prie ieškovės biudžeto ar operacijų turėjo prisiimti tik jos valdymo komiteto nariai, o ne visi VPG nariai, kurie buvo pakviesti pasirašyti minėtą rezoliuciją.

219 Taigi 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijoje ją pasirašiusioms šalims nebuvo nustatyta jokia pareiga tapti ieškovės valdymo komiteto nariais arba įstoti į ją ir joms šiuo klausimu buvo palikta visiška laisvė.

220 Toliau šią 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių valstybių ir tarptautinių organizacijų laisvę įstoti į ieškovę patvirtina 1994 m. lapkričio 25 d. posėdžio, per kurį buvo priimta tos pačios dienos rezoliucija, pirmininko pareiškimai, išdėstyti 1994 m. lapkričio 29 d. šio posėdžio protokole (toliau – 1994 m. lapkričio 29 d. protokolas).

221 Iš tikrųjų iš 1994 m. lapkričio 29 d. protokolo matyti, kad 1994 m. lapkričio 25 d. posėdžio, per kurį buvo priimta tos pačios dienos rezoliucija, pirmininkas pabrėžė, kad pasirašydamos šį dokumentą valstybės, kurios dalyvavo tame posėdyje kaip VPG narės, automatiškai netampa ieškovės valdymo komiteto narėmis.

222 Taigi ieškovė nepagrįstai teigia, kad vien dėl to, jog valstybė ar tarptautinė organizacija buvo VPG narė ir, pasirašydama 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją, dalyvavo steigiant ieškovę, ši valstybė ar ši organizacija buvo viena iš jos narių.

223 Pagaliau iš ieškovės įstatų matyti, kad juose neapibrėžiamas nei ieškovės narių statusas, nei įstojimo į ją procedūra, nei procedūra, po kurios valstybė ar tarptautinė organizacija praranda ieškovės narės statusą.

224 Vis dėlto pagal ieškovės įstatus buvo įsteigtas valdymo komitetas, kuris 2012 m. tapo nuolatiniu komitetu, t. y. sprendimus priimantis organas, kuriame gali dalyvauti valstybės ir tarptautinės organizacijos, nustatyta priėmimo į šį organą procedūra ir šio organo nario statuso persvarstymo procedūra.

225 Konkrečiai kalbant, 2012 m. iš dalies pakeitus ieškovės įstatus, jų 5 straipsnyje apibrėžiami jos nuolatinio komiteto nariai ir šio sprendimų priėmimo organo narių priėmimo procedūra, taip pat šio organo nario statuso persvarstymo ir panaikinimo procedūra.

226 Taigi iš ieškovės įstatų matyti, kad valstybės arba tarptautinės organizacijos priėmimo į jos valdymo komitetą, tapusį nuolatiniu komitetu, procedūra atitinkamai valstybei ar tarptautinei organizacijai prilygsta stojimo į ieškovę procedūrai.

227 Be to, ieškovės įstatai turi būti aiškinami taip, kad, nedarant poveikio nuolatinio komiteto nario statuso persvarstymo ir panaikinimo procedūroms, į jį priimtos valstybės ir tarptautinės organizacijos galėjo jame nebedalyvauti, netaikant jokių specialių formalumų.

228 Iš tiesų, remiantis tuo, kad ieškovės įstatuose nėra nuostatos, kurioje būtų apibrėžta jos valdymo komiteto nario statuso savanoriško atsisakymo procedūra, negalima daryti išvados, kad valstybės ar tarptautinės organizacijos, kurioms buvo leista dalyvauti šiame organe, buvo galutinai patvirtintos jo narėmis, nenumatant jokios galimybės pasitraukti iš šios organizacijos.

229 Be to, tokį aiškinimą patvirtina kelių valstybių pozicijos: jos pareiškė, kad nebėra ieškovės valdymo komiteto narės, nepaisant to, kad ieškovės įstatuose nėra nuostatos, kuriose būtų apibrėžta konkreti jos valdymo komiteto nario statuso savanoriško atsisakymo procedūra.

230 Šiomis aplinkybėmis tik valstybės ir tarptautinės organizacijos, paprašiusios jas priimti į ieškovės valdymo komitetą arba nuolatinį komitetą, dėl kurių prašymo šio sprendimų priėmimo organo nariai neprieštaravo ir kurios toliau jame dalyvavo 2014 m. gruodžio 16 d., o atitinkamais atvejais ir vėliau, turėjo būti laikomos organizacijos ieškovės narėmis ginčijamo sprendimo įsigaliojimo dieną.

231 Taigi ieškovė nepagrįstai priekaištauja Komisijai dėl to, kad ši nelaikė tam tikrų valstybių ir tarptautinių organizacijų ieškovės narėmis, jeigu šios valstybės ar organizacijos neposėdžiavo jos valdymo komitete ar nuolatiniame komitete nuo 2014 m. gruodžio 16 d., net jeigu jos dalyvavo VPG ar net finansiškai arba natūra prisidėjo arba buvo prisidėjusios prie jos biudžeto ar operacijų.

232 Darytina išvada, kad šis argumentas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

2) Dėl antrojo argumento, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida, padaryta aiškinant Belgijos ir Austrijos pozicijas

233 Ieškovė iš esmės teigia, kad iš apklaustų valstybių atsakymų analizės matyti, jog bent dvi iš jų, t. y. Belgija ir Austrija, pripažįsta, kad ieškovė yra tarptautinė organizacija ir kad jos yra arba buvo jos steigėjos, todėl tai suteikia pagrindo teigti, kad jos narės yra bent dvi valstybės ir kad ji turi būti pripažinta tarptautine organizacija.

234 Reikia atskirai išnagrinėti šį argumentą sudarančius teiginius, susijusius su Belgijos ir Austrijos valdžios institucijų atsakymų aiškinimu.

i) Dėl pirmojo teiginio, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida aiškinant Austrijos valdžios institucijų atsakymą

235 Iš 2020 m. balandžio 8 d. Austrijos atsakymo į Komisijos prašymą konsultuotis matyti, kad ši valstybė pripažino esanti ieškovės narė.

236 Iš ginčijamo sprendimo motyvų, primintų šio sprendimo 81 punkte, matyti, kad Komisija neginčijo tokios Austrijos valdžios institucijų pozicijos.

237 Be to, iš 2020 m. balandžio 8 d. Austrijos valdžios institucijų atsakymo taip pat matyti, kad jos laikėsi nuomonės, jog pagal 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją, kuri, jų nuomone, nėra tarptautinis susitarimas, ieškovė nuo pat jos įsteigimo buvo tarptautinė, nepriklausoma, laikina ir ribotą teisinį subjektiškumą turinti įstaiga, o ne tarptautinė organizacija. Vis dėlto tos pačios valdžios institucijos taip pat nusprendė, kad vėlesnė praktika, t. y. susitarimų dėl būstinės ir kitų tarptautinių sutarčių sudarymas, ir nuo to laiko nuolatinis ieškovės pobūdis, regis, rodė, kad ji turi tarptautinį teisinį subjektiškumą tiek, kiek tai būtina jos pareigoms vykdyti. Tuo remdamosi jos nusprendė, kad ieškovė yra tarptautinė organizacija.

238 Iš ginčijamo sprendimo motyvų matyti, kad Komisija tiksliai pakartojo Austrijos valdžios institucijų atsakymo turinį ir nusprendė, kad šis atsakymas nepaneigia galutinio vertinimo A.7 poskyrio b punkte Komisijos padarytos išvados, kad ieškovė neatitiko Sąjungos finansiniuose teisės aktuose numatytų netiesioginio valdymo sąlygų. Pirma, ieškovė nebuvo įsteigta tarptautiniu susitarimu kaip tarptautinė organizacija ir, antra, iš valstybių, į kurias kreipėsi Komisija, atsakymų matyti, kad vėlesnė praktika nepatvirtino, jog valstybės ir tarptautinės organizacijos, kurios buvo ieškovės narės, plačiai ir aiškiai pripažino jos, kaip tarptautinės organizacijos, statusą.

239 Darytina išvada, kad Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos aiškindama 2020 m. balandžio 8 d. Austrijos valdžios institucijų atsakymą. Taigi šį pirmąjį teiginį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

ii) Dėl antrojo teiginio, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida aiškinant Belgijos valdžios institucijų atsakymą

240 Pirma, iš 2020 m. birželio 30 d. Belgijos valdžios institucijų atsakymo matyti, kad nors šios institucijos patvirtino savo dalyvavimą 1994 m. lapkričio 25 d. posėdyje, per kurį buvo įsteigta ieškovė, Belgija nelaikė savęs organizacijos ieškovės nare. Belgijos valdžios institucijos taip pat nurodė, kad, jų požiūriu, ieškovė galėjo būti laikoma tarptautine organizacija, todėl 2012 m. birželio 13 d. Belgija ir ieškovė pasirašė susitarimą dėl būstinės, bet juo ieškovei vis dėlto nebuvo suteiktos visos mokesčių lengvatos, paprastai suteikiamos tarptautinėms organizacijoms.

241 Iš ginčijamo sprendimo motyvų matyti, kad Komisija tiksliai pakartojo Belgijos valdžios institucijų atsakymo turinį ir nusprendė, kad šis atsakymas nepaneigia išvados, kurią Komisija padarė galutinio vertinimo A.7 poskyrio b punkte, apibendrintos šio sprendimo 238 punkte.

242 Konkrečiai kalbant, Komisija nusprendė, kad tarptautinės organizacijos statuso pripažinimas ieškovei susitarimu dėl būstinės, kurį sudarė, be kita ko, Belgija, neįrodo, kad ši organizacija yra tarptautinė organizacija, nes Belgijos valdžios institucijos Komisijai nurodė, kad Belgija nebuvo jos narė.

243 Antra, grįsdama savo argumentą, kad Belgija turėtų būti laikoma viena iš jos narių, ieškovė remiasi 2009 m. lapkričio 9 d. Belgijos užsienio reikalų ministerijos Teisės tarnybos analizės raštu, pridėtu prie OLAF ataskaitos.

244 Vis dėlto, nors iš to rašto matyti, kad tuo metu Belgija manė, jog ieškovė yra tarptautinė organizacija, tame rašte nieko nepasakyta apie tai, ar 2009 m. lapkričio 9 d. ši valstybė buvo ieškovės narė.

245 Be to, ieškovė skundžiasi, jog Komisija nepakankamai atsižvelgė į tai, kad Belgija dalyvavo, pirma, 1994 m. lapkričio 25 d. posėdyje, per kurį ieškovė buvo įsteigta, ir, antra, jos valdymo komiteto posėdžiuose iki 2013 m.

246 Kadangi ginčijamas sprendimas įsigaliojo tik nuo 2014 m. gruodžio 16 d., Belgijos valdžios institucijų dalyvavimas steigiant ieškovę 1994 m. lapkričio 25 d. ir jos valdymo komiteto, o vėliau – nuolatinio komiteto posėdžiuose iki 2013 m. neįrodo, kad Belgija buvo šios organizacijos narė minėto sprendimo įsigaliojimo dieną ir atitinkamu atveju – vėliau.

247 Šiomis aplinkybėmis Komisija ginčijamame sprendime nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai, atsižvelgusi į 2020 m. birželio 30 d. Belgijos valdžios institucijų atsakymą, nusprendė, kad ginčijamo sprendimo įsigaliojimo dieną ir vėliau Belgija nebuvo ieškovės narė.

248 Taigi šį antrąjį teiginį, vadinasi, ir visą antrąjį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

3) Dėl trečiojo argumento, susijusio su teisės klaidomis ir akivaizdžia vertinimo klaida, kurias Komisija padarė atsisakydama pripažinti Sąjungos įstojimą į ieškovę

249 Trečiąjį argumentą iš esmės sudaro trys teiginiai. Pirmąjį teiginį ieškovė grindžia teisės klaida, susijusia su tuo, kad Komisija nusprendė, jog Sąjunga negali įstoti į tarptautinę organizaciją, jeigu jos nesudaro bent dvi valstybės narės. Antrąjį argumentą ieškovė grindžia akivaizdžia vertinimo klaida, susijusia su tuo, kad Komisija nusprendė, jog Sąjunga niekada nebuvo tapusi viena iš ieškovės narių. Trečiam teiginiui pagrįsti ji nurodo teisės klaidą, susijusią su tuo, kad Komisija nusprendė, jog Sąjunga negali būti laikoma pagrįstai prisijungusia prie 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos, nes netaikė tuo metu Sutartyse numatytos tarptautinių susitarimų sudarymo procedūros.

250 Šiuo klausimu reikia priminti, kad jokia Sutarčių nuostata Sąjungos teismas neįpareigojamas bet kuriuo atveju nagrinėti pagrindų ar argumentų, pateiktų grindžiant šiame teisme pateiktus reikalavimus, pagrįstumo. Atvirkščiai, Sąjungos teismas dėl, be kita ko, veiksmingo teisingumo vykdymo priežasčių gali nenagrinėti pagrindų, kurie turi būti atmesti kaip nepriimtini arba nereikšmingi, pagrįstumo (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2022 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *HIM / Komisija*, C-500/21 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2022:741, 72 ir 73 punktus).

251 Konkrečiai kalbant, iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad dėl akto, kurio teisėtumas ginčijamas, perteklinių motyvų pateikti argumentai negali lemti šio akto panaikinimo, todėl yra nereikšmingi (pagal analogiją žr. 2023 m. rugsėjo 28 d. Nutarties *QI / Komisija*, C-32/23 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2023:722, 4 punktą (generalinio advokato nuomonės 34 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

252 Nagrinėjamu atveju pateikdama šį argumentą ieškovė siekia įrodyti savo, kaip tarptautinės organizacijos, statusą, remdamasi tuo, kad ginčijamo sprendimo įsigaliojimo dieną ją sudarė ne mažiau kaip dvi narės, t. y. pirma, Austrija ir, antra, Sąjunga, kuri tinkamai prisijungė prie 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos ir buvo jos valdymo komiteto, o vėliau – nuolatinio komiteto narė.

253 Vis dėlto, pirma, nesant reikalo nagrinėti klausimo, ar Komisija tinkamai prisijungė prie 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos, iš šalių sutampančių teiginių matyti, kad nuo 2003 m. gegužės 20 d. Komisija nebedalyvavo ieškovės valdymo komitete.

254 Tokiomis aplinkybėmis, kaip matyti išnagrinėjus šios ieškinio pagrindo dalies pirmąjį argumentą, Sąjunga negalėjo būti laikoma ieškovės nare ginčijamo sprendimo galiojimo laikotarpiu.

255 Antra, ieškovė neįrodė ir net neteigia, kad ginčijamo sprendimo įsigaliojimo dieną tarp jos narių buvo kita tarptautinė organizacija.

256 Šiuo klausimu, nors 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijoje ir ieškovės įstatų 5 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad Jungtinių Tautų vyriausiasis pabėgėlių reikalų komisaras (UNHCR) yra visateisis jos valdymo komiteto narys, iš 2014 m. vasario 25 d. UNHCR Generalinio sekretoriaus rašto matyti, kad nuo 2000 m. UNHCR nebeprisidėjo prie ieškovės įgyvendinamų projektų, nebedalyvavo minėto valdymo komiteto posėdžiuose ir nuo 2010 m. nebeposėdžiavo šiame komitete.

257 Šiomis aplinkybėmis, kadangi nei Sąjunga, nei kita tarptautinė organizacija, visų pirma UNHCR, negali būti laikomos organizacijos ieškovės narėmis nuo 2014 m. gruodžio 16 d., šis argumentas, net darant prielaidą, kad jis pagrįstas, neturi įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui ir turi būti atmestas. Todėl reikia atmesti ir visą šio ieškinio pagrindo pirmą dalį.

c) Dėl antros dalies, susijusios su teisės klaidomis, padarytomis Komisijai atsisakius 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją laikyti tarptautiniu susitarimu, kuriuo įsteigiama tarptautinė organizacija

258 Antrą dalį iš esmės sudaro du argumentai, susiję, pirma, su teisės klaidomis, nes Komisija atsisakė pripažinti 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją tarptautiniu susitarimu, ir, antra, su aiškinimo klaida dėl minėtą rezoliuciją pasirašiusių šalių ketinimo suteikti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą.

1) Dėl pirmojo argumento, susijusio su teisės klaidomis, padarytomis Komisijai atsisakius 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją laikyti tarptautiniu susitarimu

259 Pirmąjį argumentą iš esmės sudaro trys teiginiai, susiję, pirma, su tuo, kad Komisija padarė teisės klaidą dėl 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos teisiškai privalomo pobūdžio, antra, su tuo, kad Komisija padarė teisės klaidą dėl reikalavimo tuo tikslu įgaliojimus turintiems atstovams pasirašyti šią rezoliuciją, ir, trečia, su tuo, kad Komisija padarė teisės klaidą, kiek tai susiję su minėtos rezoliucijos pasirašymo ar ratifikavimo dokumentų reikalavimu.

i) Dėl pirmojo teiginio, susijusio su teisės klaida dėl 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos teisiškai privalomo pobūdžio

260 Grįsdama šį teiginį, ieškovė iš esmės tvirtina, kad Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidą, savo naudai perteikusi Austrijos, Suomijos ir Švedijos poziciją, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija buvo teisiškai neprivaloma politinė deklaracija, todėl ji negalėjo būti laikoma tarptautiniu susitarimu.

261 Šiuo klausimu iš ginčijamo sprendimo motyvų, visų pirma galutinio vertinimo A.7 poskyrio c punkto matyti, kad grįsdama išvadą, jog 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija nebuvo tarptautinis susitarimas, Komisija rėmėsi Austrijos ir Suomijos, atitinkamai 2020 m. balandžio 8 d. ir sausio 23 d. pozicijomis.

262 Taigi iš 2020 m. balandžio 8 d. Austrijos atsakymo matyti, kad nors šios valstybės atstovai pasirašė 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją, Austrijos valdžios institucijos mano, kad minėta rezoliucija nėra tarptautinis susitarimas.

263 Be to, 2020 m. sausio 23 d. atsakyme Suomijos valdžios institucijos nurodė, kad per 1994 m. lapkričio 25 d. posėdį Suomijos atstovai pasirašė tos pačios dienos rezoliuciją, manydami, kad tai yra politinio pobūdžio pareiškimas, kuris nėra teisiškai privalomas.

264 Be to, nors iš ginčijamo sprendimo nematyti, kad Komisija būtų aiškiai rėmusis Švedijos valdžios institucijų pozicija dėl klausimo, ar 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija yra tarptautinis susitarimas, iš 2020 m. liepos 2 d. šios valstybės atsakymo matyti, kad tos valdžios institucijos, kaip ir Austrijos ir Suomijos valdžios institucijos, taip pat mano, kad minėta rezoliucija nėra tarptautinis susitarimas.

265 Vis dėlto, kaip nurodyta šio sprendimo 206 punkte, valstybių pasirašytas dokumentas negali būti laikomas tarptautiniu susitarimu, jeigu jame nėra jokios nuostatos, nustatančios teises ar pareigas, su kuriomis šios valstybės būtų sutikusios. Taigi šioje byloje Bendrasis Teismas turi išnagrinėti 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos turinį ir taikymo sritį, kad nustatytų, ar šiame dokumente yra teisiškai privalomų įsipareigojimų ją pasirašiusioms šalims (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-203/07 P, EU:C:2008:606, 56 punktą).

266 Pirma, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos 1 punkte kalbama apie vyriausybių ir tarptautinių organizacijų atstovų, dalyvavusių tos pačios dienos posėdyje, susitarimą dėl ieškovės įsteigimo įforminimo nuo tos datos, kaip buvo planuota per preliminarius susirinkimus, vykusius Ženevoje nuo 1993 m. liepos mėn., ir tai atitinka prie šios rezoliucijos pridėtą protokolą.

267 Antra, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos 2 punktu buvo patvirtintas ieškovės generalinio direktoriaus paskyrimas.

268 Trečia, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos 3 punkte buvo numatyta įsteigti valdymo komitetą, prie kurio galėjo prisijungti vyriausybės ir tarptautinės organizacijos, reguliariai finansiškai ar natūra prisidedančios prie ieškovės biudžeto ar operacijų, ir kuriame kaip visaiteisiai nariai dalyvavo UNHCR ir Jungtinių Tautų apsaugos pajėgos (UNPROFOR). Be to, minėtas komitetas buvo kompetentingas, be kita ko, dviejų trečdalių balsų dauguma priimti savo taisykles, nustatyti gaires, tvirtinti ieškovės biudžetą ir priimti sprendimus dėl jos personalo poreikių, absoliučia balsų dauguma paskirti generalinį direktorių, kviestis ekspertus ar kitų tarptautinių organizacijų atstovus ir kas šešis mėnesius iš naujo įvertinti būtinybę tęsti ieškovės veiklą. Galiausiai VPG turėjo susirinkti du kartus per metus, kad patikrintų ieškovės operacijas ir veiklą.

269 Ketvirta, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos 4 punkte patikslinta, kad šio dokumento pasirašymas nereiškė jokios pareigos prisidėti prie ieškovės biudžeto ar operacijų, nes tokią pareigą turėjo prisiimti jos valdymo komiteto nariai.

270 Penkta, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos 5 punkte buvo užfiksuotas tos pačios dienos posėdžio dalyvių sutarimas dėl to, kad patvirtinus bendrą Bosnijos ir Hercegovinos atstatymo sistemą ieškovė turėjo būti įtraukta į šią bendrą sistemą arba laipsniškai nutraukti savo veiklą pagal šiuo tikslu priimtą VPG sprendimą. Per tą laiką ieškovės veikla turėjo būti integruota į UNHCR veiklą ir glaudžiai susieta su UNPROFOR veikla.

271 Taigi iš 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos teksto matyti, kad ją pasirašiusios šalys patvirtino ieškovės organizavimo taisykles, be kita ko, patvirtinusios jos generalinį direktorių ir nusprendusios įsteigti jos valdymo komitetą.

272 Konkrečiai kalbant, nors 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijoje ją pasirašiusioms šalims nenustatyta jokios pareigos tapti ieškovės narėmis, jos 5 punkte buvo numatyta valstybių, VPG narių, pareiga nuspręsti įtraukti ieškovę į bendrą Bosnijos ir Hercegovinos pertvarkymo sistemą arba laipsniškai nutraukti jos veiklą.

273 Taigi 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijoje buvo bent jau teisiškai privalomas įsipareigojimas ją pasirašiusioms šalims, todėl ji negali būti laikoma išimtinai politinės reikšmės deklaracija.

274 Tai reiškia, kad Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidą, nes savo naudai perteikė Austrijos ir Suomijos poziciją, kuri, kaip matyti iš šio sprendimo 264 punkto, taip pat atitiko Švedijos poziciją, pagal kurią 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija yra teisiškai neprivaloma politinė deklaracija. Taigi šis pirmasis teiginys turi būti pripažintas pagrįstu.

ii) Dėl antrojo teiginio, susijusio su teisės klaida dėl reikalavimo, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašytų šiuo tikslu įgaliojimus turintys atstovai

275 Grįsdama antrąjį teiginį ieškovė tvirtina, kad formaliai Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidą atsižvelgiant į Vienos konvencijos 7 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas taisykles, nes reikalavo, kad dėl ieškovės teisinio statuso apklaustos valstybės pateiktų įgaliojimus, leidžiančius derybininkams priimti 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją.

276 Pirmiausia reikia priminti, kad tarptautinė sutarčių teisė iš esmės kodifikuota Vienos konvencija (šiuo klausimu žr. 2015 m. kovo 11 d. Sprendimo *Oberto ir O'Leary*, C-464/13 ir C-465/13, EU:C:2015:163, 35 punktą).

277 Konkrečiai kalbant, Vienos konvencijos 7 straipsnio 1 dalyje, susijusioje su įgaliojamaisiais raštais, numatyta, kad asmuo laikomas atstovaujančiu valstybei priimant ar tvirtinant sutarties tekstą arba išreiškiant valstybės sutikimą laikyti sutartį įpareigojančia valstybę, jei turi visus reikiamus įgaliojamuosius raštus arba jei iš suinteresuotųjų valstybių veiksmų ar kitų aplinkybių aišku, kad jos ketino laikyti šį asmenį tuo tikslu atstovaujančiu valstybei ir nereikalavo, kad toks asmuo pateiktų įgaliojamuosius raštus.

278 Vis dėlto, nukrypstant nuo Vienos konvencijos 7 straipsnio 1 dalies, pagal to paties straipsnio 2 dalį valstybių vadovai, vyriausybių vadovai ir užsienio reikalų ministrai atleidžiami nuo reikalavimo pateikti įgaliojamuosius raštus visiems su sutarties sudarymu susijusiems veiksmams atlikti; diplomatinių atstovybių vadovai – juos akreditavusios valstybės ir valstybės, kurioje jie akredituoti, tarptautinės sutarties tekstui priimti; valstybės akredituoti atstovai tarptautinėje konferencijoje, tarptautinėje organizacijoje ar viename iš tokios organizacijos organų – tarptautinės sutarties tekstui tokioje konferencijoje, organizacijoje ar organizacijos organe priimti.

279 Taigi, kai dokumentą pasirašo asmenys, neturintys reikiamų įgaliojimų įpareigoti valstybes, su kuriomis jie siejami, pagal Vienos konvencijos 7 straipsnio 1 dalį toks dokumentas negali būti laikomas teisiškai privalomu tarptautiniu susitarimu, išskyrus atvejus, kai šie asmenys yra įgalioti įpareigoti minėtas valstybes nepateikę įgaliojamųjų raštų pagal to paties straipsnio 2 dalį (šiuo

klausimu žr. 2012 m. kovo 14 d. Tarptautinio jūrų teisės teismo sprendimo dėl jūrų sienos nustatymo Bengalijos įlankoje (Bangladešas / Mianmaras), TJTT Rink. 2012, p. 4, 96 ir 98 punktus).

280 Be to, pagal Vienos konvencijos 8 straipsnį, kurį Komisija nurodė galutinio įvertinimo pirmos dalies ketvirtajame poskyryje, veiksmas, susijęs su sutarties sudarymu, atliktas asmens, kuris pagal minėtos konvencijos 7 straipsnį negali būti laikomas įgaliotu šiuo tikslu atstovauti valstybei, neturi teisinės galios, nebent ta valstybė vėliau jį patvirtintų.

281 Šiuo klausimu iš Tarptautinės teisės komisijos komentarų dėl tarptautinių sutarčių teisės straipsnių projekto (*Tarptautinės teisės komisijos metinis leidinys*, 1966, II t., p. 210–211), į kuriuos pagal Vienos konvencijos 31 ir 32 straipsniuose numatytas tarptautinių sutarčių aiškinimo taisykles galima atsižvelgti aiškinant šios konvencijos 8 straipsnį, aišku, kad, nepaisant to, jog iš pradžių valstybės atstovas neturėjo įgaliojimų, valstybė gali vėliau pritarti atliktam veiksmui ir taip įrodyti savo sutikimą būti saistomai tarptautinės sutarties, be to, ji bus laikoma tai padariusia implicitiškai, jei remiasi tarptautinės sutarties nuostatomis arba veikia taip, kad atrodo, jog jos atstovo veiksmai buvo atlikti.

282 Pirma, iš Komisijos apklaustų valstybių, kurios buvo išsiuntusios savo atstovus į 1994 m. lapkričio 25 d. susitikimą, atsakymų matyti, kad nė viena iš šių valstybių negalėjo pateikti įgaliojamųjų raštų, kurie buvo suteikti šiems atstovams, kad jiems pagal Vienos konvencijos 7 straipsnio 1 dalį būtų leista pasirašyti tos pačios dienos rezoliuciją.

283 Be to, iš tų atsakymų negalima spręsti nei apie tų valstybių praktiką, nei apie kitas aplinkybes, įrodančias jų ketinimą 1994 m. lapkričio 25 d. susitikimo dalyvius laikyti savo atstovais siekiant pasirašyti tos pačios dienos rezoliuciją ir nereikalauti pateikti įgaliojamųjų raštų.

284 Antra, iš 2020 m. liepos 2 d. Švedijos atsakymo išties matyti, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją vėliau pasirašė Švedijos užsienio reikalų ministras, todėl ši valstybė gali būti laikoma pasinaudojusia Vienos konvencijos 7 straipsnio 2 dalies a punkte numatytu atleidimu nuo įgaliojamųjų raštų pateikimo.

285 Trečia, iš 1994 m. lapkričio 25 d. UNHCR pranešimo, 1994 m. lapkričio 15 d. išsiųsto Komisijos nuolatinės delegacijos tarptautinėse organizacijose Ženevoje vadovui, iš 2020 m. sausio 16 d. buvusio Komisijos pareigūno liudijimo, pateikto ieškinio A.43 priede, ir 2019 m. liepos 30 d. buvusio Danijos vyriausybės pareigūno liudijimo, pateikto ieškinio A.44 priede, matyti, kad dėl 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos vedė derybas ir ją priėmė valstybių atstovai Tarptautinės konferencijos dėl buvusiosios Jugoslavijos humanitarinių klausimų darbo grupėje ir šios darbo grupės posėdyje.

286 Kadangi 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos nepatvirtino visi akredituoti valstybių atstovai Tarptautinėje konferencijoje dėl buvusiosios Jugoslavijos, pagal Vienos konvencijos 7 straipsnio 2 dalies c punktą ši darbo grupėje priimta rezoliucija negali būti laikoma tarptautine sutartimi, priimta per šią konferenciją.

287 Ketvirta, bet kuriuo atveju iš bylos medžiagos ir, be kita ko, iš Komisijos apklaustų valstybių atsakymų matyti, kad, be to, jog Austrija pripažino save ieškovės nare, kai kurios iš jų 1995 m. kovo 10 d. dalyvavo priimant jos įstatus (toliau – pradiniai įstatai), be kita ko, Prancūzija, kurios atstovė pasirašė tuos įstatus kaip valdymo komiteto pirmininkė, ir Suomija, ir kad kai kurios iš šių valstybių posėdžiavo ieškovės valdymo komitete arba nuolatiniame komitete, įskaitant Daniją,

Prancūziją, Nyderlandus, Švediją ir Norvegiją, o pastarųjų dviejų valstybių atstovai pasirašė ieškovės įstatus, priimtus 2008 m. ir 2012 m., kaip jos valdymo komiteto, tapusio nuolatiniu komiteto, pirmininkai.

288 Taigi, dalyvaudamos priimant pradinius ar vėlesnius ieškovės įstatus arba jos valdymo komitete ar nuolatiniame komitete, šio sprendimo 287 punkte nurodytos valstybės veikė taip, kad leido manyti, jog jų atstovai atliko 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos pasirašymo veiksmus, ir vėliau patvirtino, kaip tai suprantama pagal Vienos konvencijos 8 straipsnį, šios rezoliucijos, kuria siekta įsteigti ieškovę, pasirašymą.

289 Šiomis aplinkybėmis Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidą, kai atsisakė pripažinti 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją tarptautiniu susitarimu dėl to, kad tos pačios dienos posėdžio dalyviai neturėjo įgaliojamųjų raštų, nes minėtos rezoliucijos pasirašymą vėliau patvirtino bent dvi valstybės. Taigi šiam teiginiui reikia pritarti.

iii) Dėl trečiojo teiginio, susijusio su teisės klaidomis dėl 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos pasirašymo ar ratifikavimo dokumentų reikalavimo

290 Grįsdama trečiąjį teiginį ieškovė tvirtina, kad Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidų, kiek tai susiję su tam tikrais Vienos konvencijoje įtvirtintais tarptautinės viešosios teisės principais, kai reikalavo, kad valstybės, apklaustos dėl ieškovės teisinio statuso, pateiktų jos steigimo akto pasirašymo arba ratifikavimo dokumento pateikimo įrodymą, nors iš Komisijos turimos bylos medžiagos matyti, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją tinkamai patvirtino ir pasirašė ieškovę įsteigusios valstybės ir kad praktiškai tarptautinė organizacija ne visada įsteigiama oficialiu susitarimu.

291 Pirma, reikia priminti, kad pagal Vienos konvencijos 11 straipsnį valstybė savo sutikimą laikyti tarptautinę sutartį įpareigojančia gali išreikšti ją pasirašydama, pasikeisdama tarptautinę sutartį sudarančiais dokumentais, ją ratifikuodama, priimdama, patvirtindama, prisijungdama prie jos arba kitais sutartais būdais.

292 Kalbant konkrečiai, Vienos konvencijos 12 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad valstybės sutikimas laikyti tarptautinę sutartį įpareigojančia išreiškiamas tos valstybės atstovo parašu, kai sutartyje numatyta, kad parašas turi tokią galią; kai, be kita ko, nustatoma, kad derybose dalyvavusios valstybės susitarė, jog parašas turės tokią galią; kai valstybės ketinimas suteikti parašui tokią galią yra nurodytas jos atstovui išduotuose įgaliojamuosiuose raštuose arba buvo išreikštas per derybas.

293 Be to, Vienos konvencijos 12 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad taikant to paties straipsnio 1 dalį teksto parafavimas laikomas sutarties pasirašymu, jei nustatoma, kad derybose dalyvavusios valstybės taip susitarė, o jeigu valstybės atstovas pasirašo tarptautinę sutartį *ad referendum*, tai laikoma galutiniu sutarties pasirašymu, jei atstovaujamoji valstybė patvirtina savo atstovo parašą.

294 Šiuo atveju iš 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos 6 punkto ir 1994 m. lapkričio 29 d. protokolo matyti, kad 1994 m. lapkričio 25 d. posėdžio dalyviai buvo pakviesti pasirašyti minėtą rezoliuciją.

295 Vadinasi, kadangi pagal Vienos konvenciją susitarimo pasirašymas yra vienas iš būdų išreikšti valstybės sutikimą laikyti šį susitarimą įpareigojančiu, Komisija nepadarė teisės klaidos, atsižvelgiant į minėtos konvencijos 12 straipsnį, kai apie tai užklausė valstybių, tariamų ieškovės narių, ir paprašė pateikti galimus pasirašymo dokumentus.

296 Antra, Vienos konvencijos 14 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad valstybės sutikimas laikyti tarptautinę sutartį įpareigojančia išreiškiamas jos ratifikavimu, kai sutartyje nurodyta, kad toks sutikimas turi būti išreikštas sutartį ratifikuojant; kai yra kitu būdu užfiksuota, kad derybose dalyvavusios valstybės susitarė, jog sutartis turi būti ratifikuota; kai tos valstybės atstovas pasirašė sutartį su sąlyga, kad vėliau ji bus ratifikuota; kai valstybės ketinimas pasirašyti sutartį su sąlyga, kad vėliau ji bus ratifikuota, yra aiškus iš jos atstovo įgaliojamųjų raštų arba buvo išreikštas per derybas.

297 Šiuo atveju nei iš 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos, nei iš 1994 m. lapkričio 29 d. protokolo nematyti, kad 1994 m. lapkričio 25 d. posėdžio dalyviai būtų numatę ratifikuoti šią rezoliuciją.

298 Vis dėlto toks ketinimas ratifikuoti galėjo būti išreikštas per atitinkamų valstybių ir tarptautinių organizacijų atstovų derybas arba pasirašant Vienos konvencijos 14 straipsnio 1 dalies b–d punktuose numatytais atvejais.

299 Taigi ieškovė taip pat nepagrįstai priekaištauja Komisijai, kad ši apklausė valstybes, kurios, kaip ji preziumavo, buvo ieškovės narės, dėl ratifikavimo dokumento buvimo, siekdama įrodyti jų sutikimą būti saistomoms 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos.

300 Taigi šį trečiąjį teiginį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

iv) Dėl šio argumento pirmojo ir antrojo teiginių pagrįstumo poveikio ginčijamo sprendimo teisėtumui

301 Iš šio sprendimo 274 ir 289 punktų matyti, jog Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidų nusprendusi, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija nėra tarptautinis susitarimas.

302 Vis dėlto šios teisės klaidos šiuo ieškovės argumentų nagrinėjimo etapu neturi įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui, nes jos neturi įtakos Sąjungos finansiniuose teisės aktuose numatytai sąlygai, pagal kurią tam, kad ieškovė galėtų pasinaudoti Sąjungos biudžeto vykdymu netiesioginio valdymo būdu, numatytu tarptautinių organizacijų naudai, ji turi būti įsteigta tarptautiniu susitarimu, kurio tikslas – įsteigti ją kaip tarptautinę organizaciją.

303 Taigi vien šio sprendimo 274 ir 289 punktuose konstatuoti pažeidimai negali lemti ginčijamo sprendimo panaikinimo.

2) Dėl antrojo argumento, susijusio su klaida aiškinant 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių asmenų ketinimą suteikti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą

304 Grįsdama šį argumentą ieškovė iš esmės tvirtina, kad Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidą, susijusią su 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos turiniu, nes nusprendė, kad šiuo aktu buvo siekiama įsteigti ne tarptautinę organizaciją, o laikinąjį bendro finansavimo mechanizmą.

305 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Vienos konvencijos 31 straipsnį sutartis turi būti aiškinama laikantis geros valios principų, atsižvelgiant į joje vartojamų sąvokų įprastinę reikšmę sutarties kontekste ir atsižvelgiant į sutarties objektą bei jos tikslą (žr. 2015 m. kovo 11 d. Sprendimo *Oberto ir O'Leary*, C-464/13 ir C-465/13, EU:C:2015:163, 37 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

306 Pirma, reikia konstatuoti, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijoje ieškovė neapibūdinama kaip tarptautinė organizacija ir joje neapibrėžiamas jos teisinis statusas.

307 Antra, taip pat reikia pažymėti, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija ieškovei netgi nebuvo suteiktas teisinis subjektiškumas, numatant sąlygą, kuria jai būtų suteikta teisė sudaryti sutartis arba būti teismo proceso šalimi.

308 Trečia, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijoje taip pat nebuvo numatyta, kad ieškovė gali naudotis imunitetais, kai vykdo savo veiklą, nors pagal šio sprendimo 209 ir 210 punktuose nurodytą jurisprudenciją tarptautinės organizacijos, vykdydamos savo užduotis, iš principo naudojasi imunitetais, numatytais jų steigimo sutartyse.

309 Ketvirta, iš 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos teksto matyti, kad ją pasirašiusios šalys, steigdamos ieškovę, ketino įsteigti ne organizaciją, kuriai būtų suteiktos visos jos veiklai būtinos priemonės ir geriausios stabilumo, tęstinumo ir veiksmingumo garantijos visoms jos užduotims vykdyti, o šalims skirtą neprivalomą mechanizmą, kurį kiekviena iš jų galėtų naudoti savo nuožiūra.

310 Pirmiausia, kiek tai susiję su ieškovės užduočių pastovumu ir tęstinumu, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos 3 punkte numatyta, kad valdymo komitetas kas šešis mėnesius turi iš naujo įvertinti būtinybę tęsti ieškovės veiklą, o pagal jos 5 punktą valstybės, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos šalys, turėjo nuspręsti įtraukti ją į bendrą Bosnijos ir Hercegovinos atstatymo sistemą arba laipsniškai nutraukti jos veiklą.

311 Toliau, kalbant apie ieškovės užduočių veiksmingumą, pažymėtina, kad nors 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos 3 punkte kalbama apie valstybių ir tarptautinių organizacijų, kurios yra šios rezoliucijos šalys, reguliarų įmokų mokėjimą ieškovės naudai, pagal šią rezoliuciją minėtos valstybės ir minėtos organizacijos neprivalo mokėti privalomų įmokų ieškovės biudžetui finansuoti. Priešingai, rezoliucijoje aiškiai numatyta, kad ieškovės narių įmokos, finansiniai įnašai arba įnašai natūra yra neprivalomi.

312 Galiausiai 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijoje nebuvo numatytas privalomas valstybių ir organizacijų, šios rezoliucijos šalių, įgaliojimų perdavimas ieškovei, nes šios valstybės ir organizacijos, priešingai, galėjo laisvai įstoti į ieškovę, vienašališkai iš jos pasitraukti tuo momentu, kai, jų nuomone, tai yra tinkama, ir pakeisti ją kitais ryšių kanalais.

313 Penkta, 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos teksto ir tikslo aiškinimą, iš kurio matyti, kad jos autoriai, steigdami ieškovę, neketino įsteigti tarptautinės organizacijos, patvirtina šios rezoliucijos priėmimo aplinkybės, kurios matyti iš kelių bylos medžiagoje esančių dokumentų.

314 Pirma, iš 1994 m. lapkričio 29 d. protokolo matyti, kad per konferencijos dėl buvusiosios Jugoslavijos humanitarinių klausimų darbo grupės 1994 m. lapkričio 25 d. posėdį kelios valstybės, įskaitant Vokietiją, Suomiją, Norvegiją ir Rusiją, taip pat Europos civilinės saugos ir humanitarinės pagalbos operacijų generalinis direktoratas (ECHO) išreiškė nepritarimą iniciatyvai, dėl kurios būtų įsteigta nauja institucionalizuota organizacija, ir pabrėžė, kad ieškovės veikla yra laikina. Be to, nė vienas iš to posėdžio dalyvių ieškovės neapibūdino kaip tarptautinės organizacijos.

315 Antra, ieškovė remiasi dokumentu anglų kalba „Terms of reference of IMG-IBH“ (IMG-IBH specifikacijos), kurį Bendrasis Teismas supranta kaip 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos priedą. Konkrečiai kalbant, tame dokumente išvardytos ieškovės užduotys Bosnijos ir Hercegovinos teritorijoje energetikos, viešųjų paslaugų, apgyvendinimo ir būsto srityse rinkti informaciją,

įvertinti pagrindinius gyventojų poreikius, nustatyti prioritetinius sektorius, kuriems reikalinga skubi tarptautinė pagalba, nustatyti ir rengti programas ar projektus, kuriuos galėtų finansuoti tarptautinė bendruomenė, ir padėti valstybėms bei tarptautinėms institucijoms finansuoti programas ar projektus.

316 Vis dėlto IMG-IBH specifikacijose nieko nepasakyta apie ieškovės teisinį statusą ir jai nesuteikiama teisė sudaryti tarptautinius susitarimus.

317 Trečia, 1994 m. gruodžio 14 d. UNHCR specialiosios operacijos buvusiojoje Jugoslavijoje koordinatoriaus, pirmininkavusio 1994 m. lapkričio 25 d. posėdžiui, kuriame buvo priimta tos pačios dienos rezoliucija, parengtame 1994 m. gruodžio 14 d. liudijime nurodyta tik tai, kad tame susitikime buvo oficialiai įsteigta ieškovė, ir nepatikslinta, ar šia iniciatyva ieškovei siekta suteikti teisinį subjektiškumą ir prireikus suteikti jai tarptautinės organizacijos statusą.

318 Ketvirta, iš kvietimo į 1994 m. lapkričio 25 d. posėdį matyti, kad šio posėdžio tikslas buvo išnagrinėti subjekto, kilusio iš ieškovės, restruktūrizavimą ir būsimą statusą, o ne įsteigti tarptautinę organizaciją.

319 Taigi Komisija ginčijamame sprendime nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos tikslas ar poveikis nebuvo suteikti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą, todėl šį argumentą, taigi ir visą ieškinio ketvirtojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

d) Dėl trečios dalies, susijusios su teisės klaidomis dėl vėlesnės 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių praktikos ir Sąjungos bei tam tikrų valstybių tarptautinės organizacijos statuso pripažinimo

320 Ieškinio ketvirtojo pagrindo trečią dalį iš esmės sudaro trys argumentai, susiję, pirma, su teisės klaida, nes Komisija atsisakė pripažinti ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, statusą, nepaisant vėlesnės jos narių praktikos, antra, su teisės klaida, nes Komisija neatsižvelgė į tai, kad Sąjunga ir kai kurios valstybės pripažino ieškovei tarptautinės organizacijos statusą, ir, trečia, su teisės klaida, nes Komisija neatsižvelgė į tai, kad ieškovės nariai nenutraukė jos veiklos, ir į tai, kad ji atitiko konkretumo principo reikalavimus.

1) Dėl pirmojo argumento, susijusio su teisės klaida dėl vėlesnės 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių praktikos

321 Grįsdama šį argumentą ieškovė iš esmės tvirtina, kad net darant prielaidą, jog ji nebuvo įsteigta kaip tarptautinė organizacija jos steigiamuoju aktu, Komisija padarė teisės klaidą, kai atsisakė pripažinti, kad ieškovė laipsniškai įgijo nuolatinės tarptautinės organizacijos statusą, atsižvelgiant į vėlesnę 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių ir, be kita ko, ieškovės narių praktiką. Ieškovė nurodo, kad jos pradiniai įstatai buvo iš dalies pakeisti 2008 m. ir 2012 m., siekiant suteikti tarptautinės organizacijos priemones ir privilegijas, kurių reikėjo jos veiksmams tęsti ir veiklai vykdyti.

322 Pirmiausia reikia priminti, jog ginčijamame sprendime Komisija nurodė, kad iš valstybių, į kurias buvo kreiptasi, atsakymų matyti, kad vėlesnė praktika priėmus 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją nepatvirtina, jog valstybės ir tarptautinės organizacijos, kurios yra ieškovės narės, plačiai ir aiškiai pripažino ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, statusą.

323 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Vienos konvencijos 31 straipsnio 3 dalies a ir b punktus aiškinant tarptautinę sutartį, be kita ko, turi būti atsižvelgta į visus vėlesnius jos šalių sudarytus susitarimus dėl sutarties aiškinimo ar jos nuostatų taikymo ir į bet kokią vėlesnę šios sutarties taikymo praktiką, kuri išreiškia jos šalių susitarimą dėl sutarties aiškinimo (šiuo klausimu žr. 2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Taryba / Front Polisario*, C-104/16 P, EU:C:2016:973, 120 punktą).

324 Konkrečiai kalbant, iš jurisprudencijos matyti, kad dokumentai nelaikomi vėlesniu susitarimu ar vėlesne praktika, kuria išreiškiamas šalių sutarimas dėl tarptautinės sutarties aiškinimo, kaip tai suprantama pagal Vienos konvencijos 31 straipsnio 3 dalies a ir b punktus, jeigu šie dokumentai priimti negavus visų valstybių, tos tarptautinės sutarties šalių, pritarimo (šiuo klausimu žr. 2014 m. kovo 31 d. Tarptautinio Teisingumo Teismo sprendimo *Banginių medžioklė Antarktyje (Australija prieš Japoniją; įstojusi į bylą šalis – Naujoji Zelandija)*, Rink. 2014, p. 226, 83 punktą).

325 Be to, pagal Vienos konvencijos 32 straipsnį gali būti pasitelktos papildomos aiškinimo priemonės ir, be kita ko, tarptautinės sutarties parengiamieji darbai ir aplinkybės, kuriomis ji buvo sudaryta, siekiant arba patvirtinti iš šios konvencijos 31 straipsnio taikymo kylančią prasmę, arba nustatyti prasmę, kurią suteikia pagal minėtą 31 straipsnį pateikiamas aiškinimas, be kita ko, dviprasmišką ar neaiškią reikšmę, ir ar jis lemia akivaizdžiai beprasmišką ar nepagrįstą rezultatą.

326 Tokiu atveju, remiantis Tarptautinės teisės komisijos išvadomis dėl vėlesnių susitarimų ir praktikos, pridėtomis prie 2018 m. gruodžio 20 d. Generalinės Asamblėjos rezoliucijos 73/202 (2018 m. 70-ojoje sesijoje Tarptautinės teisės komisijos priimtas tekstas, pateiktas Generalinei Asamblėjai kartu su šios komisijos ataskaita dėl šios sesijos darbo (A/73/10)), vėlesnė praktika yra bet koks vienos ar kelių šalių elgesys taikant tarptautinę sutartį po jos sudarymo.

327 Būtent atsižvelgdamas į tas nuostatas ir tuos principus Bendrasis Teismas turi išnagrinėti, ar grįsdama šį argumentą ieškovė gali pagrįstai remtis vėlesne savo narių praktika, kuri matyti iš jos pradinių įstatų ir jų dalinių pakeitimų 2008 m. ir 2012 m.

328 Išnagrinėjus ieškinio ketvirtojo pagrindo antros dalies antrąjį argumentą matyti, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos nuostatos, tiek, kiek jomis ieškovė nebuvo įsteigta kaip tarptautinė organizacija, nėra neaiškios ar dviprasmiškos ir nelemia akivaizdžiai beprasmiško ar nepagrįsto aiškinimo, kaip tai suprantama pagal Vienos konvencijos 32 straipsnį.

329 Taigi aplinkybės, kad vėlesniais susitarimais arba vėlesne 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių praktika buvo pakeistas šios rezoliucijos nuostatų aiškinimas, siekiant suteikti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą, įrodymui taikoma sąlyga, kad visi šią rezoliuciją pasirašę asmenys arba bent visi ieškovės nariai būtų pritarę tokiam pakeitimui, kaip numatyta šio sprendimo 324 punkte nurodytoje jurisprudencijoje.

330 Nagrinėjamu atveju iš tiesų, viena vertus, pagal pradinius ieškovės įstatus jai buvo suteiktas teisinis subjektiškumas ir numatyta, kad daliai jos darbuotojų bus taikoma imunitetų tvarka, taikoma UNHCR, ir, kita vertus, jos 2012 m. įstatų 1 straipsnyje ji buvo apibūdinta kaip tarptautinė organizacija.

331 Vis dėlto ieškovė neįrodė, kad jos pradiniai įstatai ir 2012 m. įstatai atspindėjo visų 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių ar bent jos narių valią suteikti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą, todėl Komisija turėjo pripažinti šiuos dokumentus vėlesniais susitarimais arba vėlesne praktika, kaip tai suprantama pagal Vienos konvencijos 31 straipsnio 3 dalies a ir b punktus.

332 Priešingai, pirma, kalbant apie pradinius įstatus, pažymėtina, kad iš 1995 m. vasario 13 d. valdymo komiteto posėdžio, kuriame, globojant UNHCR, dalyvavo Danijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Suomijos, Švedijos, Jungtinės Karalystės, Norvegijos ir Europos bendrijos atstovai, protokolo, siekiant parengti šiuos įstatus, matyti, kad UNHCR tarnautojas, gavęs Suomijos klausimą, primygtinai pabrėžė, kad ieškovė buvo įsteigta laikinai užduočiai vykdyti, kad nebuvo numatyta steigti visavertę tarptautinę organizaciją ir kad ieškovės įstatai juos tvirtinančių valstybių atžvilgiu neturi tokio paties teisiškai privalomo pobūdžio kaip tas, kuris būtų atsiradęs visoms atitinkamoms valstybėms įgyvendinus jos steigiamojo akto ratifikavimo procedūrą.

333 Be to, iš 2014 m. balandžio 29 d. Suomijos valdžios institucijų rašto matyti, kad per 1995 m. kovo 10 d. valdymo komiteto posėdį, per kurį pradiniai įstatai buvo patvirtinti reikalaujama dviejų trečdalių šio komiteto narių balsų dauguma, Suomijos atstovas nepasirašė šių įstatų, nes kilo abejonių dėl šio dokumento teisinio pobūdžio, ir kad dėl šio sprendimo 332 punkte nurodyto UNHCR tarnautojo suteiktų garantijų Suomija galiausiai pasirašė šiuos įstatus per 1995 m. birželio 19 d. valdymo komiteto posėdį, pateikdama pareiškimą, kad mano, jog ieškovės įstatai yra politinio pobūdžio.

334 Taigi, atsižvelgiant į UNHCR ir Suomijos poziciją priimant pradinius ieškovės įstatus, iš aplinkybių, kuriomis buvo priimti minėti įstatai, nematyti, kad jie atspindėtų visų 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių ar ieškovės narių valią suteikti jai tarptautinės organizacijos statusą.

335 Antra, dėl 2012 m. priimtų ieškovės įstatų ieškovė per teismo posėdį teigė, kad juos pasirašė Prancūzija, Italija, Suomija, Švedija ir Norvegija.

336 Vis dėlto, pirmiausia reikia pažymėti, kad net manant, jog ieškovės teiginiai patvirtinti, darytina išvada, kad 2012 m. įstatai nebuvo priimti gavus visų 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių pritarimą.

337 Toliau iš bylos medžiagos taip pat nematyti, kad 2012 m. priimant ieškovės įstatus jos narės buvo tik Prancūzija, Italija, Suomija, Švedija ir Norvegija, todėl šie įstatai turėjo būti laikomi atspindinčiais vieningą ieškovės narių tos dienos sutarimą pripažinti jai tarptautinės organizacijos statusą.

338 Galiausiai, net darant prielaidą, kad priimant 2012 m. įstatus ieškovės narės buvo tik šio sprendimo 335 punkte nurodytos penkios valstybės, iš šių valstybių pozicijų, pateiktų atsakant į OLAF tyrimą ir Komisijos pradėtą konsultavimosi procedūrą siekiant priimti ginčijamą sprendimą, matyti, kad jos prieštarauja 2012 m. įstatų sąlygai, kuria ieškovei pripažįstamas tarptautinės organizacijos statusas.

339 Viena vertus, iš 2014 m. birželio 23 d. Švedijos valdžios institucijų rašto OLAF ir šių valdžios institucijų 2020 m. liepos 2 d. atsakymo Komisijai matyti, kad Švedija mano, jog ieškovė nėra tarptautinė organizacija, nors neginčijama, kad Švedijos ambasadorius Belgrade, kaip jos valdymo komiteto, tapusio nuolatiniu komitetu, pirmininkas pasirašė 2012 m. ieškovės įstatus.

340 Kita vertus, iš Prancūzijos, Italijos, Suomijos ir Norvegijos per OLAF tyrimą pateiktų atsakymų ir jų atsakymų Komisijai, kurių datos – atitinkamai 2020 m. liepos 22 d., kovo 13 d., sausio 14 d. ir 2019 m. gruodžio 20 d., matyti, kad šios valstybės mano, jog ieškovė nėra tarptautinė organizacija.

341 Taigi, atsižvelgiant į Prancūzijos, Italijos, Suomijos, Švedijos ir Norvegijos pareikštas pozicijas, iš bylos medžiagos nematyti, kad 2012 m. įstatų nuostata, pagal kurią ieškovė yra tarptautinė organizacija, atspindi aiškų ir nedviprasmišką šių valstybių norą suteikti jai tokį statusą.

342 Trečia, reikia pažymėti, kad net darant prielaidą, jog pradiniai ieškovės įstatai ir jos 2012 m. įstatai buvo priimti pritariant visiems 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusiems asmenims arba bent jos narėms, iš šių įstatų raidos matyti, kad nors 2008 m. ir 2012 m. priėmus naujus įstatus minėtos ieškovės narės siekė jai užtikrinti tam tikrą pastovumą ir garantuoti jos veiklos tęstinumą, šios narės nepakeitė jos, kaip neprivalomojo bendro finansavimo mechanizmo, kurį kiekviena iš jų galėjo naudoti savo nuožiūra, pobūdžio.

343 Konkrečiai kalbant, priimdamos 2008 m. ir 2012 m. įstatus, ieškovės narės nepakeitė jos finansavimo būdo, grindžiamo neprivalomomis įmokomis, ir nesuteikė jai privalomų įgaliojimų, todėl jos galėjo laisvai pasitraukti iš ieškovės vienašališkai, kai manė esant reikalinga, ir pakeisti ją kitais bendravimo kanalais.

344 Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad pradinių įstatų nuostatų, susijusių su ieškovės imunitetais ir teisiniu subjektiškumu, ir 2012 m. įstatų nuostatos, pagal kurią ieškovė yra tarptautinė organizacija, reikšmė išlieka dviprasmiška, kaip tai suprantama pagal Vienos konvencijos 32 straipsnį.

345 Be to, iš valstybių, į kurias kreipėsi Komisija, atsakymų matyti, kad iš visų ieškovės narių tik Austrija mano, jog ieškovė gali būti pripažinta tarptautine organizacija.

346 Todėl Komisija nepadarė teisės klaidos, kai ginčijamame sprendime nusprendė, kad vėlesnė praktika priėmus 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją ir po to –pradinius įstatus ir 2012 m. įstatus nepatvirtina, kad šią rezoliuciją pasirašę asmenys ir ieškovės nariai būtų pakankamai plačiai ir aiškiai pripažinę ieškovei tarptautinės organizacijos statusą.

347 Šiomis aplinkybėmis šį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2) Dėl antrojo argumento, grindžiamo teisės klaidomis, nes Komisija neatsižvelgė į tai, kad Sąjunga ir kai kurios valstybės pripažino ieškovei tarptautinės organizacijos statusą

348 Šį argumentą su daro du teiginiai, vienas iš jų susijęs su Vienos konvencijos 27 ir 46 straipsnių pažeidimu, o kitas – su teisės klaida, nes Komisija neatsižvelgė į ieškovės sudarytus susitarimus dėl buveinės.

i) Dėl pirmojo teiginio, susijusio su tuo, kad Komisija pažeidė Vienos konvencijos 27 ir 46 straipsnius, kai nebepripažino ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, statuso

349 Grįsdama pirmąjį teiginį ieškovė tvirtina, kad susitarimų sudarymas tarp jos ir Komisijos taikant bendrą ar netiesioginį valdymą neišvengiamai lėmė šios institucijos pareigą pripažinti jos, kaip tarptautinės organizacijos, statusą pagal Vienos konvencijos 27 ir 46 straipsnius.

350 Šiuo klausimu, pirma, reikia priminti, kad pagal Vienos konvencijos 1 straipsnį ir 2 straipsnio 1 dalies a punktą ši konvencija reglamentuoja valstybių raštu sudarytus tarptautinius susitarimus, kuriems taikoma tarptautinė teisė. Taigi pagal šios konvencijos 3 straipsnį ji netaikoma tarptautiniams susitarimams, sudarytiems tarp valstybių ir kitų tarptautinės teisės subjektų, kaip antai Sąjungos.

351 Taigi, grįsdama šį teiginį, ieškovė negali pagrįstai priekaištauti Komisijai, kad ši pažeidė Vienos konvencijos 27 ir 46 straipsnius, kurių nuostatos nėra tiesiogiai taikomos Sąjungai.

352 Antra, darant prielaidą, kad ieškovė ketino remtis tarptautinės viešosios teisės principais, įtvirtintais Vienos konvencijos 27 ir 46 straipsniuose, visų pirma 1986 m. kovo 21 d. Vienos konvencijos dėl sutarčių tarp tarptautinių organizacijų ir valstybių arba tarp tarptautinių organizacijų teisės (*Jungtinių Tautų konferencijos dėl tarptautinių sutarčių tarp valstybių ir tarptautinių organizacijų arba tarp tarptautinių organizacijų teisės oficialūs dokumentai*, II t., p. 91), 27 straipsnio 2 ir 3 dalyse ir 46 straipsnio 2 ir 3 dalyse, iš šių principų išplaukia, viena vertus, kad tarptautinė organizacija, kuri yra tarptautinės sutarties šalis, negali remtis organizacijos taisyklėmis kaip pateisinančiomis tarptautinės sutarties nevykdymą ir, kita vertus, kad aplinkybe, jog tarptautinės organizacijos sutikimas būti saistomai tarptautinės sutarties buvo išreikštas pažeidžiant organizacijos taisykles dėl kompetencijos sudaryti tarptautines sutartis, ši organizacija negali remtis kaip paneigiančia jos sutikimą, nebent toks pažeidimas buvo akivaizdus ir susijęs su esminės svarbos taisykle.

353 Vis dėlto, pirma, kadangi 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija neįpareigojo ją pasirašiusių asmenų įstoti į ieškovę ir joje ieškovė nebuvo apibūdinta kaip tarptautinė organizacija, Komisijai negalima priekaištauti dėl to, kad, priimdama ginčijamą sprendimą, ji nevykdė minėtos rezoliucijos, net darant prielaidą, kad ji ją tinkamai patvirtino ar pasirašė.

354 Be to, iš šios dalies pirmojo argumento analizės matyti, kad ieškovė neturi pagrindo remtis tarptautinės organizacijos statusu pagal vėlesnę praktiką po 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos ar jos įstatų priėmimo.

355 Bet kuriuo atveju iš šio sprendimo 253 punkto matyti: kadangi Komisija nuo 2003 m. gegužės 20 d. nebebuvo ieškovės valdymo komiteto narė, ginčijamo sprendimo galiojimo laikotarpiu Sąjunga nebebuvo jos narė.

356 Taigi, nors Komisija buvo teisėtai įstojusi į ieškovę 1994 m. ar vėliau, ginčijamo sprendimo įsigaliojimo dieną ji nebuvo saistoma bet kokios pareigos pripažinti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą, kilusį dėl galimos vėlesnės praktikos priėmus 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją ar ieškovės įstatus.

357 Antra, iš ginčijamo sprendimo motyvų nematyti, kad nors Komisija neigia tinkamai prisijungusi prie 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos, ji priėmė tą sprendimą motyvuodama tuo, kad jos sutikimas būti saistomai šios rezoliucijos buvo išreikštas pažeidžiant Sąjungos taisykles dėl kompetencijos sudaryti tarptautines sutartis.

358 Konkrečiai kalbant, iš ginčijamo sprendimo motyvų nematyti, kad jis būtų grindžiamas Vienos konvencijos 46 straipsnyje ir 1986 m. kovo 21 d. Vienos konvencijos dėl tarptautinių sutarčių tarp tarptautinių organizacijų ir valstybių arba tarp tarptautinių organizacijų teisės 46 straipsnio 2 ir 3 dalyse įtvirtintais principais.

359 Todėl šį teiginį reikia atmesti.

ii) Dėl antrojo teiginio, susijusio su teisės klaida, nes Komisija neatsižvelgė į ieškovės sudarytus susitarimus dėl būstinės

360 Grįsdama antrąjį teiginį ieškovė tvirtina, kad Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidą, kai atsisakė atsižvelgti į Belgijos ir Austrijos atsakymus, kiek juose šios valstybės nurodo sudarytus susitarimus dėl būstinės, nes tokiuose susitarimuose juos pasirašiusios valstybės, išreiškė jos, kaip tarptautinės organizacijos, statuso pripažinimą, neatsižvelgiant į tai, ar jos yra šios organizacijos narės. Ieškovė remiasi susitarimų dėl būstinės pasirašymu su Belgija, Bosnija ir Hercegovina, Šiaurės Makedonija, Mianmaru / Birma ir Serbija.

361 Šiuo klausimu 2020 m. balandžio 8 d. atsakyme Komisijai Austrija iš tikrųjų nurodė, jog vėlesnė praktika priėmus 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją ir ieškovės įstatus, visų pirma susitarimų dėl būstinių sudarymas, regis, rodo, kad ieškovė įgijo tarptautinį teisinį subjektiškumą tiek, kiek to reikia jos užduotims vykdyti. Be to, 2020 m. birželio 30 d. atsakyme Komisijai Belgija nurodė susitarimą dėl būstinės, kurį sudarė su ieškove.

362 Vis dėlto iš ginčijamo sprendimo motyvų matyti, kad Komisija nusprendė, jog to, kad tarptautinės organizacijos statusą ieškovei pripažino valstybės, kurios nėra šio subjekto narės, nepakanka, kad būtų įrodyta, jog ji atitinka tarptautinės organizacijos apibrėžimo kriterijus, nustatytus tarptautinėje teisėje, visų pirma straipsnių projekte esančiuose principuose.

363 Šiuo klausimu iš šio sprendimo 204–212 ir 323–325 punktų matyti, kad tarptautinės organizacijos statusas pripažįstamas sutapus valstybių ir tam tikrais atvejais tarptautinių organizacijų, kurios yra atitinkamos organizacijos steigimo susitarimo šalys, valiai ir šis ketinimas turi būti aiškus iš minėto steigiamojo susitarimo ar vėlesnių susitarimų arba vėlesnės praktikos, su sąlyga, kad šiuose vėlesniuose susitarimuose ir vėlesnėje praktikoje išreiškiamas toks visų steigiamojo susitarimo šalių pripažinimas.

364 Vadinasi, tai, kad prie organizacijos steigiamojo susitarimo neprisijungusios valstybės, kurios nėra ar nebėra organizacijos narės, laiko ją tarptautine organizacija, nereiškia, kad Komisija privalo pripažinti šiai organizacijai tarptautinės organizacijos statusą, be kita ko, tam, kad jai būtų leista vykdyti Sąjungos biudžetą netiesioginio valdymo būdu.

365 Taigi Komisija nepadarė teisės klaidos, kai priimdama ginčijamą sprendimą neatsižvelgė į susitarimus dėl būstinės, kuriuos ieškovė sudarė su šio sprendimo 360 punkte nurodytomis valstybėmis, todėl šį teiginį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

3) Dėl trečiojo argumento, susijusio su teisės klaida, nes Komisija neatsižvelgė į tai, kad ieškovės nariai nenutraukė jos veiklos, ir į tai, kad ji atitiko konkretumo principo reikalavimus

366 Grįsdama trečiąjį argumentą ieškovė teigia, kad Komisija ginčijamame sprendime padarė teisės klaidą, nes neatsižvelgė, pirma, į tai, kad ieškovę įsteigusios valstybės niekada nebuvo nutraukusios jos veiklos, nepaisant jos laikino pobūdžio, ir, antra, į tai, kad ji atitiko konkretumo principo reikalavimus.

367 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusios ir prie ieškovės prisijungusios šalys, priimdamos 2008 m. ir 2012 m. įstatus, išties ketino užtikrinti jai tam tikrą pastovumą ir pavesti jai specializuotas užduotis atstatymo ir plėtros srityse, neapsiribojant Bosnijos ir Hercegovinos teritorija.

368 Vis dėlto išnagrinėjus šio pagrindo antros dalies antrąjį argumentą ir šios dalies pirmąjį argumentą matyti, kad nei 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašę asmenys, nei ieškovės narės neišreiškė vieningo ar bent daugumos ketinimo suteikti jai tarptautinės organizacijos statusą.

369 To, kad ieškovės narės nenutraukė jos veiklos, ir to, kad ji atitiko konkretumo principo reikalavimus, nepakanka tokiam ketinimui įrodyti, todėl tai neturi įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui.

370 Taigi reikia atmesti šį argumentą, o kartu ir trečią dalį bei visą ieškinio ketvirtąjį pagrindą.

5. Dėl ieškinio antrojo pagrindo antros ir trečios dalių, atitinkamai grindžiamų rūpestingumo pareigos ir nešališkumo pareigos pažeidimu

a) Dėl ieškinio antrojo pagrindo antros dalies, grindžiamos rūpestingumo pareigos pažeidimu

371 Grįsdama ieškinio antrojo pagrindo antrą dalį ieškovė iš esmės nurodo septynis argumentus, susijusius, pirma, su Komisijos padarytomis klaidomis nustatant valstybes, kurios turėjo būti apklaustos dėl jos teisinio statuso, antra, su Komisijos padarytomis klaidomis nustatant susitarimo dėl būstinės, kurį ieškovė sudarė su Belgijos valdžios institucijomis, taikymo sritį, trečia, su Komisijos padarytomis klaidomis apibrėžiant sąvoką „tarptautinė organizacija“, ketvirta – su Komisijos padarytomis klaidomis dėl to, kad ji neatsižvelgė į jos jau turėtus dokumentus, penkta – su Komisijos padarytomis klaidomis dėl to, kad valstybėms, kurios tariamai buvo ieškovės narės, nusiųstas Komisijos klausimynas yra neišsamus, šešta – su Komisijos padarytomis klaidomis, nes jos prašymas, kad apklaustos valstybės pateiktų tinkamai pasirašytą ieškovės steigiamąjį susitarimą, buvo netikslingas, ir septinta – su Komisijos padarytomis klaidomis dėl to, kad gavusi 2021 m. kovo 5 ir 30 d. pastabas Komisija antrą kartą nesikreipė į apklaustas valstybes.

372 Pirmiausia reikia priminti, kad rūpestingumo pareiga, neatsiejama nuo Chartijos 41 straipsnyje įtvirtinto gero administravimo principo ir bendrai taikoma Sąjungos administracijos veiksmams jos santykiuose su visuomene, reiškia, kad Sąjungos institucijos turi veikti rūpestingai ir apdairiai, išnagrinėdamos visas reikšmingas konkretaus atvejo aplinkybes (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 168 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

373 Taigi, atsižvelgiant į rūpestingumo pareigos turinį, pagrindas, grindžiamas šios pareigos pažeidimu, dažnai sutampa su pagrindu, grindžiamu akivaizdžia vertinimo klaida (2022 m. birželio 16 d. Sprendimo *SGL Carbon ir kt. / Komisija*, C-65/21 P ir C-73/21 P–C-75/21 P, EU:C:2022:470, 32 punktas).

374 Rūpestingumo pareiga tenka Sąjungos institucijoms, kai jos įgyvendina savo diskreciją. Taigi, kai šalis teigia, kad kompetentinga institucija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, Sąjungos teismas turi patikrinti, ar ši institucija kruopščiai ir nešališkai išnagrinėjo visus reikšmingus konkretaus

atvejo aspektus, kuriais grindžiamas tas vertinimas (šiuo klausimu žr. 2022 m. birželio 16 d. Sprendimo *SGL Carbon ir kt. / Komisija*, C-65/21 P ir C-73/21 P–C-75/21 P, EU:C:2022:470, 30 ir 31 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

375 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad ketvirtajame ieškinio pagrinde ieškovė priekaištavo Komisijai padarius kelias akivaizdžias vertinimo klaidas ir kad šie argumentai sutampa su argumentais, pateiktais grindžiant šią dalį.

376 Kadangi iš šio sprendimo 370 punkto matyti, kad ketvirtąjį ieškinio pagrindą, susijusį, be kita ko, su keliomis akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, reikia atmesti kaip nepagrįstą, ieškovė negali pagrįstai priekaištauti Komisijai, kad ji neišnagrinėjo jos situacijos rūpestingai ir apdairiai ir taip pažeidė rūpestingumo pareigą, kai priėmė ginčijamą sprendimą.

377 Bet kuriuo atveju dėl pirmojo argumento, grindžiamo tuo, kad Komisija, pirma, klaidingai apklausė Turkiją dėl ieškovės teisinio statuso ir, antra, neapklausė Bosnijos ir Hercegovinos, Šiaurės Makedonijos, Mianmaro/Birmos ir Serbijos, reikia priminti, kad paskelbus 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) ieškovė atsisakė pranešti Komisijai savo narių tapatybę.

378 Šiomis aplinkybėmis Komisijos negalima laikyti neįvykdžiusia rūpestingumo pareigos, kai ji apklausė valstybes, apie kurias ieškovė savo interneto svetainėje 2019 m. lapkričio 26 d. nurodė, kad jos yra jos narės, ir tarp kurių buvo Turkija.

379 Kalbant apie Bosniją ir Hercegoviną, Šiaurės Makedoniją, Mianmarą/Birmą ir Serbiją, kurios neginčijamai nėra ieškovės narės, išnagrinėjus ieškinio ketvirtojo pagrindo trečios dalies antro argumento antrąjį teiginį matyti, kad galima šių valstybių pozicija dėl klausimo, ar ieškovė yra tarptautinė organizacija, neturi reikšmės ginčijamo sprendimo priėmimui.

380 Dėl antrojo argumento, susijusio su Komisijos klaida dėl Belgijos valdžios institucijų ir ieškovės sudaryto susitarimo dėl būstinės taikymo srities, pažymėtina, kad iš ieškinio ketvirtojo pagrindo trečios dalies antro argumento antrojo teiginio analizės taip pat matyti, kad šio susitarimo taikymo sritis neturi reikšmės ginčijamo sprendimo priėmimui, nes ginčijamo sprendimo įsigaliojimo dieną Belgija nebebuvo ieškovės narė, kaip tai matyti išnagrinėjus ieškinio ketvirtojo pagrindo pirmos dalies antro argumento antrąjį teiginį.

381 Kalbant apie trečiąjį argumentą, susijusį su Komisijos klaida apibrėžiant sąvoką „tarptautinė organizacija“ skirtingai nei numatyta gairėse, pažymėtina, jog išnagrinėjus ketvirtąjį ieškinio pagrindą matyti, kad Komisija ginčijamame sprendime nepadarė teisės klaidos, kai rėmėsi minėtos sąvokos apibrėžtimi, pateikta, be kita ko, Vienos konvencijoje ir straipsnių projekte.

382 Be to, iš gairių nematyti, kad tame dokumente pateikta sąvokos „tarptautinė organizacija“ apibrėžtis skiriasi nuo tos, kuria Komisija rėmėsi priimdama ginčijamą sprendimą.

383 Dėl ketvirtojo argumento, susijusio su tuo, kad Komisija neatsižvelgė į jau turėtus dokumentus, pažymėtina, jog išnagrinėjus ketvirtąjį ieškinio pagrindą matyti, kad įvairūs ieškovės pateikti dokumentai, kurių dauguma yra pridėti prie OLAF tyrimo ataskaitos, neįrodo 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių asmenų ar bent ieškovės narių vieningo ar daugumos ketinimo suteikti jai tarptautinės organizacijos statusą.

384 Kalbant apie penktąjį argumentą, grindžiamą tuo, kad klausimynas, kurį Komisija pateikė galimoms ieškovės valstybėms narėms, yra neišsamus, pažymėtina, jog iš minėto klausimyno matyti, kad Komisija ne tik paklausė atitinkamų valstybių, ar jos yra arba buvo ieškovės narės ir ar jos pasirašė tarptautinį ar tarpvyriausybinį susitarimą, kuriuo ieškovė įsteigiama kaip tarptautinė organizacija, bet ir ar jos manė, kad ieškovė atitinka sąlygas, kad būtų pripažinta tarptautine organizacija, kaip tai suprantama pagal Sąjungos finansinius teisės aktus, todėl, atsižvelgiant į šio sprendimo 197–212 punktuose primintą sąvokos „tarptautinė organizacija“ apibrėžtį, šis argumentas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

385 Šeštasis argumentas, susijęs su Komisijos prašymo, kad apklaustos valstybės pateiktų tinkamai pasirašytą ieškovės steigiamąjį susitarimą, netikslingumu taip pat turi būti atmestas kaip nepagrįstas, kaip matyti išnagrinėjus ieškinio ketvirtojo pagrindo antros dalies pirmąjį argumentą.

386 Kiek tai susiję su septintuoju argumentu, grindžiamu tuo, kad po 2021 m. kovo 5 ir 30 d. ieškovės pastabų nebuvo antrą kartą kreiptasi į Komisijos apklaustas valstybes, išnagrinėjus ieškinio ketvirtąjį pagrindą matyti, kad šios ieškinyje pakartotos pastabos negalėjo paneigti Komisijos išvados, kad ieškovė nėra tarptautinė organizacija.

387 Vadinasi, Komisija nepažeidė rūpestingumo pareigos, po to, kai gavo ieškovės pastabas, antrą kartą nesikreipusi į apklaustas valstybes, todėl šis argumentas nepagrįstas.

388 Taigi ieškinio trečiojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

b) Dėl trečios dalies, susijusios su nešališkumo pareigos pažeidimu

389 Grįsdama trečią dalį ieškovė iš esmės nurodo keturis argumentus, grindžiamus tuo, kad Komisija pažeidė nešališkumo pareigą, vertinamą objektyviai, pirma, išsiuntusi savo pasirinktoms valstybėms klausimus, kurie nebuvo reikšmingi, naudingi ar atitinkantys teisę ar bylos medžiagą, antra, suteikusi 2019 m. sausio 31 d. Sprendimui *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) taikymo sritį, kurios jis akivaizdžiai neturėjo, ir teigdama, kad privalėjo iš naujo įvertinti ieškovės teisinį statusą, darydama įtaką minėtų valstybių atsakymams, trečia, pateikusi netikslius teiginius dėl ieškovės ir, ketvirta, darydama spaudimą toms pačioms valstybėms, kad gautų atsakymus, surašytus taip, kad jie labiau atitiktų Komisijos poziciją.

390 Šiuo klausimu reikia priminti, kad institucijos, įstaigos ir organai turi laikytis nešališkumo reikalavimo, apimančio du elementus: pirma, subjektyvų nešališkumą, reiškiantį, kad nė vienas atitinkamos institucijos narys neturi reikšti išankstinio nusistatymo ar asmeninio palankumo, ir, antra, objektyvų nešališkumą, reiškiantį, kad institucija turi suteikti pakankamai garantijų, kad neliktų jokių pagrįstų abejonių dėl galimo neobjektyvumo (šiuo klausimu žr. 2022 m. gegužės 24 d. Sprendimo *Puigdemont i Casamajó ir kt. / Parlamentas ir Ispanija*, C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, 199 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

391 Konkrečiai kalbant, kiek ieškovė remiasi objektyvaus nešališkumo pažeidimu, iš jurisprudencijos matyti, kad siekiant įrodyti, jog administracinės procedūros eiga nesuteikia pakankamų garantijų, dėl kurių neliktų jokių pagrįstų abejonių dėl galimo neobjektyvumo, nereikalaujama įrodyti šališkumo; pakanka, kad šiuo klausimu kyla pagrįstų abejonių ir jos negali būti išsklaidytos (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 27 d. Sprendimo *August Wolff ir Remedia / Komisija*, C-680/16 P, EU:C:2019:257, 37 punktą).

392 Pirma, kalbant apie pirmąjį argumentą, susijusį su tuo, kad Komisija apklaustoms valstybėms pateikė nereikalingus, nereikšmingus ir teisės ar byloje esančios informacijos neatitinkančius klausimus, iš bylos medžiagos nematyti, kad, atsižvelgiant į šio sprendimo 197–212 punktuose primintą sąvokos „tarptautinė organizacija“ apibrėžtį, klausimai, kuriuos Komisija pateikė valstybėms, kurias ji pasirinko apklausti ir kurie susiję su galimu ieškovės steigiamojo susitarimo pasirašymu ar ratifikavimu, taip pat su tuo, kad šį susitarimą pasirašiusiems asmenims galbūt buvo suteikti įgaliojamieji raštai, buvo nenaudingi, nereikšmingi ar neatitiko teisės ar bylos medžiagos.

393 Be to, kalbant apie kitus valstybių sutikimo būti saistomoms 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos išraiškos būdus, tiesa yra ta, kad Komisijos apklaustoms valstybėms skirtuose laiškuose nepaminėti kiti būdai nei šio dokumento pasirašymas ir ratifikavimas.

394 Vis dėlto ši aplinkybė neįrodo, kad konsultavimosi procedūra, kurią Komisija pradėjo valstybėse, kurios, jos manymu, yra arba buvo ieškovės narės, nesuteikė pakankamų garantijų, kad būtų pašalintos bet kokios pagrįstos abejonės dėl jos išankstinio nusistatymo ar šališko elgesio.

395 Iš tiesų toms valstybėms skirtuose laiškuose Komisija pateikė bendro pobūdžio klausimą, ar jos mano esančios ieškovės narės. Taigi apklaustos valstybės, nepasirašiusios ar neratifikavusios ieškovės steigiamojo susitarimo, galėjo nurodyti, ar jos kitaip pritarė šiam susitarimui.

396 Be to, iš sąvokos „tarptautinė organizacija“ apibrėžties, primintos šio sprendimo 197–212 punktuose, ir iš ieškinio ketvirtojo pagrindo trečios dalies antrojo argumento nagrinėjimo matyti, kad ieškovė nepagrįstai priekaištauja Komisijai dėl to, kad ši nepaklausė valstybių, į kurias ji kreipėsi, ar jos laiko arba vertina ieškovę kaip tarptautinę organizaciją arba pripažįsta ją tokia, neatsižvelgiant į jų, kaip šios organizacijos narių, statusą.

397 Taigi ieškinio antrojo pagrindo trečios dalies pirmąjį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

398 Antra, kaip nepagrįstą reikia atmesti antrąjį argumentą, grindžiamą tuo, kad 2019 m. sausio 31 d. Sprendimui *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) Komisija suteikė nesamą taikymo sritį, dėl to, kad buvo atmesta ieškinio pirmojo pagrindo pirma dalis, grindžiama SESV 266 straipsnio ir minėto sprendimo *res judicata* galios pažeidimu, ir to paties pagrindo antros dalies antrąjį argumentą, susijusį su Sąjungos teisės aktų negaliojimo atgal principo pažeidimu.

399 Iš šio sprendimo 105, 120 ir 149 punktų matyti, kad Komisija nepadarė 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) aiškinimo klaidos, kai nusprendė, kad, siekdama tinkamai įvykdyti šį sprendimą, ji privalo atgaline data pakartotinai įvertinti ieškovės teisinį statusą.

400 Trečia, grįsdama trečiąjį argumentą, kuriame teigiama, kad Komisija savo susirašinėjime su apklaustomis valstybėmis nurodė nemažai netikslios informacijos, pirmiausia ieškovė teigia, kad Komisija tiek 2019 m. lapkričio 26 d. šioms valstybėms skirtuose laiškuose, tiek 2020 m. kovo 11 d. pakartotiniuose laiškuose nurodė, jog privalo atlikti ieškovės statuso vertinimą pagal SESV 266 straipsnį.

401 Atsižvelgiant į tai, kad buvo atmestas ieškinio pirmojo pagrindo pirmos dalies pirmasis argumentas, susijęs su SESV 266 straipsnio pažeidimu, ieškovė taip pat negali pagrįstai teigti, kad ši informacija klaidinga.

402 Toliau ieškovė priekaištauja Komisijai dėl to, kad ši 2019 m. lapkričio 26 d. laiškuose nurodė, jog ieškovė atsisako pateikti Komisijai steigiamąjį susitarimą.

403 Iš tiesų 2019 m. gegužės 6 d. laiške Komisija paprašė ieškovės pateikti jai, be kita ko, „(pasirašyto) tarptautinio susitarimo dėl IMG įsteigimo kaip tarptautinės organizacijos patvirtintą kopiją“ ir „visus dokumentus, kurių ji dar neturi <…> patvirtinančius IMG, kaip tarptautinės organizacijos, statusą ir jos esamų ar buvusių narių tapatybę“.

404 2019 m. birželio 25 d. atsakyme ieškovė ginčijo patį Komisijos prašymo principą, motyvuodama tuo, kad ankstesnis jos pripažinimas tarptautine organizacija, be kita ko, išreikštas Sąjungos, negali būti ginčijamas pagal tarptautinės viešosios teisės normas. Taigi ji nepatenkino to prašymo.

405 Be to, ieškovė neatsakė į 2019 m. liepos 18 d. pakartotinį Komisijos laišką.

406 Todėl teiginys, kad ieškovė atsisakė pateikti Komisijai susitarimą, kuriuo ji buvo įsteigta, nėra netikslus.

407 Be to, nors ieškovė teigia, kad šis atsisakymas bendradarbiauti buvo pateisinamas tuo, kad Komisija jau turėjo jos steigimo dokumentus, tokio pateisinimo nėra jos 2019 m. birželio 25 d. atsakyme.

408 Taigi Komisija galėjo valstybėms, kurias ji pasirinko apklausti, nurodyti, kad ieškovė atsisakė pateikti jai jos steigimo susitarimą; tai neįrodo, kad ši konsultavimosi procedūra nesuteikė pakankamų garantijų, kad būtų pašalintos bet kokios pagrįstos abejonės dėl galimo jos išankstinio nusiteikimo ar šališko elgesio.

409 Galiausiai ieškovė priekaištauja Komisijai, kad ji, be kita ko, susirašinėdama elektroniniais laiškais su Turkijos ir Italijos valdžios institucijomis, patikslino, jog 2020 m. rugsėjo 9 d. Nutartimi *IMG / Komisija* (T-645/19, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:388) Bendrasis Teismas pripažino, kad ji tinkamai įvykdė 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78).

410 Šiuo klausimu 2020 m. rugsėjo 9 d. Nutarties *IMG / Komisija* (T-645/19, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:388) 69 punkte Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė, jog 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) negalima aiškinti taip, kad Komisija, siekdama jį įvykdyti, negali iš naujo nagrinėti ieškovės tarptautinės organizacijos statuso, surinkusi, jos nuomone, būtiną informaciją, bet, priešingai, jį reikia aiškinti taip, kad naujas nagrinėjimas gali būti laikomas būtina to sprendimo pasekme.

411 Be to, 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimu *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722) Teisingumo Teismas atmetė ieškovės apeliacinį skundą dėl 2020 m. rugsėjo 9 d. Nutarties *IMG / Komisija* (T-645/19, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:388).

412 Taigi įvairiuose Komisijos pakartotinai siųstuose elektroniniuose laiškuose pateikta informacija, jog Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija tinkamai įvykdė 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), neatrodo netiksli, todėl šį trečiąjį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

413 Ketvirta, grįsdamas ketvirtąjį argumentą, susijusį su tuo, kad Komisija darė spaudimą tam tikroms apklaustoms valstybėms, siekdama gauti atsakymus, parengtus taip, kad jie labiau patvirtintų jos išvadą, ieškovė remiasi 2020 m. birželio 5 ir 12 d. Komisijos ir Danijos valdžios institucijų susirašinėjimu, kuriuo Komisija paprašė minėtų valdžios institucijų patvirtinti, ar Danija pasirašė tarptautinį susitarimą, kuriuo ieškovė įsteigta kaip tarptautinė organizacija, nes Komisija baiminosi, kad, jei kiltų ginčas teisme, Bendrasis Teismas arba Teisingumo Teismas nepripažintų pirmojo minėtų valdžios institucijų atsakymo pakankamai įtikinamu.

414 Šiuo klausimu iš 2020 m. birželio 4 d. Danijos nuolatinio atstovo Sąjungoje rašto matyti, kad į klausimą, ar ši valstybė pasirašė tarptautinį susitarimą, kuriuo ieškovė įsteigta kaip tarptautinė organizacija, Danijos valdžios institucijos pirmiausia atsakė, kad joms nepavyko rasti šiuo tikslu pasirašyto dokumento. Po šio sprendimo 413 punkte minėto 2020 m. birželio 5 ir 12 d. Komisijos ir šių valdžios institucijų elektroninio susirašinėjimo Danijos nuolatinė atstovybė Sąjungoje 2020 m. birželio 18 d. nusiuntė naują iš dalies pakeistą laišką, kokio prašė Komisija.

415 Šio sprendimo 414 punkte aprašytos aplinkybės rodo Komisijos rūpestį gauti aiškų Danijos valdžios institucijų atsakymą į klausimą, ar Danija pasirašė tarptautinį susitarimą, kuriuo ieškovė įsteigta kaip tarptautinė organizacija. Taigi jos neleidžia kilti pagrįstoms abejonėms dėl galimo Komisijos išankstinio nusistatymo dėl sprendimo, kurį reikia priimti dėl ieškovės statuso.

416 Vadinasi ieškinio antrojo pagrindo trečios dalies trečiąjį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą, todėl reikia atmesti visą trečią dalį ir visą ieškinio antrąjį pagrindą.

417 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikalavimai panaikinti ginčijamą sprendimą turi būti atmesti.

C. Dėl reikalavimų atlyginti žalą

418 Grįsdama reikalavimus atlyginti žalą ieškovė nurodo du žalos pagrindus, sudarytus iš dviejų atskirų dalių. Pirmoje dalyje ieškovė prašo priteisti 20 000 EUR kompensaciją dėl neprotingo ginčijamo sprendimo priėmimo procedūros termino. Antroje dalyje ji prašo atlyginti 23 651 903 EUR turtinę ir neturtinę žalą, susijusią su ginčijamo sprendimo, kuriuo buvo pakeisti 2014 m. gruodžio 16 d. ir 2015 m. gegužės 8 d. sprendimai, neteisėtumu.

419 Komisija ginčija ieškovės argumentų pagrįstumą.

1. Dėl Sąjungos institucijų atsakomybės atsiradimo sąlygų

420 Iš pradžių reikia priminti, kad, pirma, pagal suformuotą jurisprudenciją tam, kad konkrečiu atveju kiltų Sąjungos deliktinė atsakomybė, būtina, be kitų sąlygų, kad asmuo, prašantis atlyginti žalą, kurią jis mano patyręs dėl Sąjungos veiksmo ar akto, įrodytų teisės normos, kuria siekiama suteikti teisių privatiems asmenims, pažeidimą (žr. 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 145 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

421 Be to, šis pažeidimas turi būti pakankamai reikšmingas, o ši sąlyga priklauso nuo šią taisyklę pažeidusios institucijos turimos diskrecijos ir nuo klausimo, ar ši institucija akivaizdžiai ir šiurkščiai viršijo savo įgaliojimų ribas, visų pirma atsižvelgiant į minėtos taisyklės aiškumo ir

tikslumo laipsnį, dėl jos galinčius kilti aiškinimo ar taikymo sunkumus ir į spręstinos situacijos sudėtingumą (žr. 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722, 146 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

422 Antra, žala, kurią prašoma atlyginti ieškinyje dėl Sąjungos deliktinės atsakomybės pagal SESV 340 straipsnio antrą pastraipą, turi būti reali ir tikra. Be to, Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, kad šalis, kuri kelia klausimą dėl Sąjungos deliktinės atsakomybės, turi pateikti įtikinamų įrodymų tiek dėl jos nurodytos žalos buvimo, tiek dėl tos žalos dydžio (2019 m. rugsėjo 5 d. Sprendimo *Europos Sąjunga / Guardian Europe ir Guardian Europe / Europos Sąjunga*, C-447/17 P ir C-479/17 P, EU:C:2019:672, 135 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

423 Taigi realios ir tikros žalos buvimo Sąjungos teismas negali nustatyti abstrakčiai, o turi jį vertinti atsižvelgdamas į konkrečias faktines kiekvienos jo nagrinėjamos bylos aplinkybes (žr. 2021 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Mahmoudian / Taryba*, C-681/19 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2021:933, 32 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

424 Trečia, priežastinio ryšio buvimo sąlyga susijusi su pakankamai tiesioginiu atitinkamos institucijos veiksmų ir žalos priežastiniu ryšiu, kurį įrodyti turi ieškovas, todėl elgesys, dėl kurio priekaištaujama, turi būti lemiama žalos priežastis (žr. 2023 m. balandžio 27 d. Sprendimo *Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro ir kt. / Komisija*, C-549/21 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2023:340, 114 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

425 Bet kuriuo atveju šalis, kuri kelia klausimą dėl Sąjungos deliktinės atsakomybės, turi pateikti įtikinamų įrodymų tiek dėl jos nurodytos žalos buvimo, tiek dėl tos žalos dydžio, taip pat įrodyti pakankamai tiesioginio priežastinio ryšio tarp atitinkamos institucijos veiksmų ir nurodytos žalos buvimą (2017 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Safa Nicu Sepahan / Taryba*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 62 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

426 Vis dėlto pagal valstybių narių teisinėms sistemoms bendrą principą, kurį taip pat taiko Sąjungos teismai, nukentėjęs asmuo, rizikuodamas, kad pats turės padengti žalą, turi įrodyti, jog elgėsi pakankamai rūpestingai, kad žalos dydis būtų sumažintas (žr. 2010 m. gegužės 12 d. Nutarties *Pigasos Alieftiki Naftiki Etaireia / Taryba ir Komisija*, C-451/09 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2010:268, 39 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

427 Priežastinis ryšys gali nutrūkti dėl žalą patyrusio asmens aplaidumo, jei paaiškėja, kad šis aplaidumas yra lemiama žalos atsiradimo priežastis (2010 m. kovo 18 d. Sprendimo *Trubowest Handel ir Makarov / Taryba ir Komisija*, C-419/08 P, EU:C:2010:147, 61 punktas).

428 Būtent atsižvelgdamas į šiuos principus Bendrasis Teismas turi išnagrinėti ieškovės pateiktus reikalavimus atlyginti žalą.

2. Dėl pirmos dalies, susijusios su žalos, patirtos dėl protingo termino pažeidimo, atlyginimu

429 Grįsdama pirmą dalį ieškovė teigia, kad paskelbus 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) Komisijai prireikė daugiau nei dvejų metų, kad priimtų ginčijamą sprendimą, ir kad šis terminas yra neprotingas, todėl Komisija privalo atlyginti 20 000 EUR dydžio žalą.

430 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Sąjungos institucijos savo įgaliojimus turi vykdyti laikydamosi bendrųjų Sąjungos teisės principų, visų pirma gero administravimo principo, kuris nuo šiol aiškiai įtvirtintas Chartijos 41 straipsnyje, kurio 1 dalyje nustatyta, kad kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad Sąjungos institucijos jo reikalus tvarkytų, be kita ko, per kiek įmanoma trumpesnį laiką (žr. 2022 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Klein / Komisija*, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 87 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

431 Taigi atitinkama administracinė institucija turi išreikšti savo poziciją, kai privalo tai padaryti, ir užbaigti procedūrą per protingą terminą (2022 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Klein / Komisija*, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 89 punktas).

432 Be to, proceso trukmės pagrįstumas negali būti nustatytas remiantis abstrakčiai apibrėžta konkrečia maksimalia riba. Jis turi būti vertinamas atsižvelgiant į kiekvienos bylos aplinkybes ir, be kita ko, į bylos svarbą suinteresuotajam asmeniui, bylos sudėtingumą ir įvairius proceso etapus, kurių laikėsi Sąjungos institucija, taip pat į šalių elgesį vykstant procesui. Šiuo klausimu reikšmingų kriterijų sąrašas nėra baigtinis, o minėto termino protingumo vertinimas nereikalauja, kad Sąjungos teismas sistemiškai išnagrinėtų bylos aplinkybes, atsižvelgdamas į kiekvieną jų (žr. 2022 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Klein / Komisija*, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 86 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

433 Šiuo atveju iš pradžių reikia nustatyti, ar terminas, per kurį Komisija priėmė ginčijamą sprendimą, viršijo protingą terminą ir todėl Komisija pažeidė šio sprendimo 430 ir 431 punktuose nurodytus reikalavimus.

434 Pirma, reikia pažymėti, kad trijų mėnesių terminas, praėjęs nuo 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78) paskelbimo iki 2019 m. gegužės 6 d. rašto, kuriuo Komisija paprašė ieškovės pateikti tam tikrus dokumentus, negali būti laikomas neprotingu, atsižvelgiant į teisinį bylos ir to sprendimo sudėtingumą.

435 Šiuo klausimu reikia priminti, jog 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *IMG / Komisija* (C-619/20 P ir C-620/20 P, EU:C:2022:722) 190 ir 191 punktuose Teisingumo Teismas patvirtino, kad sąvoka „tarptautinė organizacija“, į kurią daroma nuoroda Sąjungos finansiniuose teisės aktuose, yra bendra sąvoka, kurią aiškinant pagal šiuos teisės aktus gali kilti sunkumų, be kita ko, nesant jurisprudencijos šiuo klausimu, ir kad nagrinėjamu atveju šios sąvokos taikymas taip pat galėjo būti sudėtingas ir sukelti faktinių aplinkybių teisinio kvalifikavimo sunkumų, atsižvelgiant į konkrečią ieškovės padėtį.

436 Antra, ieškovė taip pat nepagrįstai priekaištauja Komisijai dėl laikotarpio, praėjusio nuo 2019 m. gegužės 6 d. iki liepos 18 d., per kurį ji bandė įvykdyti 2019 m. sausio 31 d. Sprendimą *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78), susirašinėdama su ieškove, taip pat dėl laikotarpio nuo 2019 m. liepos 18 d., kai Komisija pakartotinai jai pateikė savo 2019 m. gegužės 6 d. prašymą, iki 2019 m. lapkričio 26 d., kai Komisija išsiuntė prašymus pateikti informacijos valstybėms, galimoms ieškovės narėms.

437 Be to, reikia atsižvelgti į tai, kad bendras dvejų metų, keturių mėnesių ir aštuonių dienų terminas, kuriam pasibaigus buvo priimtas ginčijamas sprendimas, apima konsultavimosi su Komisijos apklaustomis valstybėmis terminą, nes ieškovė atsisakė jai pateikti tinkamai pasirašytus steigimo dokumentus su patvirtinamaisiais dokumentais.

438 Taigi už šią ginčijamo termino dalį nuo 2019 m. gegužės 6 d. iki 2021 m. vasario 10 d., t. y. vėliausio atsakymo į Komisijos pradėtas konsultacijas dienos, atsakinga ne Komisija, o ieškovė, kuri nesielgė pakankamai rūpestingai po to, kai buvo paskelbtas 2019 m. sausio 31 d. Sprendimas *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P, EU:C:2019:78).

439 Trečia, negalima teigti, kad Komisija vėlavo nuo 2021 m. vasario 10 d. iki vasario 19 d., kai išsiuntė ieškovei sprendimo projektą, kad gautų jos pastabas. Be to, ieškovė nepagrįstai skundžiasi dėl šiek tiek ilgesnio nei trijų mėnesių termino nuo 2021 m. vasario 19 d. iki birželio 8 d., kuris atitinka tiek jai nustatytą terminą pastaboms pateikti, tiek terminą, kurį Komisija nustatė, kad tinkamai atsižvelgtų į ieškovės pastabas, paisant jos teisės būti išklausytai.

440 Taigi iš to, kas išdėstyta, matyti, kad terminas, per kurį Komisija parengė ir priėmė ginčijamą sprendimą, nėra neprotingas, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 430 ir 431 punktuose nurodytą jurisprudenciją.

441 Galiausiai reikia konstatuoti, kad ieškovė neįrodė, jog dėl grindžiant šį reikalavimą nurodyto pažeidimo buvo patirta turtinė ar neturtinė žala.

442 Taigi šią dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

3. Dėl antros dalies, susijusios su finansinės ir neturtinės žalos, tariamai patirtos dėl ginčijamo sprendimo, atlyginimu

443 Grįsdama antrą dalį ieškovė prašo priteisti iš Komisijos 8 651 903 EUR sumą turtinei žalai, kurią ji teigia patyrusi dėl ginčijamo sprendimo, atlyginti ir 15 mln. EUR patirtai neturtinei žalai atlyginti.

444 Šiuo klausimu iš šio sprendimo 417 punkto matyti, kad reikalavimai panaikinti ginčijamą sprendimą buvo atmesti, todėl neįvykdyta šio sprendimo 420 punkte nurodyta pirmoji sąlyga, leidžianti kilti Sąjungos deliktinei atsakomybei, susijusi su teisės normos, kuria siekiama suteikti teisių privatiems asmenims, pažeidimu.

445 Be to, nors Komisija ginčijamame sprendime išties padarė teisės klaidų, atsisakiusi pripažinti 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją tarptautiniu susitarimu, šios klaidos neturi įtakos šio sprendimo teisėtumui ir todėl negali būti laikomos tiesiogine ir tikra žalos, kurią ieškovė sieja su ginčijamu sprendimu, priežastimi.

446 Be to, grįsdama šioje dalyje pateiktus reikalavimus atlyginti žalą, ieškovė nesiremia neteisėtumo pagrindais, kurie skirtųsi nuo tų, kuriuos ji nurodė grįsdama savo reikalavimus dėl panaikinimo.

447 Taigi antrą dalį, pateiktą grindžiant reikalavimą atlyginti žalą, reikia atmesti kaip nepagrįstą, todėl reikia atmesti visus šiuos reikalavimus.

V. Dėl bylinėjimosi išlaidų

448 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 ir 3 dalis, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Bendrasis Teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nuspręsti, kad kiekviena padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Galiausiai pagal

Procedūros reglamento 135 straipsnio 1 dalį, kai to reikalauja teisingumas, Bendrasis Teismas gali nuspręsti, kad pralaimėjusi šalis, be savo bylinėjimosi išlaidų, padengia tik dalį kitos šalies bylinėjimosi išlaidų arba kad iš pralaimėjusios šalies jos visai neturi būti priteistos.

449 Šioje byloje ieškovės reikalavimai buvo atmesti. Vis dėlto buvo konstatuota, kad Komisija padarė teisės klaidą, motyvuodama ginčijamą sprendimą tuo, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucija negalėjo būti laikoma tarptautiniu susitarimu, o tai galėjo paskatinti ieškovę pareikšti šį ieškinį, kad būtų konstatuotas šis neteisėtumas. Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas mano, kad teisinga nurodyti kiekvienai šaliai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Truchot Kanninen Frendo

Sampol Pucurull Perišin

Paskelbta 2024 m. rugsėjo 4 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai

Turinys

I. Ginčo aplinkybės . . . 2

A. Administracinės aplinkybės . . . 2

B. Teisminės aplinkybės . . . 3

C. 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P) administracinės pasekmės . . . 3

D. 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo *International Management Group / Komisija* (C-183/17 P ir C-184/17 P) teisminės pasekmės . . . 4

II. Faktinės aplinkybės, susiklosčiusios po ieškinio pareiškimo . . . 4

III. Šalių reikalavimai . . . 5

IV. Dėl teisės . . . 5

A. Dėl priimtinumo . . . 5

1. Dėl ieškovės advokatams suteikto įgaliojimo teisėtumo . . . 5

2. Dėl ieškinio A.24 priedo priimtinumo . . . 6

3. Dėl dubliko C.1 priedo priimtinumo . . . 7

B. Dėl reikalavimo panaikinti . . . 8

1. Dėl ieškinio antrojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su pareigos motyvuoti pažeidimu . . . 9

2. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, grindžiamo keliomis teisės klaidomis, be kita ko, SESV 266 straipsnio, „res judicata“ galios ir negaliojimo atgal principo pažeidimu . . . 13

a) Dėl pirmos dalies, grindžiamos SESV 266 straipsnio pažeidimu ir 2019 m. sausio 31 d. Sprendimo International Management Group / Komisija (C-183/17 P ir C-184/17 P) „res judicata“ galios pažeidimu . . . 13

1) Dėl pirmojo argumento, susijusio su SESV 266 straipsnio pažeidimu . . . 13

2) Dėl antrojo argumento, susijusio su res judicata galios pažeidimu . . . 15

b) Dėl antros dalies, susijusios su sąžiningumo principo, principo „nemo auditur propriam turpitudinem allegans“ ir negaliojimo atgal principo pažeidimu . . . 17

1) Dėl antrojo argumento, susijusio su Sąjungos teisės aktų negaliojimo atgal principo pažeidimu . . . 17

2) Dėl pirmojo argumento, susijusio su sąžiningumo principo ir principo „nemo auditur“ pažeidimu . . . 21

c) Dėl trečios dalies, susijusios su lygybės principo pažeidimu 22

3. Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, grindžiamo teisinio saugumo principo pažeidimu 23

4. Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžiomis vertinimo klaidomis ir kitomis teisės klaidomis 25

a) Dėl Sąjungos finansinėse taisyklėse numatytos sąvokos „tarptautinė organizacija“ apibrėžties 26

b) Dėl pirmos dalies, susijusios su akivaizdžiomis vertinimo klaidomis ir teisės klaidomis, padarytomis nustatant ieškovės narius 28

1) Dėl pirmojo argumento, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida dėl dirbtinio ieškovės steigėjų, prisidedančiųjų valstybių ir jos valdymo komiteto narių atskyrimo 28

2) Dėl antrojo argumento, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida, padaryta aiškinant Belgijos ir Austrijos pozicijas 30

i) Dėl pirmojo teiginio, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida aiškinant Austrijos valdžios institucijų atsakymą 30

ii) Dėl antrojo teiginio, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida aiškinant Belgijos valdžios institucijų atsakymą 31

3) Dėl trečiojo argumento, susijusio su teisės klaidomis ir akivaizdžia vertinimo klaida, kurias Komisija padarė atsisakydama pripažinti Sąjungos įstojimą į ieškovę 32

c) Dėl antros dalies, susijusios su teisės klaidomis, padarytomis Komisijai atsisakius 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją laikyti tarptautiniu susitarimu, kuriuo įsteigiama tarptautinė organizacija 33

1) Dėl pirmojo argumento, susijusio su teisės klaidomis, padarytomis Komisijai atsisakius 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją laikyti tarptautiniu susitarimu . . . 33

i) Dėl pirmojo teiginio, susijusio su teisės klaida dėl 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos teisiškai privalomo pobūdžio 33

ii) Dėl antrojo teiginio, susijusio su teisės klaida dėl reikalavimo, kad 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašytų šiuo tikslu įgaliojimus turintys atstovai 35

iii) Dėl trečiojo teiginio, susijusio su teisės klaidomis dėl 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliucijos pasirašymo ar ratifikavimo dokumentų reikalavimo 37

iv) Dėl šio argumento pirmojo ir antrojo teiginių pagrįstumo poveikio ginčijamo sprendimo teisėtumui 38

2) Dėl antrojo argumento, susijusio su klaida aiškinant 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių asmenų ketinimą suteikti ieškovei tarptautinės organizacijos statusą 38

d) Dėl trečios dalies, susijusios su teisės klaidomis dėl vėlesnės 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių praktikos ir Sąjungos bei tam tikrų valstybių tarptautinės organizacijos statuso pripažinimo . . . 40

1) Dėl pirmojo argumento, susijusio su teisės klaida dėl vėlesnės 1994 m. lapkričio 25 d. rezoliuciją pasirašiusių šalių praktikos . . . 40

2) Dėl antrojo argumento, grindžiamo teisės klaidomis, nes Komisija neatsižvelgė į tai, kad Sąjunga ir kai kurios valstybės pripažino ieškovei tarptautinės organizacijos statusą . . . 43

i) Dėl pirmojo teiginio, susijusio su tuo, kad Komisija pažeidė Vienos konvencijos 27 ir 46 straipsnius, kai nebepripažino ieškovės, kaip tarptautinės organizacijos, statuso . . . 43

ii) Dėl antrojo teiginio, susijusio su teisės klaida, nes Komisija neatsižvelgė į ieškovės sudarytus susitarimus dėl būstinės . . . 45

3) Dėl trečiojo argumento, susijusio su teisės klaida, nes Komisija neatsižvelgė į tai, kad ieškovės nariai nenutraukė jos veiklos, ir į tai, kad ji atitiko konkretumo principo reikalavimus . . . 45

5. Dėl ieškinio antrojo pagrindo antros ir trečios dalių, atitinkamai grindžiamų rūpestingumo pareigos ir nešališkumo pareigos pažeidimu . . . 46

a) Dėl ieškinio antrojo pagrindo antros dalies, grindžiamos rūpestingumo pareigos pažeidimu . . . 46

b) Dėl trečios dalies, susijusios su nešališkumo pareigos pažeidimu . . . 48

C. Dėl reikalavimų atlyginti žalą . . . 51

1. Dėl Sąjungos institucijų atsakomybės atsiradimo sąlygų . . . 51

2. Dėl pirmos dalies, susijusios su žalos, patirtos dėl protingo termino pažeidimo, atlyginimu . . . 52

3. Dėl antros dalies, susijusios su finansinės ir neturtinės žalos, tariamai patirtos dėl ginčijamo sprendimo, atlyginimu . . . 54

V. Dėl bylinėjimosi išlaidų . . . 54